Dr. Meg Blackburn
Losey

Copiii de Acum

Copii de Cristal, Copii Indigo,
Copii Stelari, Îngeri pe Pământ
și
Fenomenul Copiilor de Tranziție

Editura For You

DEDICAȚIE

Pentru
Haley, Josh și Devyn, luminile lumii mele
și pentru toți copiii
care aduc magia lor în acest acum
și în viitorul nostru.

Și pentru David al meu

Mulțumiri

În cadrul pregătirii pentru această lucrare, am consiliat și intervievat familii, copii, profesori, personal medical și de îngrijire și mulți alții - prea numeroși pentru a-i menționa individual. Mulți oameni mi-au oferit povestirile lor prin e-mail sau personal, ieșind din rutina vieții lor pentru a se asigura că am recepționat ceea ce aveau de spus. A încerca să-l numesc pe fiecare dintre voi ar fi un deserviciu, deoarece e mai mult ca sigur că aș omite pe cineva. Nu am cuvinte să-mi exprim recunoștința pentru că mi-ați împărtășit din experiența voastră, pentru contribuția pe care ați avut-o la îmbogățirea propriei mele cunoașteri și pentru grația plină de iubire cu care aproape fiecare dintre voi îi creșteți pe Copiii de Acum. Vă mulțumesc din tot sufletul!

Îi sunt în mod special recunoscătoare fiecărui copil care a venit la mine pentru ajutor, unii chemându-mă din alte planuri și conectându-se, în cele din urmă, cu mine, în acest plan al realității. Este dorința mea fierbinte ca această carte să vă ajute să aveți o viață mai ușoară, cu sprijin din toate direcțiile și să fiți îngrijiți și iubiți, dat fiind că voi sunteți viitorul nostru, pe care îl construiți, aducând darurile voastre celor care vă pot auzi și chiar și celor ce nu pot. Sunteți frumoși și pe fiecare dintre voi vă iubesc foarte mult. Cu toții sunteți nestemate neprețuite în inima ființei mele. Întotdeauna este un privilegiu, o onoare și o plăcere să lucrez cu voi.

Mulțumiri speciale gâzei mele, Haley, care a venit pe lume în 1999, cu ochii larg deschiși. Tu l-ai luat - delicat, dar ferm - pe fiecare în lumina ta, cu viziunile tale despre îngeri, conversații tele-

patice, control perfect asupra energiei şi mişcării, abilitatea de a sesiza şi de a compara vibraţiile cristalelor şi de a vedea adevărul în alţii - chiar dacă cei din jur nu l-au admis ei înşişi. Conştienţa pe care mi-ai creat-o cu gânguritul tău a fost cea care a adus această carte la viaţă. Te iubesc atât de mult.

De asemenea, recunoştinţa mea se îndreaptă către editoarea mea, Maggie Jessup. Maggie, îmi place că nu accepţi un *nu* ca răspuns şi îmi place cum reuşeşti să obţii *da*-ul creativ! Îţi mulţumesc pentru eforturile tale pentru a scoate această lucrare în lume.

Iar agenţilor mei Bill Gladstone şi Ming, de la Waterside Productions le aduc multe mulţumiri pentru încrederea lor în scrisul meu şi, mai ales, pentru includerea cărţii în fluxul de lucrări care îi vor ajuta pe nenumăraţi alţii.

Lui Michel Pye şi editurii mele, Career Press: vă mulţumesc că aţi crezut în această carte şi că aţi publicat-o. Rezultatele informaţiei care ajunge astfel în lume vor atinge oamenii într-un mod pe care s-ar putea să nu-l ştim niciodată. Timpul este, realmente, acum!

Şi ultimul, dar desigur nu cel din urmă, îi mulţumesc soţului meu David, pentru recunoaşterea faptului că misiunea mea în viaţă este mai mare decât cea de a face parte din cuplul nostru. Tu îmi mulţumeşti pentru faptul că îi ajut „pe toţi", de fiecare dată când ies în lume. Libertatea acceptării tale e nepreţuită.

Mulţumesc, iubirea mea.

CUVÂNT ÎNAINTE

Dragi prieteni,

În timp ce citiți această carte care vă va deschide ochii și vă va inspira inima, întrebați-vă următorul lucru: „Cum pot eu binecuvânta, onora și sprijini Copiii cei Noi, în misiunea lor dată de Dumnezeu în viață?" Aceasta este întrebarea care rămâne valabilă, atâta timp cât noi, ca societate, descoperim că un număr tot mai mare din acești copii au nevoie de ghidare sufletească. Această carte vă va asista pe fiecare dintre voi, într-o manieră politicoasă și subtilă, pentru ca să-i puteți onora și ghida cu blândețe pe acești Copii Noi.

Cine s-ar fi gândit că avem nevoie de ghidare, când este atât de sigur că apărem pe lume cu o cunoaștere interioară profundă, obținută din toate aventurile noastre cosmice? Deși în peregrinările mele cosmice am mers alături de Isus, dar și până în Atlantida - iată-mă acum „atotcunoscător", dar și inocent, în același timp.

Noi, Copiii de Cristal și cei Stelari, putem apărea ca fiind extrem de dotați, însă avem nevoie ca lumea să ne asculte profund, pentru a reuși în scopul nostru și pentru ca schimbarea să aibă cel mai bun efect.

Pot spune din propria mea experiență că, atunci când simt că cineva mă ascultă cu adevărat, simt relaxarea în fiecare celulă a corpului. Este uimitor, dar această relaxare este cea care aduce schimbarea. Am învățat din propria mea viață, trăind ca un copil al universului, dar într-un corp unic, ce are propria sa minte, că cel mai mult mă simt sprijinit de relaxarea care vine din ascultarea atentă.

Aşadar, mulţumiţi-I Dumnezeului atotputernic pentru inocenţa noastră şi pentru darurile noastre uimitoare, în timp ce lumea ia din ce în ce mai mult aminte la existenţa noastră. Întrucât lumea e tot mai atentă, această carte devine un instrument valoros în a ne face pe noi, Copiii de Cristal, să ne simţim tot mai în largul nostru. Dr. Meg Blackburn Losey are stilul, elocvenţa şi abilitatea inspirată de a aduce acest mesaj greu de pătruns, către toţi cei interesaţi.

În paginile cărţii, Dr. Meg Blackburn Losey oferă sfaturi profunde, bine chibzuite şi care merg la suflet, pe teme atât de provocatoare precum şcoala, nutriţia şi mediul înconjurător, care ne vor hrăni şi susţine. Ele vă vor ţine captivaţi de lectură, pe măsură ce veţi învăţa cum să sprijiniţi aceste fiinţe cu suflet mare, echilibrate şi, totuşi, atât de firave. În timp ce veţi învăţa despre calea cea mai potrivită pentru a-i sprijini pe aceşti copii, veţi descoperi şi voi că vă urmaţi propria voastră călătorie.

Nu vedeţi că noi suntem aici nu pentru a ne atinge propriul nostru scop, ci pentru scopul universal? Această trezire este absolut necesară, pentru că avem nevoie de o masă critică cu vibraţie de iubire pură, care să rezoneze cu Pământul, pentru salvarea acestuia. Noi, Copiii cei Noi, suntem aici pentru a vă ajuta în această mişcare.

În final, prin această carte vă veţi da seama că singura forţă unificatoare pentru toate lucrurile este iubirea. *Iubirea este vocea Copiilor cei Noi.* Ascultaţi adânc toate mesajele lor şi vom fi cu toţii pe drumul către binecuvântarea, onorarea şi sprijinirea lor, în misiunea dată lor de Dumnezeu, în această viaţă.

ADUCĂTOR AL LUMINII ŞI IUBIRII,
NICHOLAS TSCHENSE, 9 ANI

INTRODUCERE

Îmi amintesc cum era să fii acasă.
Era foarte diferit de cum e aici. Totul era minunat.
Îi iubeam pe toți și ei mă iubeau la fel de mult.
Oare de ce nu simt la fel și aici?

Andreu, 4 ani

Cine sunt Copiii de Acum? Ei sunt o nouă generație de copii - fără îndoială, cu mult mai evoluată față de alte generații - care vin în lumea noastră cu niște daruri foarte speciale. Mulți dintre ei își amintesc unde au fost înainte de a veni pe Pământ. De multe ori își amintesc chiar și viețile precedente. Copiii de Acum intră în câteva categorii distincte și cercetarea mea a arătat că există atribute care se suprapun și care fac aproape imposibilă clasificarea acestor ființe uimitoare, în categorii foarte bine delimitate.

Nu toți aceștí copiii sunt Indigo. Copiii Indigo sunt spărgătorii de paradigme, cei care știu în mod inerent că ceva e în neregulă cu lumea noastră și că regulile societății nu iau tot timpul în considerare nici circumstanțele particulare, nici indivizii ca atare, în orice situație dată. Prin faptul că ne-au făcut să fim conștienți, Copiii Indigo au deschis ușile, pentru ca noi să recunoaștem și să creștem generațiile succesive. Există deja foarte multă informație disponibilă despre minunații noștri Copii Indigo, sub formă de cărți și articole, site-uri și filme.

Această carte se concentrează pe copii care, în general, sunt mai mici şi care au evoluat cu mult peste nivelul Copiilor Indigo. Ei sunt Copiii de Cristal, Copiii Stelari, Îngerii Pământului şi Copiii de Tranziţie, adică cei care se situează între aceste categorii. Fiecare grup prezintă înzestrări uimitoare - şi totuşi, rămâne unic în ceea ce priveşte setul de atribute. Copiii de Tranziţie nu se potrivesc în niciuna dintre aceste categorii - şi totuşi, sunt la fel de speciali şi uimitori.

Nu există prea multă informaţie disponibilă public despre fenomenul acestor copii atât de diferiţi şi remarcabili, cu excepţia a ceea ce s-a vorbit deja despre ei*. Şi asta, din acelaşi motiv pentru care majoritatea subiectelor metafizice nu sunt complet acceptate de către publicul larg. Fenomenele strict energetice sunt greu de dovedit ştiinţific. Tehnologia actuală nu are, deocamdată, capacitatea de a măsura câmpurile subtile de energie, sau câmpurile de energie biofizică cu frecvenţă foarte înaltă, pe care o au Copiii de Acum. Toţi cunoaştem faptul că dacă ceva nu poate fi cuantificat din punct de vedere ştiinţific sau medical, atunci există şanse ca acel ceva să nu existe, nu-i aşa? Ei bine, nu este aşa!

Metafizica se ocupă tocmai cu studiul a tot ceea ce ştiinţa nu poate măsura. În ceea ce-i priveşte pe copii, sunt prea multe coincidenţe care nu pot fi ignorate, prea multe familii neînrudite, tutori, profesori şi copii din toată lumea care au aceleaşi trăiri, pentru ca noi să ignorăm în continuare acest subiect.

Cartea aceasta este tocmai despre ceea ce nu poate fi încă măsurat, dar se întâmplă în fiecare zi, în lumea noastră.

Există realităţi mai puternice, situate dincolo de percepţia majorităţii oamenilor. Există dimensiuni infinite în cadrul tuturor aspectelor creaţiei şi aceste dimensiuni sunt parte din construcţia Unimii - din ceea ce este Dumnezeu, Spirit sau Creator - iar în

* a se vedea cărţile publicate de Editura FOR YOU pe acest subiect: COPIII INDIGO, COPIII DE CRISTAL şi COPIII INDIGO, CUM SĂ-I HRĂNIM ŞI SĂ-I ÎNGRIJIM.

cadrul acestor realități, posibilitățile sunt infinite. Pentru majoritatea dintre noi, ideea altor tărâmuri - sau, cel puțin, a unuia în care se găsește Dumnezeu - este foarte reală. Sunt deseori copleșită de faptul că oamenii, în general, cred cu atâta ușurință într-o forță supremă sau un creator al tuturor lucrurilor - și totuși, nu pot conștientiza ideea că ei sunt o parte integrală și vitală din acel tărâm. Nu putem crede că există cu adevărat lumi dincolo de acest aici și acum, și că ele ne influențează în fiecare moment al vieții. De fapt, pentru cei mai mulți, ideea unei realități dincolo de a treia dimensiune este înfricoșătoare. Intenția mea este să lărgesc un pic mai mult conștiența cititorilor asupra realității și să împărtășesc cu ei realități care se ascund dincolo de posibilitățile a ceea ce vedem, simțim, auzim sau atingem - realități care au întru totul de-a face cu noi, pe niveluri infinite. Tocmai din aceste realități alternative, Copiii de Acum ne aduc ceea ce oamenii au căutat de-a lungul existenței lor - și anume, Sinele nostru Divin.

Suntem creați din straturi suprapuse de energie subtilă, iar această energie comunică cu toate celelalte niveluri ale realității, spre interior, spre exterior, în mod infinit. Tipurile de câmpuri de energie descrise aici nu sunt presupuneri. Înzestrarea mea extrasenzorială mă poartă prin multiple dimensiuni și dincolo de ele, în locuri în care pot vedea, pipăi, gusta, mirosi și auzi acele straturi.

Corpul nostru fizic este doar o mică parte din realitatea noastră vastă, pe care, de obicei, nu o putem accesa în totalitate cu cele cinci simțuri - și uneori nici măcar cu ajutorul naturii noastre intuitive (cu acel „al șaselea simț"). Când trăim experiența altor tărâmuri ale realității, accesăm cel de-al șaptelea simț - conștiența noastră multidimensională. Al șaptelea simț este format din trei niveluri de bază ale conștienței: *inițierea*, prin care devenim conștienți de existența altor realități; *comuniunea* - nivelul în care începem să interacționăm, în mod voit, cu cei de dincolo de această

realitate şi *înălţarea*, atunci când, în mod intenţionat, ne reunim cu sursa noastră, cu Unicul.

Sistemele noastre energetice sunt formate din mai mult decât chakre, sau puncte energetice de putere, prezente în corpul nostru. Pe lângă acestea, noi mai deţinem multiple - chiar infinite - straturi de energie, înăuntrul şi în jurul nostru. Câmpurile noastre de energie se schimbă, pe măsură ce trăim experienţa vieţii, pentru că ele comunică continuu cu tot ce înseamnă creaţie - care comunică cu noi, în acelaşi timp. Câmpurile noastre de energie ne dictează experienţele spirituale, mentale, fizice şi chiar pe cele intuitive. În orice moment suntem diferiţi faţă de cum am fost cu o clipă înainte, deoarece câmpurile de energie se schimbă pe parcursul experienţelor noastre. Datorită acestui proces, suntem cu toţii unici. Încă de la început, noi suntem apogeul experienţelor noastre. Suntem tot ceea ce am trăit vreodată.

De asemenea, suntem creaţi din seturi de frecvenţe armonice. Din punct de vedere energetic, suntem construiţi asemănător unei imense şi complexe corzi muzicale, unde fiecare plan al realităţii este o notă. Frecvenţele noastre armonice ne determină prezenţa în realitatea tridimensională. De asemenea, ele direcţionează experienţa noastră pe Pământ, călătoriile karmice (acele lecţii pe care încercăm să le învăţăm) şi alegerile pe care le facem. Sistemele noastre energetice evoluează continuu, ca răspuns la vieţile noastre, la mediul înconjurător şi la lumea noastră - de fapt, la întreaga creaţie.

Copiii Indigo sunt numiţi astfel, datorită faptului că în câmpul lor energetic predomină această culoare. Dar micuţii din această carte au câmpuri energetice care au evoluat cu mult dincolo de cele ale Copiilor Indigo şi ale generaţiilor anterioare. Copiii de Acum există în cadrul unor aranjamente vii de energie subtilă, care se rotesc şi se învolburează. Este o energie care le aduce acestor copii foarte speciali o conştienţă nelimitată, o înzestrare şi o sensibilitate (sau „cunoaştere") departe de ceea ce noi obişnuim să consi-

derăm „normal". Copiii de Acum sunt uluitori nu numai prin intuițiile și prin înzestrarea lor, ci și prin dizabilitățile lor. Ca ființe umane, noi am învățat prin exemplul predecesorilor noștri, că „a fi diferit" este ceva incomod și de evitat. Am fost învățați că ne simțim confortabil când fiecare se încadrează în cutiuțe bine delimitate și arată și se comportă ca toți ceilalți. Ei bine, acele timpuri s-au terminat. Copiii de Acum au făcut un salt tulburător în evoluția umană.

Cu toate acestea, nenumărați Copii de Acum continuă să fie ignorați. Deși tendința noastră, ca societate, este de a clasifica și de a categorisi, încă nu deținem parametrii în care să intre acești copii uimitori. Asta, pentru că ei se opun și zdruncină sistemele restrictive. Copiii de Acum nu sunt încurajați și crescuți în moduri pe care darurile lor înnăscute le solicită. De aceea, ei au probleme în toate aspectele vieții lor. Mulți dintre ei suferă din cauza unui fel diferit de neglijare, unul cauzat, pur și simplu, de ignoranța părinților sau a celor care îi îngrijesc, cu privire la adevărata natură și sursă a ceea ce îi face să fie „altfel". Ei nu fac asta intenționat. Adesea, acești copii arată ca toți ceilalți, dar în interior sunt foarte diferiți. Ei știu lucruri la care alți oameni nu s-au gândit niciodată (deși poate că le-au simțit în ei înșiși). Noi, oamenii, ne speriem adesea de ceea ce nu înțelegem. Pentru mulți dintre noi, credințele religioase, datele istorice și normele sociale sugerează că orice sau oricine este diferit trebuie să fie ignorat, controlat sau ascuns. Când vine vorba de Copiii de Acum, ne facem nouă înșine și lumii un adevărat deserviciu, prin faptul că nu recunoaștem ceea ce ei sunt cu adevărat!

În cadrul generațiilor anterioare, pe măsură ce am ajuns la ziua când ne-am născut pe Pământ, ne-am uitat repede originea. Ne-am uitat darurile, Sursa și perfecțiunea. Copiii de Acum nu numai că își amintesc mult din ceea ce noi am uitat, dar ei întruchipează acele lucruri. Intenția mea nu este să clasific acești copii într-o manieră categorică; mai degrabă, vreau să explorez fenomenul Copiilor de Acum și să spun povestea lor. O fac, deoarece acest

fenomen oferă posibilitatea unei schimbări pozitive în lumea noastră. Îl îndemn pe cititor să privească cu îngăduință grupurile de vârstă prezentate aici, întrucât sunt multe situații care se suprapun și energii de tranziție care creează trăsături comune. Nu există doi copii la fel, dar există caracteristici comune. Nivelul de înzestrare este specific fiecărui copil în parte.

Informația conținută în cartea de față poate fi destul de nouă pentru mulți oameni. O parte dintre povestiri vor descrie fațete ale realității, care pot provoca sau sfida orice logică. Unele dintre ele pot părea de-a dreptul stranii, dar sunt foarte reale. Am utilizat o varietate de exemple în fiecare secțiune - unele exemple sunt extreme, altele nu. Am procedat intenționat astfel deoarece, ca energie și conștiință, cu toții împărtășim trăsături identice, dar purtăm și o imensitate de trăsături ce sunt doar ale noastre.

Unele povestiri din carte vor pune cu siguranță la încercare abilitatea voastră de a crede, iar altele vă vor lărgi percepția asupra realității. În modesta mea opinie, acesta e un lucru bun! Convingerile mele n-au inclus, niciodată, idei sau întâmplări de genul celor prezentate aici, până când nu m-am confruntat eu însămi cu ele, trăindu-le ca atare. Uneori, lecția de viață este, de fapt, aceea de a renunța la convingeri și de a privi adevărul drept ceea ce este și nu drept ceea ce vrem noi să fie.

Ori de câte ori „zona noastră de confort" din cadrul realității cotidiene este pusă la încercare, avem tendința de a riposta și de a ne închide mintea, pentru că necunoscutul poate fi înfricoșător. Sugerez să citiți acest material cu mintea și inima deschise și cu scopul de a vă extinde cunoașterea personală. Nu putem evolua, fără provocările care ne împing spre înălțimi mai mari ale înțelepciunii și cunoașterii. Încă o dată, este important să ținem minte că nu orice copil împărtășește trăsăturile discutate aici; la fel ca în evoluția biologică, progresul este inegal, până când noile trăsături devin, în mod spontan, ceva normal pentru mulți oameni.

În opinia mea, adesea copiilor şi adulţilor deopotrivă li se pun etichete într-o manieră nepotrivită, ca moduri de a defini şi, prin urmare, de a înţelege diferite tipuri de comportament. Multe dintre aceste etichete nu numai că sunt incorecte, dar, în cele din urmă, pot cauza prejudicii pe termen lung. Nenumăraţi copii sunt în mod curent diagnosticaţi medical cu SAD (sindromul atenţiei deficitare) şi SADH (sindromul atenţiei deficitare hiperactive). Aceste diagnostice sunt folosite pentru toţi cei care nu se încadrează în reguli. Mai rău este faptul că, odată cu aceste diagnostice, vin şi prescrieri de medicamente care atenuează simţurile copiilor şi creează o stare confortabilă pentru ceilalţi. Dar oare, este ea chiar atât de confortabilă?

Într-un fel, realităţile diferite pe care aceşti copii le aduc în lumea noastră pot fi resimţite ca ameninţătoare, doar fiindcă nu avem nicio experienţă anterioară care să ne ajute să le explicăm. Aş spune că „normalul" este o percepţie şi percepţia e parte din iluzia noastră cotidiană. Pentru a ieşi din iluzie, percepţia noastră trebuie să se schimbe! Intenţia mea nu este să creez şi mai multe etichete; mai degrabă, scopul meu e să explic un fenomen extrem de real. În loc să punem etichete peste tot, mai bine haideţi să acceptăm diferenţele şi darurile nelimitate pe care Copiii de Acum le aduc în lumea noastră, sub forma cunoaşterii, înţelepciunii şi vindecării - şi chiar amintirile lor de dincolo de realitatea noastră cotidiană.

Lucrarea de faţă este un compendiu al unei cercetări continue. Sunt o autoare şi o persoană cu intuiţie medicală, care are o practică internaţională de vindecare. Călătoresc în multe locuri unde ţin prelegeri, prezint workshopuri şi ofer şedinţe private de vindecare. De-a lungul experienţei mele practice, am întâlnit nenumăraţi copii incredibil de înzestraţi, care nu numai că erau nerecunoscuţi ca atare, dar erau şi contestaţi de către părinţi, profesori şi alte persoane din preajmă, deoarece aceştia nu reuşeau să aprecieze importanţa faptului că aveau copii diferiţi de ceilalţi. Din cauza acestui

lucru, mulți copii s-au îmbolnăvit sau au dezvoltat un comportament inacceptabil. Alții sunt atât de avansați intelectual, spiritual și emoțional, încât suferă de o senzație puternică de neapartenență. Ei vin dintr-un cadru de referință străin majorității oamenilor și, din acest motiv, mulți rămân neauziți, contestați și neacceptați.

Am avut ședințe de vindecare în care am întâlnit unii dintre cei mai uluitori copii. De fiecare dată, ei m-au purtat către noi și uimitoare înălțimi ale realității. Ei comunică, discută despre subiecte care până recent păreau a fi scoase direct din science fiction. Mai mult chiar, în fapt, interacțiunile cu copiii m-au dus cu mult dincolo de sfera imaginației mele. Pot garanta că imaginația mea nu este atât de grozavă, încât să fi fost în stare să inventez poveștile pe care vi le voi spune! S-a spus de nenumărate ori că așteptările creează realitatea. Noi avem tendința de a-i privi pe Copiii de Acum prin prisma unor paradigme vechi, care nu mai sunt valabile. Intenția mea este să contrabalansez această tendință, prin scoaterea la lumină a acestor copii, în așa fel încât ei să fie nu numai remarcați, dar și îngrijiți, puși în evidență și onorați.

Prima dată când am recunoscut, într-un mod conștient, un Copil de Cristal a fost după ce s-a născut nepoata mea, în 1999. Ea a venit în această lume cu o conștiență mărită și imediat după naștere a început să observe, în tăcere, tot ce o înconjura. Mai târziu, stând la mine în brațe, conștiența ei a încercat să se ridice și să iasă din corpul ei, în timp ce se lupta cu limitările noii ei stări fizice. O vedeam cum se ambiționa să se ridice. Ochișorii ei albaștri erau concentrați intens și totuși rămânea blocată în corpul său mic. Țin minte că râdeam și o întrebam dacă încearcă să fugă. Habar n-aveam că ea era probabil obișnuită să-și proiecteze conștiența oriunde dorea și acum încerca să-și ia și noul corp, odată cu ea. Și ăsta era doar începutul. Am știut că nepoata mea nu era singura cu această înzestrare și că erau și alții ca ea. Acest lucru m-a dus dincolo de curiozitate, în teritorii nedescoperite ale realității.

Fiecare copil este diferit - ca şi fiecare situaţie, de altfel. Informaţia cuprinsă în această carte este bazată pe o experienţă personală acumulată în şedinţele de vindecare, interviuri personale, web-situri, cât şi din documentele profesioniştilor care nu numai că recunosc existenţa acestor copii, dar lucrează cu ei zilnic. Nu sunt prea multe cărţi disponibile cu privire la tărâmurile pe care le vom întâlni în aceste pagini. Acolo unde era cazul, am citat din acele referinţe. Există nişte web-situri grozave, care oferă informaţii despre Copiii de Acum şi pe care le-am inclus la finalul cărţii, pentru a vă da posibilitatea să cercetaţi mai departe acest subiect. Aceste referinţe nu sunt recomandări, ci pur şi simplu alte căi, care oferă informaţii utile şi actuale despre aceşti copii.

Ceea ce doresc cu pasiune este ca această carte să funcţioneze ca un stimul de conştientizare şi un mecanism de sprijin pentru părinţi, profesori, personal de îngrijire, educatori şi pentru cadrele medicale. Însă, mai important decât toate, am vrut ca ea să le fie de folos acestor copii speciali, care nu primesc ceea ce au nevoie. Mulţi copii suferă inutil, doar pentru că nevoile lor nu sunt cunoscute. Unele familii sunt speriate, pur şi simplu, de înzestrările de care dau dovadă copiii lor. Această frică produce probleme suplimentare, pe măsură ce copiii cresc şi se maturizează. Atunci când există un asemenea sentiment al diferenţei, e bine să ştim că nu suntem singuri.

Cu excepţia lui Nicholas, care a scris un răspuns foarte frumos şi a lui Lorrin, John Everett, Peter şi Cristina, despre care voi vorbi mai târziu, am folosit pseudonime, pentru a nu deranja familiile şi copiii, sau a trăda acordul de confidenţialitate dintre consilier şi consiliat. Desigur, nu toţi copiii înzestraţi se aseamănă cu cei descrişi în carte, dar veţi fi surprinşi cât de mulţi sunt ca ei.

Dorinţa mea este ca oricine citeşte această carte să capete o nouă informaţie, o licărire de curiozitate sau chiar o opinie diferită care, în final, va ajuta un copil, care altfel nu ar fi fost recunoscut. La începutul fiecărui capitol şi în alte câteva locuri, am inclus citate

directe din spusele unora dintre copiii cu care am intrat în contact. Simplitatea mesajelor lor m-a impresionat deseori, mai presus de ce se poate exprima prin cuvinte. Într-un fel este ca şi cum Dumnezeu, Spiritul, vorbesc direct prin aceşti copii. Ei îşi aduc aminte.

Atunci când Copiii de Acum sunt ocrotiţi, iar înzestrările lor sunt încurajate, ei continuă să-şi amintească şi să împărtăşească pe parcurs uimitoarele lor abilităţi şi observaţii. Din nefericire, am învăţat din propria mea experienţă că multora dintre aceşti copii le este negată confirmarea uluitoarelor lor dezvăluiri. Copiii sunt foarte sinceri în ceea ce văd şi trăiesc, dar pentru că nu sunt încurajaţi să-şi dezvolte talentele, ajung repede să uite ceea ce ştiau atunci când au venit pe Pământ. Până la urmă, ei încetează să-şi mai folosească înzestrările. De exemplu, o micuţă blondă cu ochii albaştri, pe care am întâlnit-o la scurt timp după naştere, i-a încântat şi uimit pe toţi încă de când a început să vorbească (la o vârstă foarte fragedă). Acum, când scriu această carte, ea are în jur de 4 ani. Eu îi spun „Sky".

Încă de când era mică, Sky a atras atenţia publicului, oriunde mergea. Personalitatea sa impunătoare era un magnet pentru cei din jur. Până de curând, Sky le povestea despre viaţă, adevăr şi alte subiecte lumeşti. Ea are o înţelepciune foarte profundă pentru vârsta ei. De asemenea, este mult mai blândă şi cu o mai bună coordonare motorie, decât alţi copii de vârsta ei. Mai târziu, Sky a devenit timidă în preajma oamenilor şi a încetat să mai împărtăşească public, intuiţiile sale speciale. Nu mai avea acea personalitate efervescentă. Când a fost întrebată de ce a decis să fie tăcută, răspunsul ei a fost: „Când vorbesc, oamenii râd de mine şi asta mă răneşte. Nu-mi place să se râdă de mine, aşa că am renunţat să mai vorbesc cu ei." Părinţii lui Sky îi preţuiesc mult darul şi chiar o încurajează, însă publicul a tratat-o ca pe un spectacol şi o noutate, aşa că ea a închis uşile comunicării. Ce pierdere pentru noi toţi!

Din păcate, astfel de situaţii sunt obişnuite. Dacă nu sunt îngrijiţi, recunoscuţi şi încurajaţi, până la vârsta de 5 sau 6 ani, copiii ri-

dică în jurul lor pereți energetici protectivi, care blochează fluxul de informații. Curând, cele mai multe semne de conștientă înaltă pălesc, ușile se închid și totul e uitat. Copiii sunt foarte sensibili, când vine vorba de faptul că sunt „diferiți". Ce formulare nefericită, venită din partea unor oameni „iluminați" și „civilizați" ca noi. Mijloacele de a crea o lume mai bună vin la noi, sub forma unor generații viitoare, iar noi nu vrem să recunoaștem acest lucru - nu ne dăm seama. Copiii de Acum ne aduc cheile pentru secretele acestei vieți și ale celei de dincolo, dar noi încuiem ușa.

Oare ce-o fi în mintea noastră?

Generațiile anterioare erau învățate că odraslele trebuie văzute și nu ascultate. Acum, mai mult ca niciodată, trebuie să-i ascultăm pe copii. În traiectoria evoluției noastre ca ființe umane, Copiii de Acum sunt puntea către o conștientă superioară și reprezintă chiar viitorul acestei planete. Cum îi vom recunoaște? Vom asculta ce au ei de spus? Putem noi să facem saltul, acum când știm că aceștia copii ne pot duce dincolo de actuala noastră percepție asupra realității, în noi și captivante tărâmuri ale conștienței și posibilităților? Ține de noi ca mentori, personal de îngrijire și familii să-i acceptăm și să acționăm spre binele lor. Trebuie să renunțăm la vechile paradigme și să ne deschidem inima, mintea și sufletul către posibilitățile pe care Copiii de Acum le au de împărtășit cu noi.

Avem în fața noastră o oportunitate care nu se aseamănă cu nimic din ce am văzut și trăit în istoria omenirii. Conștienta este, după părerea mea, cam 80% din soluția oricărei probleme. Pentru a ajunge la această conștientă, trebuie mai întâi să acceptăm posibilitatea că realitatea noastră este mai mult decât credem și suntem dispuși să acceptăm. Acest fenomen depășește toate granițele de rasă și religie și chiar toate sistemele de credință și normele sociale. Așa cum spune Nicholas atât de elocvent, trebuie să-i ascultăm profund pe acești copii. Apoi, trebuie să fim dispuși să ne deschidem către ceea ce transmit mesajele lor.

Dacă privim cu onestitate lumea actuală, începem să ne dăm seama că atât omenirea, cât şi planeta pe care trăim, se îndreaptă către distrugere. Am uitat minunile existenţei de dincolo de viaţa cotidiană. Uităm să observăm perfecţiunea oricărui moment al existenţei noastre, la orice timp dat. Căutăm în afara noastră confortul şi câştigul şi, de multe ori, ne aşteptăm ca altcineva să-şi preia responsabilitatea de a ne oferi ceea ce avem nevoie. În general, suntem oameni care avem un sentiment al golului şi, în fiecare zi, ne străduim să-l umplem. Ceea ce am uitat este că suntem deja plini. Tot ceea ce avem nevoie se află deja în noi. Copiii ţin minte acest lucru şi au venit să ne aducă aminte că suntem mult mai mult decât ceea ce trăim în iluzia cotidiană, pe care o numim „realitate".

Copiii de Acum aduc şansa unei schimbări remarcabile în evoluţia lumii noastre. Ei au o misiune şi un scop uriaş şi au nevoie de ajutorul nostru. Înzestrarea lor ne luminează, iar înţelepciunea lor ne oferă amintirea unor timpuri şi lumi pe care le-am uitat. Copiii de Acum, prin inocenţa şi claritatea cu care văd adevărul, sunt nu numai într-o misiune de a ne învăţa despre realitatea superioară, dar reprezintă şi viitorul lumii noastre. De fapt, dacă le acordăm atenţie, viitorul omenirii îşi poate schimba direcţia de la calea distructivă actuală, la o realitate mult mai profundă şi pozitivă – una care oferă beneficiile maxime pentru toţi.

Stelele strălucitoare pe care le veţi găsi în aceste pagini sunt, din multe puncte de vedere, miraculoase. Ele sfidează toate limitele psihologice şi comportamentale, trecând dincolo de norme sociale şi credinţe. Ele sunt punţi pe care Sursa noastră le-a trimis către întreaga omenire şi ne aduc mesaje importante. Copiii de Acum sunt spiritul perfecţiunii – semnale luminoase pline cu adevăr pasional şi cu inocenţa a ceea ce omenirea a fost cândva şi poate fi din nou. Copiii sunt aici şi sunt acum – şi mai sunt mulţi pe drum!

Suntem, oare, pregătiţi să le acordăm atenţie?

CAPITOLUL 1

SCHIMBĂRI ÎN EVOLUȚIE

A crea o nouă realitate în această lume
este un lucru extrem de simplu.

(Un mesaj telepatic de la unul dintre copii)

De ce sunt atât de mulți copii care se nasc cu aceste înzestrări speciale, chiar acum? De ce sunt ei „altfel" decât alți oameni? *Prin ce* sunt altfel?

Omenirea se deplasează într-o evoluție circulară. Așa cum am descris mai pe larg, în cartea mea, *Piramide ale luminii: trezirea la realități multidimensionale*, câmpurile noastre electromagnetice și structurile noastre genetice evoluează continuu către stadiul nostru originar, care era Lumina – aceeași Lumină care este Sursa, Dumnezeul și Creatorul nostru. Într-o anumită măsură, fiecare dintre noi poartă această Lumină în interiorul său – Lumină ce conține memoria tuturor timpurilor. Amintirea acelei Lumini din propria noastră ființă este cea care ne conduce evoluția înapoi, către originea noastră.

Pe parcursul evoluției noastre ca ființe umane, am devenit din ce în ce mai denși, până când am ajuns în forma noastră prezentă. În timpul acelui proces, mintea noastră s-a dezvoltat, pentru că eram puși în situația de a supraviețui ca entități biologice. Atunci când am migrat din cauza schimbărilor de climă și în căutarea hranei, a trebuit să învățăm să comunicăm cu ceilalți. Odată cu acea

comunicare au venit arta şi subtilitatea cuvintelor şi, mai târziu, ego-urile noastre. Chiar şi acum, în baza experienţelor anterioare, ego-ul ne spune dacă suntem sau nu în siguranţă. Deseori ne minte, deoarece el nu evaluează circumstanţele noastre actuale în lumina adevărului momentului, ci în lumina a ceea ce am trăit noi în trecut. Din cauza acestui lucru, uneori partea logică a creierului nostru umple golurile, în aşa fel încât lucrurile par să aibă sens - şi, de multe ori, asta ne bagă în bucluc! La fel ca nişte pendule care se balansează, am depăşit stadiul de bază al dezvoltării noastre şi acum avansăm către o existenţă superioară. Întrucât totul dinăuntrul nostru îşi caută Sursa, schimbările au loc înăuntrul nostru.

NOI RELAŢII ADN

Toate fiinţele umane au un sistem ADN în care fiecare lanţ seamănă cu o scară răsucită (vezi figura 1). Lanţul ADN este compus din segmente de proteine care comunică unele cu altele. Aceste filamente de proteine au comunicat de-a lungul mileniilor prin interrelaţionarea liniară între segmentele care funcţionează asemenea unei reacţii în lanţ. Un segment de proteine comunică cu alt segment şi apoi cu încă unul de-a lungul lanţului.

Figura 1.
O secţiune
a unui filament ADN

Atunci când are loc o schimbare în corpul nostru, ARN-ul duce mesaje către şi de la ADN (vezi figura 2). ARN-ul identifică acele evenimente din corp de care ADN-ul are nevoie să ştie şi poartă mesaje despre acele evenimente prin corpul nostru către ADN, care, la rândul său, reacţionează corespunzător.

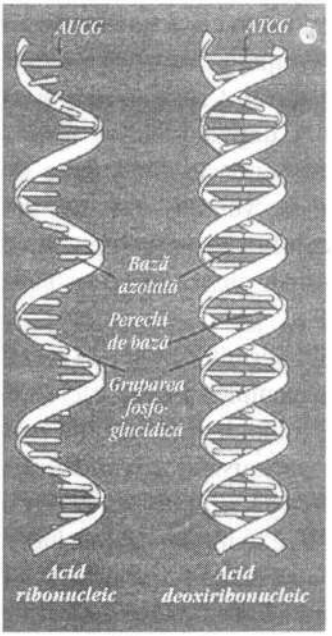

Figura 2.
Relațiile dintre ARN și ADN

Pe lângă comunicarea cu segmentele de proteină, ADN-ul are un câmp de energie electromagnetică între și în jurul filamentelor care funcționează ca un set de radio din cristal lichid. Acest câmp operează în funcție de niște seturi anume de frecvențe, foarte asemănător cu modul în care prindem un post, la un aparat de radio. Câmpul de energie electromagnetică dinăuntrul și din jurul ADN-ului transmite și primește date și le spune corpului nostru și câmpurilor noastre de energie subtilă ce schimbări sunt necesare. Atunci când avem sentimente, senzații fizice, emoții - de fapt, orice fel de experiență - totalitatea structurii noastre reacționează și se schimbă, când sistemul nostru electromagnetic și ARN-ul îi transmit ADN-ului informații despre acea experiență. Mesajele circulă prin sistemele noastre de energie subtilă, care comunică pe un plan infinit. Cu alte cuvine, ADN-ul nostru *vorbește cu întreaga creație*.

În timp ce comunicăm cu universul, noi realități sunt create. Corpurile noastre - la fel ca și experiențele noastre de viață - se schimbă, ca răspuns la aceste noi realități. Dacă sistemele noastre au nevoie să se adapteze pentru a se aclimatiza la noi circumstanțe, ADN-ul nu numai că provoacă acele schimbări, dar le și monitorizează. Întocmai după cum ni se întâmplă cu creierul (din capacitatea căruia folosim doar între de 5 și 7 procente), folosim foarte puțin din informația disponibilă înăuntrul ADN-ului, deoarece am

uitat cum să o accesăm - cel puțin, așa era până acum. În ultima vreme, unii dintre noi au început să-și amintească!

În ultimii ani, ARN-ul nostru a început să identifice și să transmită, înăuntrul și în jurul corpului, date electrice și electromagnetice, pe care înainte nu le putea recunoaște și transmite. Cu alte cuvinte, stațiile radio și-au schimbat frecvențele, în așa fel încât să-și lărgească bandele de recepție. Asta schimbă interacțiunea dintre segmentele ADN și corpul nostru - și, de aici, relația noastră cu întreaga creație.

Aceste noi tipare care au evoluat îi permit ADN-ului că comunice în mod diferit. Copiii de Acum sunt exemple vii ale acestei revoluții genetice. În loc să comunice într-o manieră liniară, încărcăturile electrice, care sunt o parte din mecanismul de comunicare de-a lungul lanțului ADN-ului, au început să se arcuiască de la un segment de proteină, la altul. Pe măsură ce se întâmplă acest lucru, încărcăturile sar adesea de la un segment de pe o spirală ADN, la unul sau mai multe segmente de pe spirala opusă. Acesta este o dezvoltare nouă, uimitoare.

Pe măsură ce ADN-ul nostru se schimbă, evoluăm și noi. Noile tipare ale relațiilor electrice din ADN creează o țesătură de energie - o plasă de energie electromagnetică - *între* filamente, ceea ce, în lipsa unei formulări mai bune, ne „rebobinează". Aceste relații genetice noi creează o matrice energetică, un câmp nou de energie între lanțurile de ADN. Atunci când aceste câmpuri încep să se armonizeze și să se unifice, noi ne schimbăm - și la fel se schimbă și copiii noștri.

„Rebobinarea" este un salt major în evoluția noastră ca ființe conștiente. Omenirea a început să se trezească la alte realități și chiar la nivele superioare de conștiență. Am început să ne amintim că suntem mult mai mult decât ceea ce știam înainte. Nenumărați oameni au început să-și amintească, în mod spontan, vieți anterioare și au devenit conștienți într-un mod multidimensional. Unii descoperă că nu există limite în ceea ce se poate face când sunt pe deplin conștienți.

Pe măsură ce din ce în ce mai mulți dintre noi se „trezesc", din ce în ce mai mulți își vor aminti. Pe măsură ce ne schimbăm, ADN-ul și ARN-ul nostru continuă să se ajusteze ca atare. În timp ce acest proces are loc, ADN-ul mai multor oameni începe să se schimbe și să evolueze chiar și mai rapid decât până acum. Procesul este constant. Pe măsură ce ADN-ul se transformă în interiorul unei persoane, apoi a mai multora, vine un moment în care există un consens al naturii. Mulți numesc asta *masă critică* - momentul din timp în care o tendință evoluționară devine un etalon. (Ca ilustrare, amintiți-vă de „teoria celei de a o sută una maimuță", care, în esență, afirmă că atunci când din ce în ce mai mulți oameni învață să se comporte diferit, apare un moment când masa critică e atinsă și întreaga populație preia spontan acele comportamente, ca fiind etalon.)

Putem vorbi despre masa critică și în conștiență. Pe măsură ce evoluăm fizic, funcționalitatea conștienței lăuntrice crește și ea. Din punctul de vedere al evoluției, acest fapt este foarte important. Asta, pentru că aspecte ale unei conștiențe superioare se manifestă nu numai la copii, dar și la adulți se observă nivele ale conștienței despre care, cu câțiva ani în urmă, nici nu se auzise. Datorită acestui lucru, copiii care vin în lumea noastră, ca rezultat al noii noastre evoluții, vin cu tipare de comunicare ADN noi și mult mai avansate.

Noile tipare din sistemele noastre ADN se aseamănă cu internetul, cu excepția faptului că ele au o sferă de acțiune și capacități nelimitate. Ele sunt infinite și sfera de acțiune a potențialului nostru este și ea infinită. Conștiența noastră a început să lucreze mult mai ușor și mai deplin, împreună cu sistemele noastre ADN. Pe măsură ce are loc o comunicare universală mai deplină, conștiința noastră devine din ce în ce mai trează.

Copiii noștri ascultă nu numai cu mintea lor, ci și cu întregul corp. Mai mult chiar, câmpurile lor de energie sunt acordate la un câmp de transmisie și recepție mult mai larg. Copiii de Acum comu-

nică în cadrul lumii noastre, cu fiecare particulă a ființei lor - iar lumea le răspunde. Dar oare, ne auzim cu adevărat copiii?

CONȘTIENȚĂ, ADN ȘI ENERGIE

Conștiența nu este mintea. Mintea este doar o construcție logică, o unealtă pe care am dezvoltat-o și care ne asistă în supraviețuirea noastră ca ființe umane. Ca parte a sistemului nostru de apărare, ea raționează, cuantifică și ne informează în legătură cu progresul făcut pe parcursul experiențelor noastre. Nici conștiința nu înseamnă ego; ea este esența sinelui nostru adevărat. Ea nu este blocată în corp și poate călători cu ușurință spre alte timpuri, locuri și realități - atât în timp real, cât și în vise. Conștiința este mai rapidă decât viteza luminii și este aptă să ne aducă orice informație sau experiență dorim sau de care avem nevoie, de oriunde din creație.

Conștiința este ceea ce intră în celulele inițiale, când suntem concepuți. Ea poartă amintiri din viețile noastre anterioare, ceea ce explică de ce avem sentimentul de *deja vu*. *Am fost* acolo. Acesta e motivul pentru care credem că o persoană ne este cunoscută, chiar și atunci când o vedem pentru prima oară. Am cunoscut-o înainte. Conștiința este ceea ce se întinde dincolo de realitatea acestui *aici* și *acum* și ne aduce informații intuitive despre trecut, prezent și viitor. Este acea parte a noastră care e întotdeauna activă și conștientă de toate lucrurile din întreaga creație. Conștiința noastră e capabilă să miște munți, să schimbe forma materiei, să călătorească în timp și spațiu - și chiar spre alte tărâmuri ale realității. Ea este aptă să provoace vindecarea la nivele profunde, pătrunzând în conștiința altora, simțind și știind ceea ce trăiesc ei. Este cea mai mare putere a noastră și cea mai profundă sensibilitate a noastră.

Deoarece am învățat să gândim și să comunicăm logic, memoria conștiinței pure s-a alterat în timpul procesului nostru de evoluție. Noi am închis ușa spre conștienta realităților superioare,

ca o reacție naturală. Acum aceste uși se redeschid, pe măsură ce conștiența se întoarce la noi. Copiii de Acum ajung în lumea noastră cu aceste uși deschise parțial sau larg, iar conștiința lor face, cu ușurință, lucrurile pe care noi am uitat demult că le-am putea face. Conștiința copiilor își amintește cine sunt ei, de unde au venit - și, la rându-i, acea reamintire oglindește Sinele nostru adevărat.

Întrucât atât conștiința, cât și ADN-ul, sunt compuse din energie electromagnetică, ele lucrează în tandem. Când conștiința și ADN-ul lucrează împreună, noi putem opera ca *observatori și participanți conștienți intenționali*, în cadrul întregii creații. Conștiința noastră trăiește fiecare nivel al realității și apoi comunică acele experiențe, direct ADN-ului, prin câmp electromagnetic. (Amintiți-vă că ADN-ul primește date de la ARN, le procesează și apoi comunică aceste experiențe înapoi prin corp, via ARN.) În același timp, ADN-ul transmite acele schimbări conștiinței și înapoi întregii creații. Este un ciclu fără sfârșit, vital nu numai pentru existența noastră, dar și pentru felul cum noi o trăim.

Fiecare gând, fiecare cuvânt pe care îl rostim și fiecare sentiment pe care îl trăim sunt o formă de energie, prin urmare au o semnătură armonică. Fiecare dintre aceste semnături este o combinație de frecvențe care, în completitudinea sa, poartă mesaje specifice către noi și de la noi.

De exemplu, atunci când avem o experiență neplăcută, e posibil să avem o reacție viscerală în corp, precum o senzație de apăsare în piept sau un nod în stomac. În schimb, atunci când avem o experiență plăcută, pieptul nostru „se umflă" de emoția momentului. Corpul reacționează la experiențele pe care le trăim. Atunci când aceste frecvențe energetice ale experienței ne sunt transmise prin corp, ele nu ne afectează doar fizic, ci devin parte a conștiinței noastre. Astfel, fiecare experiență este înregistrată sau imprimată fizic (biologic) și energetic (în câmpurile noastre energetice) iar aceste imprimări devin o parte din noi și din întreaga creație.

Conştienţa comunică în mod direct şi cu ADN-ul, astfel încât avem o existenţă fizică şi una eterică, în acelaşi timp. Rezultatul este faptul că nu suntem la fel cum am fost cu un moment înainte. Întreaga noastră constituţie se schimbă şi structura noastră energetică şi armonică se adaptează circumstanţelor. Unele schimbări sunt profunde, în timp ce altele sunt mult mai subtile.

Copiii de Acum au un sistem universal de comunicare, cu mult mai direct şi rafinat. Acest sistem sare peste mulţi dintre paşii de care aveau nevoie generaţiile anterioare. Câmpurile energetice ale copiilor sunt transmiţătoare şi receptoare vii. Datorită acestui lucru, mulţi copii manifestă ceea ce pare a fi o formă rară de înzestrare, precum copiii cu puteri extrasenzoriale din China care fac nişte lucruri uimitoare, sau Copiii Indigo, care comunică de-a lungul reţelei energetice. Noile sisteme de energie ale Copiilor de Acum sunt dovezi ale energiei vii. Asta este similar cu a avea un radio deschis tot timpul, care e potrivit, simultan, pe toate canalele. Unii copii pot filtra excesul de informaţie nedorită, unii nu au nevoie să o facă şi alţii au învăţat să proceseze toate informaţiile simultan, deoarece creierul lor funcţionează diferit. Pentru Copiii de Acum, toate canalele sunt accesibile în acelaşi timp şi fără a fi nevoie să ajusteze instrumentul. Recepţie, pretutindeni!

Mulţi dintre Copiii de Acum dau dovadă de o conştienţă, cunoaştere şi intuiţie uimitoare - practic, de daruri nelimitate. Ei îşi folosesc automat conştiinţa, în feluri care le aduc lor - dar şi nouă - răspunsuri despre viaţă şi despre ce e dincolo de timp.

Pe de altă parte, datorită ADN-ului lor, Copiii de Acum sunt hipersensibili atât în ce priveşte sentimentele lor, cât şi în ce priveşte sentimentele oamenilor care îi înconjoară. Profunzimea lor este dincolo de înţelegerea obişnuită şi compasiunea lor informează şi energizează conştiinţa socială. În calitate de conştiinţă încorporată şi intensificată de evoluţia ADN-ului lor, Copiii de Acum reprezintă un fel complet nou de a fi şi continuă să evolueze încă

mult timp după naştere. Câmpurile lor energetice se adaptează constant, schimbând culori şi tipare de mişcare şi devenind din ce în ce mai deschise la culoare, în spectrul lor general.

Copiii care sunt sprijiniţi să-şi dezvolte darurile ajung să creeze lucruri uimitoare în artă, muzică şi ştiinţă şi oferă o intuiţie de o profunzime nelimitată. Ei văd adevărata menire a noastră ca fiinţe umane - aşa cum noi nu am văzut-o niciodată - şi au abilitatea de a exprima aceste percepţii cu multă iubire şi sensibilitate.

Din păcate, mulţi dintre Copiii de Acum nu sunt auziţi. Profunzimea lor e considerată fantezie sau imaginaţie bogată. Adevărul este că percepţiile şi experienţele lor sunt foarte reale!

CAPITOLUL 2

INTERPRETĂRI MEDICALE GREŞITE

ARMONICELE ŞI FUNCŢIILE CEREBRALE

Atunci când recepţionăm un stimul de orice tip, creierul nostru trimite impulsuri electrice care transmit mesaje de-a lungul căilor neurale din creierul nostru şi prin întregul corp. Aceste mesaje sunt de asemenea transmise şi primite către şi din conştiinţa noastră şi toata creaţia. Sistemele noastre de transmitere a mesajelor funcţionează sub forma câmpurilor de frecvenţe electromagnetice - sau energie. Câmpurile energetice dinăuntrul şi din jurul corpului nostru, alături de cele care există multidimensional, sunt de natură electromagnetică. Toate nivelurile noastre de existenţă energetică comunică, în mod constant, unul cu celălalt. Este foarte asemănător cu a fi „on-line" tot timpul şi a face rost de orice informaţie e nevoie în orice moment, fără a depune însă niciun efort. Pentru că ne folosim creierul într-o manieră ce ţine de logică, nu suntem conştienţi de comunicările mai subtile pe care le primim.

Creierul oamenilor talentaţi funcţionează altfel. Amintiţi-vă că energia poartă informaţia, iar creierul foloseşte energie pentru operaţiunile sale. Oamenii intuitivi sau talentaţi au o abilitate metafizică înnăscută de a se „conecta" la diferite niveluri de energie subtilă - şi, prin urmare, la alte realităţi, unde trăiesc precogniţia şi, în unele cazuri, îşi eliberează conştiinţa îndeajuns pentru a explora alte timpuri şi spaţii, dar şi realităţi aflate dincolo de a treia dimensiune. Pentru cei înzestraţi intuitiv sau în orice altă manieră paranormală, mesajele conţinute înăuntrul energiei sunt distribuite diferit în creier, astfel încât ele sunt înţelese (cel puţin la un

nivel al conştiinţei) şi nu pierdute în funcţiile lineare ale acestuia. Nu toate aceste funcţii diferite sunt vizibile în testele medicale. Comunitatea medicală încă nu ia în serios posibilităţile şi impactul energiei subtile, întrucât nu are instrumentele pentru a măsura aceste tipuri extrem de subtile ale energiei.

Deseori, datorită anumitor stimuli sau schimbări în cadrul relaţiilor ce funcţionează energetic, un copil ce ţine de noua evoluţie poate părea diferit sau chiar absolut disfuncţional. Cu alte cuvinte, unii dintre Copiii cei Noi par că nu funcţionează „normal" la nivel mental, emoţional sau fizic. Unii dintre ei suferă de tot felul de aparente dizabilităţi - de la unele minore, până la unele însemnate. Mulţi par a avea fizice serioase, dar, în acelaşi timp, dau dovadă de o claritate spirituală ce demonstrează o măiestrie şi o înţelepciune dincolo de cea a majorităţii adulţilor. Deseori, cei care par a fi profund afectaţi nu vor sau nu pot vorbi şi mulţi dintre ei comunică telepatic, cu mai mare uşurinţă decât comunicăm noi cu ajutorul cuvintelor. De asemenea, în anumite situaţii, unii copii nu se comportă „normal", aşa cum se aşteptă ceilalţi. Alţii par a fi „pierduţi în spaţiu", sau „în afara oricărui program". Asta pentru că programul lor este cu mult dincolo de al nostru - simplu şi cotidian.

Unii dintre copii au pur şi simplu „altfel de abilitaţi". Chiar dacă sunt deosebit de intuitivi şi nemaipomenit de înzestraţi, totuşi dau dovadă de aparente dificultăţi în a învăţa liniar sau pe de rost. Pentru că au o inteligenţă avansată, se plictisesc foarte uşor şi dau semne de apatie, care iau forma unor performanţe slabe la şcoală, sau a unui comportament distructiv. Unul dintre motive este faptul că, datorită „evoluţiei rapide" din prezent, schimbările sau energiile dizarmonice rămân înscrise în undele cerebrale, dar si pretutindeni în câmpurile energetice ale copilului. Relaţiile energetice din cadrul creierului şi din întregul sistem energetic suferă din cauza electricităţii statice, la fel ca atunci când au loc interferenţe pe un post de radio. Tiparele de energie încep deseori să funcţioneze în

modele circulare în cadrul creierului, iar asta influențează ce arii de inteligență pot fi accesate de către copil. În schimb, la unii copii, câmpurile energetice din creier se unifică, creând un câmp de energie ce accesează părți ale creierului pe care, în mod normal, cei mai mulți oameni nu le folosesc. Din cauza acestor aparente anomalii în schimbările energetice, există copii care manifestă disfuncții fizice, ori o genialitate generală (sau înzestrări într-un domeniu anume) și chiar o remarcabilă intuiție spirituală înnăscută. Posibilitățile sunt infinite și depind doar de organizarea câmpurilor de energie subtilă din creierul copiilor.

Deși electroencefalograma măsoară reacțiile electrice ale creierului, ea nu poate depista acest tip de activitate. Din acest motiv, mulți dintre copiii cu aceste anomalii au rezultate normale la testele respective și, prin urmare, sunt considerați „mistere medicale". Asta, pentru că domeniul medical nu ia în considerare relațiile electromagnetice existente atât înăuntrul sau în jurul corpului și nici măcar faptul că în fiecare ființă umană există straturi peste straturi de forme și câmpuri ale energiei subtile. De asemenea, nu sunt luate în considerare aspectele multidimensionale ale copiilor care interacționează între ei tot timpul.

Relațiile noi din cadrul câmpurilor noastre energetice ne permit uneori să accesăm cu conștiința noastră, alte realități. Avem abilitatea de a direcționa receptivitatea noastră universală, ce ne conferă o acutizare a conștienței experiențelor noastre tridimensionale. Atunci când activitatea undelor cerebrale răspunde schimbărilor electromagnetice, frecvențele se unifică uneori, dând viață unor tipare interesante. Undele gamma și chiar frecvențele mai înalte, devin astfel predominante. Undele gamma sunt undele cerebrale cu cea mai înaltă frecvență. Ele reprezintă un pas mare peste undele cerebrale theta, pe care le accesăm atunci când meditățm sau ne aflăm într-un moment în care ne funcționează intuiția. Știința modernă nu a avansat încă îndeajuns, pentru a explica ce se

întâmplă, atunci când undele gamma devin larg răspândite sau dominante în creierul nostru. Atunci când undele cerebrale încep să aibă modele noi, conştiinţa este afectată. Asta nu are legătură cu starea de trezie sau de somn - deşi, într-un anumit fel, poate că are. Ne „trezim" la realităţi mai extinse.

Conştiinţa Copiilor Noi devine mai conştientă de realităţile alternative şi de lumile multidimensionale. Mai mult chiar, până la urmă, conştiinţa lor se eliberează complet de limitele timpului şi spaţiului. Aceşti copii pot să treacă foarte uşor dintr-o realitate în alta şi, în acelaşi timp, să rămână conştienţi de toate realităţile. Această conştienţă incipientă este ceea ce eu numesc *iniţiere* - starea în care undele noastre cerebrale s-au unificat şi începe procesul de recunoaştere a altor realităţi. În acest stadiu există conştienţa existenţei altor realităţi, dar experienţa nu merge mai departe. Următorul pas este *comuniunea,* care implică interacţiunea conştientă cu alte realităţi. Copilul nu numai că este conştient de existenţa altor realităţi, dar devine un cunoscător al acestora. Asta presupune că el vede şi vorbeşte cu fiinţe de pe alte planete, sau din alte realităţi.(Iar asta dă un înţeles cu totul nou conceptului de prieteni imaginari!) Comuniunea înseamnă, de asemenea, a trăi în mod intenţionat experienţa energiilor altor realităţi, şi chiar să înveţe din ele. Copiii îşi pot vedea ghizii şi alte fiinţe eterice şi pot interacţiona cu ei, iar uneori chiar se împrietenesc. Îşi pot proiecta conştiinţa în afară, în univers, şi pot călători în timp şi spaţiu, aducând în lumea noastră, înţelepciunea de dincolo.

AUTISMUL

În prezent sunt mai multe cazuri de diagnosticare a copiilor cu autism, decât oricând, iar numărul e în creştere. Conştiinţa este un lucru uimitor, pe care majoritatea profesioniştilor - şi oamenii, în general - nu îl înţeleg. Din acest motiv, diagnosticele medicale sunt puse, în opinia mea, în mod eronat.

Uneori, când copiii se nasc cu înzestrări deosebite şi nu li se recunoaşte acest lucru, sau nu sunt încurajaţi să-şi dezvolte calităţile, ei încep să se retragă în realităţile lor alternative. În aceste cazuri, copiii par să dispară înăuntrul lor, nemaifiind - parţial sau complet - conştienţi de mediul înconjurător tridimensional.

Adevărul este că, pur şi simplu, mai uşor poţi exista într-o stare de conştiinţă pură, decât să stai într-un loc unde nu eşti acceptat sau ascultat. Pentru aceşti copii este greu să traducă în limbajul comun, experienţele eterice pe care conştiinţa lor le parcurge cu atâta uşurinţă. Bineînţeles că nu toate diagnosticele de autism se datorează acestui tip de înţelegere greşită, dar este ceva ce se întâmplă din ce în ce mai des, de când aceşti copii excepţionali ne binecuvântează lumea.

Autismul este o reprezentare standard a armonicelor care funcţionează diferit. În autism, căile energiei electromagnetice din creier sunt prinse într-o buclă. Cu alte cuvinte, energia circulă într-un tipar eliptic sau circular, într-o mică parte a creierului. În timp ce unele tiparele energetice devin circulare în cadrul funcţiei, alte părţi ale sistemului energetic, receptorii senzoriali, rămân blocaţi pe „start". (Din nou, este important de ştiut că nu toţi copiii diagnosticaţi cu autism fac într-adevăr parte din noua evoluţie. Discuţia noastră se referă la acei copii care au tiparele noii energii.)

Atunci când comunicările electromagnetice din creier încep să circule în buclă, copilul se blochează în acea arie restrânsă. Reţeaua de neuroni din cadrul creierului dezvoltă un format mic şi limitat, care, la rândul lui, limitează abilitatea copilului de a interacţiona normal la un nivel tridimensional. Din acest motiv întâlnim niveluri variate de autism: cazurile minore, în care copiii sunt încă funcţionali, însă cu dificultăţi; copiii afectaţi moderat, care sunt doar parţial funcţionali, dar par să opereze în conştiinţa prezentă; şi chiar savanţii care sunt genii într-un domeniu sau altul. Din punct de vedere armonic şi energetic, ceea ce noi considerăm

a fi autism este, deseori, pur şi simplu o rearanjare a relaţiilor armonice din cadrul câmpurilor de energie electromagnetică din creier - şi, probabil, din întregul corp.

Senzaţia atingerii îi face pe mulţi dintre aceşti copii aşa zis autişti să se simtă în nesiguranţă. Şi asta pentru că, atunci când sunt atinşi, ei simt tot ce au trăit acei oameni: temerile şi sentimentele lor cele mai adânci, întunericul şi lumina din ei. În plus, majoritatea copiilor autişti nu pot tolera să fie limitaţi în vreun fel, deoarece simplul fapt de a fi în corpul lor este deja ceva greu de suportat. Unii dintre ei nu suportă să poarte haine sau încălţări. Din nou, asta nu se aplică tuturor copiilor autişti, deoarece adevăratul autism are alte cauze. Totuşi, acesta este un fenomen concret în contextul Copiilor Noi.

Există opinii prin care se susţine că mercurul conţinut în vaccinurile din copilărie, în mediul înconjurător şi chiar în fructele de mare ingerate de către viitoarele mame, a contribuit la creşterea ratei autismului. Mare parte din toxicitatea mercurului la oameni, vine chiar din acest gen de mâncare. O altă sursă de intoxicare cu mercur provine din amalgamul bogat în mercur pe care dentiştii l-au folosit şi încă îl folosesc în plombe. Cu timpul, mercurul iese şi pătrunde în organismul nostru.

Este un fapt dovedit ştiinţific că mercurul are o conductibilitate mare şi poate fi folosit chiar pe post de combustibil pentru a crea energie electrică. Unde există conductibilitate electrică, va fi generat un câmp electromagnetic. Câmpul electromagnetic este în general opus, în polaritate, câmpului electric, electricitatea rotindu-se într-o direcţie şi polaritatea electromagnetică în direcţia opusă. Această opoziţie a polarităţilor creează echilibru şi stabilitate. Atunci când şi polaritatea electrică şi polaritatea electromagnetică se rotesc în aceeaşi direcţie, sunt deschise porţi către timp şi spaţiu, barierele dintre realitatea noastră şi cea a altor lumi dispar şi gravitaţia încetează să mai existe. Este asemănător cu felul în

care funcționează tehnologia antigravitațională și explică modul în care OZN-urile par să vină și să plece din lumea noastră. Este modalitatea prin care se obține călătoria în timp și cea prin care conștiința noastră funcționează în această realitate și dincolo de ea.

Astfel, dacă mercurul este prezent în exces în corpul nostru, el poate contribui la proasta funcționare a relațiilor electromagnetice și a tiparelor din cadrul creierului - ceea ce duce la modele în buclare și autism, la fel ca și alte comportamente aberante ale conștiinței și percepției. Prezența mercurului poate crea chiar o nouă relație electromagnetică înăuntrul corpului, care face ca ordinea declanșării electrice să se schimbe și/sau să comunice diferit. Atunci când au loc aceste schimbări, copilul manifestă o carență, sau o schimbare, în comportament - prin urmare, este considerat „anormal".

De fapt, atunci când un copil se naște cu noile tipare energetice și cu sisteme electromagnetice mai rafinate, iar apoi îi sunt introduse în sistem toxine metalice, această toxicitate poate mări diferențele sau disfuncțiile armonice în genere și poate contribui enorm la schimbările relațiilor electrice și electromagnetice din întregul lor corp fizic. Odată cu formarea unor noi relații energetice, vine și un set complet nou de probleme. Intoxicarea cu metale grele poate fi ușor determinată prin simple analize de sânge, sau pe mostre de păr.

SAD ȘI SADH

Copiii care utilizează noul tipar de unde cerebrale, dau adesea impresia că suferă de sindromul atenției deficitare (SAD) sau sindromul atenției deficitare hiperactive (SADH). Asta înseamnă că respectivul copil pare să întâmpine dificultăți, atunci când trebuie să fie atent și să-și mențină concentrarea. Adevărul este că, de fapt, Copiii de Acum nu gândesc la fel ca predecesorii lor. Oamenii, în general, gândesc tipic, într-o manieră liniară, în care un gând îl urmează logic pe celălalt, într-o linie dreaptă, ordonată. Fiecare legă-

tură din lanțul rațiunii are scopul de a conecta o parte de informație cu următoarea, până când este construită o poveste cu sens logic. Creierele Copiilor de Acum lucrează diferit. În loc să folosească logica liniară, ei gândesc compartimentat. Pentru a vizualiza acest lucru, imaginați-vă că creierele acestor copii remarcabili au o mulțime de sertărașe în ele și fiecare dintre aceste sertare conține tipuri diferite de informații. De multe ori se deschid mai multe sertare deodată. Rezultatul poate fi asemănător simptomelor de SAD și SADH, deoarece copilul nu pare să se mențină pe niciun traseu recognoscibil, el sărind de la un lucru la altul, adesea într-un ritm impresionant. Atunci când gândesc, Copiii de Acum sunt capabili să sară de la un subiect la altul, recunoscând și stocând date pentru a fi folosite mai târziu, sau până când au destulă informație, astfel încât totalitatea ei să înceapă să aibă sens.

Datorită acestui nou tipar de gândire și a abilităților lor amplificate de învățare, Copiii de Acum – în special Copiii de Cristal și Copiii Stelari – par să aibă SAD sau SADH. Adevărul este că aceşti copii nu au nevoie să se gândească prea mult la lucruri, deoarece ei au deja informația stocată ordonat, pentru o folosire ulterioară! În locul unei tulburări grave, eu aleg să privesc SADH-ul ca pe o:

Stare ce le permite să acceseze
Amplitudine
Dinamism
Hiperactivitate

Cu o conștiință eliberată și neîmpovărată de sisteme de credință, Copiii de Acum au libertatea interioară de a-și lăsa conștiința să călătorească oricând și oriunde doresc - în timp ce se mențin în a treia dimensiune!

În completare, pentru a li se atribui diagnosticul de deficit de atenție, multora dintre Copiii De Acum li se atribuie și hiperactivitate. Ei nu sunt câtuși de puțin „hiper", decât ca un simptom al

experienței lor. Când un copil este apt să colecteze și să stocheze informații într-o manieră compartimentată, el face asta cu viteza fulgerului, iar acest proces trece adesea neobservat de noi. Atunci când ceilalți încearcă să-l ajungă din urmă, folosindu-și logica lor liniară greoaie, copilul înzestrat se plictisește și începe să fie nerăbdător. Adesea, nerăbdarea îi este percepută ca un comportament nepotrivit. Pur și simplu, copilul nu are destul la dispoziție pentru a rămâne interesat, astfel încât țopăie prin clasă, prin cameră sau prin alte locuri. De obicei, pe măsură ce timpul trece, copilul devine de nestăpânit.

Aceşti copii nu sunt disfuncționali, ci pur și simplu diferiți. Folosind ca metaforă computerele, generațiile anterioare sunt asemenea computerelor timpurii, care încă lucrează pe platforma DOS, procesoarele lor fiind apte să realizeze într-un program, doar o funcție o dată, într-o progresie logică, până ce sarcina este terminată. Acest proces este logic și liniar și urmează o linie a limbajului de programare către alta și alta. În contrast, Copiii de Acum operează ca ultimele supercomputere – în mod conștient și intenționat îndeplinesc simultan mai multe sarcini și niciodată nu pierd direcția sau firul. Informația lor este procesată ca energie pură, astfel încât nu există niciun fel de amânări în procesul de comunicare. Acest proces este prea rapid pentru cuvinte. Tehnica de asimilare a copiilor este superluminică – mai rapidă decât viteza luminii. Pentru ei, procesarea rapidă este ceva natural. Mulți dintre copii nu sunt conștienți că sunt deosebiți; ei funcționează, pur și simplu, în modul în care sunt alcătuiți.

Această funcționare, aparent împrăștiată, creează percepția greșită a profesorilor, părinților și a celor care îi îngrijesc că este vorba de o dizabilitate de învățare sau de vreun defect al copilului – și că acesta nu poate urma logica liniară. Astfel că se încearcă o constrângere asupra copilului, pentru ca el să se supună anumitor norme și reguli sociale – dar, de fiecare dată, ele sunt urmate de un

comportament şi mai dăunător. Adesea, aceşti copii sunt etichetaţi ca fiind copii problemă. În cele din urmă, copilul capătă resentimente faţă de societatea care nu poate, sau nu vrea, să-l înţeleagă. Copilul se simte deja ca un neadaptat, deoarece conştienţa lui este dincolo de înţelegerea majorităţii oamenilor. Astfel, imaginea de sine este compromisă. Apar probleme comportamentale, depresia se poate instala cu uşurinţă şi comunicarea se diminuează deoarece, până la urmă, nimeni nu l-a putut auzi, de fapt. Reacţiile negative se pot dezvolta fără limită - şi toate acestea, pentru că un copil foarte dotat nu a fost recunoscut ca atare şi a fost descurajat.

În loc de a respecta felul lor diferit de a fi, noi le dăm medicamente pentru a le diminua hiperactivitatea şi depresia, pentru a-i bine dispune, sau pentru a-i calma. Cu aceste medicamente copiii devin mai tăcuţi şi mai manevrabili şi aparent acordă mai multă atenţie la ce e în jur. Dar, din punct de vedere emoţional, spiritual şi evolutiv, ei sunt limitaţi. Este ca şi cum societatea a hotărât că ei sunt trenuri ce vor deraia, şi singurul mod de a-i controla este prin a pune un zid de cărămidă pe şine, sub forma medicamentelor. Atunci când, inevitabil, loveşte zidul, trenul este distrus - la fel cum li se întâmplă copiilor cărora li se administrează medicamente, pentru a se comporta în acord cu paradigmele sociale. Când sunt sub medicaţie, porţile către conştiinţa mai înaltă devin, în general, de neatins. Copiii trec de la entuziasm, la stări apatice. Sub medicaţie, ei necesită mai puţină atenţie, sunt mai tăcuţi şi mai uşor de controlat - dar ce s-a rezolvat, de fapt?

Cineva a reuşit să ia situaţia „sub control". Control - vechea paradigmă care cere ca unul sau mai mulţi să fie la conducere tot timpul. De fapt, controlul nu este nimic mai mult decât o percepţie a egoului, care nu este aplicabilă cu adevărat. Ideea controlului menţine percepţia că cineva este separat de întreg şi că a luat asupra lui datoria de a-şi impune în faţa altora, propriile experienţe şi percepţii. Când cineva susţine că are totul sub control, situaţia se rezumă la

acel cineva şi la nimeni altcineva. Ceea ce el doreşte, potrivit cadrului său de referinţă, nu este în mod necesar spre binele cel mai înalt al celorlalţi implicaţi. Controlul este putere *percepută*.

Unul dintre cele mai mari adevăruri pe care Copiii de Acum îl cunosc fără nicio îndoială este că noi suntem cu toţii Una. Noi suntem parte a unui întreg, care este mai mare decât fiecare dintre noi, luat individual. Când începem să ne considerăm separaţi, emiţând clasificări sau altfel, atunci începem să ne îndepărtăm de acest adevăr, iar Copiii de Acum ştiu asta. Când un copil cunoaşte adevărul, adânc în sinea lui, iar adulţii sau chiar alţi copii încearcă să-l facă să trăiască în afara acelui adevăr, copilului i se cere să-şi trădeze fiinţa sa extraordinară. I se cere, de fapt, să mintă şi să accepte că este separat de întreg, ceea ce este împotriva a tot ceea ce cunoaşte copilul ca fiind adevărat, deoarece cunoaşterea lui e atât de profundă, încât această separare a sa de întreg îl răneşte în miezul fiinţei lui.

În opinia mea, lipsurile constatate la aceşti copii nu sunt de atenţie, de abilităţi cognitive sau de abilităţi sociale; ele sunt legate de traiul în societate. Societăţii îi lipseşte conştienţa acestei evoluţii accelerate a omenirii - ea este deficitară în atenţia pe care o acordă acestor copii, are sisteme de sprijin educaţional sau familial insuficiente şi este cea care întoarce o ureche surdă spre ceea ce spun copiii. În general, societatea noastră, ca multe altele, cere un ţap ispăşitor pe care să-l blameze pentru propria-i inepţie şi îi persecută pe cei care fac ceva ieşit din comun - sau, dimpotrivă, pentru că nu fac nimic.

Societatea trebuie să-şi schimbe modul de a percepe Copiii de Acum. Altfel, vom avea din ce în ce mai mulţi copii care vor ieşi în afara ei - copii care, altminteri, ar fi putut crea o schimbare puternică şi pozitivă în lumea noastră.

CAPITOLUL 3

ŞI ORBURILE SUNT OAMENI!

Când ne trimitem conştienţa în afară, sub forma perfecţiunii geometrice, acest lucru ne permite să devenim nelimitaţi în spaţiu şi nestânjeniţi de timp. Lucrând astfel, în cadrul aceleiaşi zidiri în care totul este creat, e imposibil să greşim.

Salamander Orb

CE SUNT, DE FAPT, *ORBURILE?*

Orburile sunt câmpuri de energie de formă sferică, ce apar adesea în fotografii sau materiale video. Ele arată foarte asemănător cu un balon perfect rotund, care nu este gol în interior. Orburile par să se mişte conform propriei voinţe şi adesea sunt văzute sau fotografiate ca sfere multicolore, cu modele interioare combinate şi variate. Există opinii diferite cu privire la sursa lor, deoarece orburile nu sunt toate din acelaşi spaţiu. Un orb este, de fapt, un mod de comunicare ce poate străbate timp, spaţiu, dimensiuni şi chiar graniţe intergalactice. Există oameni care le văd sau le simt. Scepticii spun că orburile nu sunt nimic altceva decât particule de praf în aer. Totuşi, nu toate orburile sunt praf. De-a lungul anilor, am fost deseori întreruptă de la sarcinile mele zilnice de către o voce care venea aparent de niciunde şi îmi spunea: „ia aparatul de foto-

grafiat", „ieşi afară", sau „întoarce-te". Şi, *de fiecare dată* când am urmat acea ghidare, am obţinut fotografii cu orburi! Multe dintre acele fotografii arată o mişcare reală a orburilor, prin prezentarea unei „cozi" sau a unei dâre de energie în spatele lor. Ele arată oarecum asemănător cometelor ce traversează câmpul fotografic. Uneori lumea spiritului îşi relevă prezenţa în formă de orb sau alte anomalii, în fotografii. Am fotografiat orburi în locuri renumite pentru faptul că sunt „bântuite" şi ele au fost prezentate în programele de ştiri locale. De-a lungul anilor, am întâlnit mulţi oameni care, literalmente, pot chema orburile pentru a apărea în fotografii. Imaginile luate înainte de „chemare" nu arată nimic, dar după ce li se cere să se arate, ele se manifesta măreţ în următoarea serie de poze.

Am fost mereu fascinată de posibilităţile a ceea ce înseamnă orburile cu adevărat. În definitiv, dacă acest subiect e privit din per-

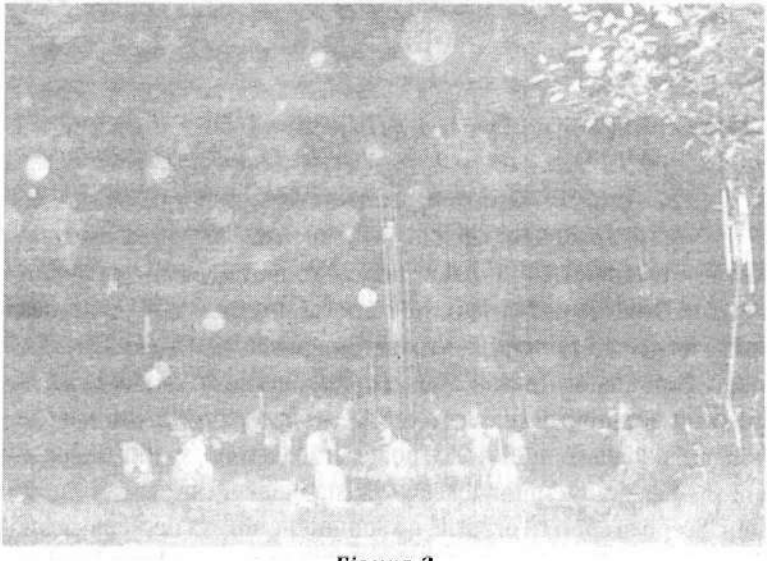

Figura 3
Imagini ale orburilor dintr-o reţea cristalină.
Fotografie primită prin bunăvoinţa lui Mikael Koch

spectivă metafizică, el capătă în întregime un înțeles nou, cu potențial nelimitat. Am descoperit recent că acest fenomen este mai mult decât o descoperire ciudată și o anomalie curioasă în fotografii: orburile încorporează conștiință! E posibil așa ceva? Da, este adevărat!

CĂLĂTORIE CĂTRE DESCOPERIRE

Cea mai bună cale de a descrie această uimitoare descoperire este să vă împărtășesc cum m-a găsit ea pe mine. Știu bine ce înseamnă o experiență ciudată. La începutul trezirii mele, pe măsură ce am devenit mai conștientă de sistemul meu energetic, simțul realității mi s-a schimbat dramatic. Am devenit tot mai conștientă de magnitudinea diferitelor tipuri de energie, în alte planuri ale realității. În fiecare dimineață îmi acordam un timp pentru a explora aceste noi și uimitoare descoperiri. Am început să văd energia și, de-a lungul timpului, am învățat să manevrez energiile subtile, prin mișcare și muzică. Pe măsură ce făceam asta, abilitatea mea de a percepe realitatea mai extinsă s-a extins. M-am trezit că am o serie de experiențe, despre care nici unul dintre cunoscuții mei nu știa nimic, ceea ce era frustrant.

În fiecare dimineață, în vreme ce lucram cu energia, mă rugam cu voce tare să primesc ajutorul cuiva din univers, care să fie din Lumină și care să poată sau să vrea să mă ghideze. „Arată-mi", am spus. Într-o dimineață, când îmi făceam programul obișnuit și mă rugam din nou pentru îndrumare, un Maestru strălucitor s-a materializat în fața mea. Era acolo, în sufrageria mea, o holograma vie, iar strălucirea lui era ametitoare! Era foarte înalt, cu haine purpurii, iar părul său lung flutura. Radia o lumină care era în același timp intensă și delicată. Acel moment era evident o modificare directă și irevocabilă în realitatea mea! Maestrul mi-a arătat cum să folosesc energia în moduri pe care nu le luasem încă în considerare, iar la sfârșit m-a învățat cum să o manevrez pentru vindecare, pentru

materializarea realității mai cuprinzătoare și chiar pentru învățare. De-a lungul timpului, în fața mea s-au succedat Maeștri diferiți, care mi-au oferit învățături despre diferite subiecte, cum ar fi modul în care e construit universul, științe, vindecare și așa mai departe.

Chiar și acum, Maeștrii mă călăuzesc în aproape fiecare moment. Este similar cu a fi mereu conectat de la distanță și online și a primi informația în cap, despre orice subiect dat. Știu că pare ciudat, dar e adevărat - și multe dintre cele spuse de ei au fost validate științific, la multă vreme după ce am primit informația.

A fost o călătorie uimitoare, pe parcursul căreia am învățat să am încredere, să fiu deschisă la neprevăzut și să am credința că fiecare moment este perfect, indiferent ce se întâmplă. Când procedez astfel, viața mea cunoaște uimitoare întorsături pozitive, iar eu sunt purtată de un entuziasm copleșitor. Datorită acestui fapt, munca m-a purtat din loc în loc, pe tot globul, pentru a întâlni și vorbi cu mii și mii de oameni. Fiecare întâlnire mă învață, fără excepție, ceva nou. Când decidem să renunțăm la control și ne încredem cu adevărat în momentul de acum, se pot întâmpla lucruri dintre cele mai uimitoare. Începem să trăim experiența sincronicității în tot ce facem. Obstacolele cad și dispar, iar fiecare eveniment uimitor conduce la un altul ... și așa mai departe. Viața începe să arate ca un dans cu o coregrafie perfectă și infinită. Nu există simple coincidențe, există doar oportunități.

Maeștrii îmi oferă adesea informații științifice care îmi depășesc puterea de înțelegere. În general, am idee despre sensul informației, dar ea implică adesea date complexe, pentru care nu am pregătirea academică necesară. De obicei, caut să plasez acest gen de informație unei persoane care să o poată prelua și să-i dea cea mai înaltă utilizare. Glumeam deseori, spunând că fiecare dintre cei pe care trebuia să-i întâlnesc în legătură cu un subiect anume, apărea, în cele din urmă, în sufrageria mea. Ceea ce e uimitor este că oamenii veneau la momentul potrivit și aveau formația sau conexiunile nece-

sare pentru ceea ce aveam de împărtăşit în acel moment.De exemplu, când am avut nevoie de o informaţie despre genetică, o geneticiană a cerut o întâlnire cu mine. Practic, nici ea nu prea ştia de ce venise. Am aflat curând răspunsul! În timp ce vorbeam, am început să-i împărtăşesc unele dintre informaţiile pe care le primisem, în legătură cu schimbările comunicării în cadrul spiralelor ADN. Ea a fost foarte surprinsă să audă ceea ce mi-au arătat Maeştrii, deoarece oamenii de ştiinţă descoperiseră fenomenul doar cu o săptămână înainte. Primisem informaţia cu doi sau trei ani în urmă. A fost amuzant să descoperim împreună, care urma să fie viitoarea descoperire! De-a lungul timpului, am devenit prietene foarte bune. Altă dată, când căutam informaţii despre anumite aspecte ale energiei nucleare, un inginer în fizică nucleară a apărut pentru programarea unei întâlniri şi i-am putut împărtăşi informaţia. (Mai târziu m-am căsătorit cu el, aşa că am avut un dublu avantaj!) Mi s-a oferit ocazia de a cunoaşte specialişti în rachete, biologi, patologi, naturopaţi, homeopaţi, acupuncturişti, psihologi, producători de filme şi aşa mai departe. Ei au venit şi vor continua să vină, deoarece *eu cred.* Sunt deschisă unor realităţi mai cuprinzătoare.

De-a lungul anilor, am primit informaţii vaste despre Copiii de Acum, în forme variate. Am lucrat cu nenumăraţi copii şi cu familiile lor şi am descoperit că toate aceste informaţii se corelează, iar copiii înşişi le-au validat. În mod special, anul care a trecut a adus atât de multe descoperiri şi experienţe uimitoare, încât sunt lucruri pe care nu le înţelegeam încă, dar le înţeleg acum. James Twyman a avut o mare contribuţie în lumea noastră, când a descoperit despre Copiii Indigo că pot comunica de-a lungul reţelelor universale de comunicare.* Ei comunică unul cu celălalt şi cu alţi oameni care sunt „acordaţi" în această manieră, aflaţi oriunde şi oricând. Ei sunt într-adevăr uimitori.

---

* cartea „Emisarii Iubirii", publicată de Editura FOR YOU. N. Ed.

Twyman a continuat să întâlnească mulți dintre copiii care au început să vorbească cu el astfel și a făcut minuni, expunând lumii acest fenomen foarte real. Similar, unii dintre Copiii de Acum comunică într-un fel diferit, care este extraordinar și la fel de real.

O suită remarcabilă de evenimente m-a adus la această cunoaștere. În timpul verii lui 2005, m-am angajat să prezint o expunere în Spokane, Washington. Am lucrat acolo mai mulți ani la rând, iar atunci când o fac, publicul așteaptă prezentarea anumitor subiecte ale workshopului. La un moment dat, cu mult înainte de acest eveniment, Maeștrii mi-a spus că *trebuie* să vorbesc despre copii. Nu prea eram sigură, deoarece nu m-am considerat niciodată o autoritate în ceea ce privește copiii. Am lucrat cu o mulțime de familii, dar nu simțeam că aș avea destulă informație solidă, organizată și verificabilă, pentru a face o prezentare publică adecvată. Maeștrii erau nerăbdători. În capul meu auzeam, iar și iar: „Vorbește despre copii" și nu aveau de gând să renunțe! (Când Maeștrii vor să fac ceva, nu se opresc până când nu accept. Sincer, asta poate fi chiar supărător, în unele momente. Am învățat că, atunci când sunt atât de perseverenți, cel mai bine e să fiu atentă, chiar dacă, la un moment dat, ceea ce spun ei este o provocare pentru logica și experiența mea.) De obicei, când Maeștrii mă împing astfel, viața mea se ridică la un nivel superior. Primesc mai multă înțelegere, idei noi, conexiuni mai importante și noi căi în care să predau - practic, tot felul de rezultate pozitive. Rezistența e lipsită de sens, pentru că, în cele din urmă, mă trezesc că fac exact ceea ce voiau ei să fac - și întotdeauna e perfect! În cele din urmă, am spus: „Bine!".

Conferința despre copii a fost promovată și a beneficiat de o reacție foarte generoasă, atât în ceea ce privește numărul de bilete vândute, cât și în privința celor care au venit să-mi împărtășească poveștile lor. Am fost copleșită de oamenii care au venit la cabina mea sau m-au oprit în hol cu lucruri de povestit, cu întrebări și cu preocupări generale în legătură cu anumiți copii. Pe măsură ce am

devenit conştientă de amploarea nevoii de informaţie a oamenilor despre Copiii de Acum, am început să înţeleg poziţia Maeştrilor.

În dimineaţa dinaintea conferinţei, o femeie, pe nume Julie, a venit la cabina mea, ca să vorbească cu mine. Ţinea în mână un album de fotografii, pe care abia aştepta să mi-l arate. Julie a început să-mi spună povestea ei. Mi-a spus că trăia într-o comunitate mică din Montana, că era soră medicală şi că avea o intuiţie specială în domeniul medical. Ca şi mine, ea era mereu căutată de doctori, de avocaţi, de persoane cu alte profesii, dar şi de familii, în legătură cu munca pe care o făcea cu anumite tipuri de copii. Julie mi-a relatat poveşti uluitoare despre copiii cu care lucra, despre cum i-a găsit – sau, mai degrabă, despre cum au găsit-o ei pe ea! Julie „primea mesaje".(Desigur că pot înţelege asta!) Din senin, Julie auzea ceva de genul „urcă în maşină şi condu". Ea o făcea, fără să aibă nicio idee despre direcţia în care trebuia să meargă. Când ajungea la destinaţie, i se „spunea" că a ajuns, aşa că mergea la uşă şi ciocănea. Când uşa se deschidea, Julie întreba fără nicio ezitare: „Este vreun copil aici?" Şi *întotdeauna* era!

Copiii o chemau pe Julie, în mod telepatic.

În general, copiii care o chemau pe Julie aveau dizabilităţi fizice grave. Nu puteau vorbi, iar unii nu auzeau sau nu vedeau, astfel că ei comunicau telepatic. Cu alte cuvinte, ajungeau la ea cu conştiinţa, prin comunicare tăcută. Într-una dintre casele pe care le-a vizitat, imediat ce a ajuns acolo, un băiat i-a spus cu veselie (telepatic şi prin limbajul semnelor) ce făcuse ea în acea zi, până în momentul în care a ajuns la el. Ştia în detaliu *tot* ce făcuse, trăise şi simţise ea de-a lungul întregii zile! În timpul acestor vizite, Julie afla deseori că un copil era pe cale de a fi încredinţat unei instituţii, deoarece avea dizabilităţi grave şi pentru că familia nu avea posibilităţi să-l îngrijească cum trebuie. Julie întreba familia sau îngrijitorii dacă îi permiteau să lucreze cu copilul şi, de obicei, răspunsul era afirmativ, deoarece familiile aveau nevoie disperată de ajutor.

După ce mi-a povestit toate astea, Julie şi-a deschis albumul de fotografii şi a început să-mi arate poze ale copiilor. În cea mai mare parte, copiii arătau destul de normali, însă anomaliile din fotografii mi-au atras imediat atenţia: atunci când erau fotografiaţi, copiii aveau câmpuri de energie în formă de imagini. Aveau orburi colorate, care erau adesea umplute cu modele geometrice sacre sau reprezentări ale unor formule matematice, cum ar fi setul Mandelbrot.* Prima dată când a observat anomaliile din fotografii, Julie s-a întrebat dacă orburile erau rezultatul unor probleme ale aparatului de fotografiat sau era ceva în aer. Ea a simţit că se întâmpla ceva mult mai important, astfel că a început să experimenteze cu diferite tipuri de aparate de fotografiat. A încercat cu aparate digitale, cu aparat de 35 mm şi cu aparate de unică folosinţă - orice a avut la dispoziţie - şi rezultatele erau întotdeauna aceleaşi: orburi cu modele geometrice şi în culori vii. Dar aceste poze erau mult mai complexe decât pozele de orburi „obişnuite". Când i-a întrebat pe copii despre ceea ce a văzut în imagini, aceştia i-au răspuns că ei erau cei care creau intenţionat anomaliile din poze! Astfel, a rezultat că orburile sunt proiecţii are conştiinţei, făcute în mod intenţionat. Auzind-o, am devenit foarte entuziasmată. Timp de ani de zile, avusesem atât de multe teorii despre orburi, dar nu fusesem niciodată în stare să-mi le probez - până acum.

Fiecare fotografie arăta orburi distincte, care erau unice pentru copilul din fotografie, indiferent când sau unde era făcută. Fiecare orb, în complexitatea sa, era o reprezentare energetică identificabilă a acelui copil, iar anomaliile apăreau în mod constant, în colecţia ei de fotografii. Ele se repetau în diferite locuri, în timp ce copiii şi îngrijitorii lor participau la diverse activităţi. Copiii îşi exprimau intenţionat semnăturile lor energetice. Dar avea să urmeze mai mult. După ce erau făcute imaginile iniţiale, Julie şi prietenii ei au început să experimenteze mai departe. Într-o zi, doi dintre băieţi (care erau cunoscuţi întrucât comunicau unul cu celălalt, telepatic)

au fost duşi la două evenimente sportive diferite, în părţi opuse ale oraşului. Fotografiile i-au fost făcute fiecărui băiat în acelaşi moment, în locul în care se afla fiecare. *Fotografiile ambilor copii arătau exact acelaşi set de orburi, cu desene interioare identice în design şi complexitate.* Băieţii au amestecat frecvenţe armonice, pentru a demonstra ceva într-o formă ilustrată - iar asta nu era un accident. Trebuie să recunosc că am fost impresionată. I-am cerut Juliei să prezinte fotografiile în timpul conferinţei mele, deoarece m-am gândit că ele sunt o completare valoroasă la misterul Copiilor celor Noi. Am ştiut că mai erau multe de aflat despre acest lucru, dar, în momentul respectiv, nu-mi puteam da seama ce anume.

A venit şi după-amiaza conferinţei. Prezentarea trebuia să dureze două ore. Cum aveam să umplu acest timp? Ştiam destule din întâlnirile şi conversaţiile cu copiii şi cei care îi îngrijeau, pentru a avea coerenţă în faţa unui public? Ei bine, prezentarea a mers minunat şi am realizat că experienţele mele aduseseră o bogăţie de informaţii - cu mult dincolo de ceea ce credeam. După ce am vorbit despre descrierile de bază şi trăsăturile diferiţilor copii, am susţinut o discuţie liberă, pentru ca publicul să contribuie cu întrebări, comentarii şi experienţe personale. Pe măsură ce vorbeam, oamenii erau din ce în ce mai entuziasmaţi de oportunitatea de a-şi împărtăşi întrebările şi grijile despre copiii pe care îi cunoşteau sau pe care îi aveau în familie şi am fost copleşită de reacţia lor. Nu numai că cele două ore alocate au trecut repede, dar când a expirat timpul din sala de conferinţe, o bună bucată de vreme ne-am continuat discuţiile pe hol. Bun, lecţie învăţată! Însă asta nu era totul.

Dimineaţa următoare m-am trezit simţindu-mă puţin ciudat. Când am început să mă îmbrac, m-am simţit literalmente dezechilibrată şi nu m-am putut apleca spre dreapta. Am închis ochii şi am încercat să găsesc originea lipsei mele de echilibru. Mi-am controlat câmpurile de energie, iar ceea ce am descoperit a fost o mare surpriză: aveam un orb strălucitor, de culoarea apei, în câmpul

meu! Era încastrat în câmpul meu energetic, spre dreapta corpului fizic, chiar sub umăr. El avea o intensitate energetică atât de mare, încât îl simțeam greu, în raport cu câmpul meu energetic. Nu aveam nicio idee de ceea ce se întâmpla - dar urma să aflu.

La sfârșitul zilei, erau *patru* orburi în câmpul meu, toate la dreapta și fiecare într-o culoare diferită. Unul dintre ele avea culoarea apei, altul era aproape de culoarea somonului, altul auriu și unul era verde pal. Pur și simplu, nu puteam sta dreaptă, din cauza greutății lor energetice. Nu mai e nevoie să spun că totul era un pic deconcertant, dar, fiind obișnuită cu fenomene necunoscute, m-am lăsat purtată de val.

Am fost foarte prinsă la conferința din acea zi, însă de fiecare dată când aveam ocazia încercam să intru în contact cu mine însămi. Orburile au rămas de-a lungul zilei și am început să mă adaptez la intensitatea energiei adiționale din câmpul meu. Încet, dar sigur, am început să mă îndrept. Când m-am întâlnit cu Julie în acea zi, i-am spus pe scurt ce se întâmplase, iar ea a râs și mi-a zis că am fost „inițiată". Aparent, după vederea fotografiilor, mulți oameni tind să fie mai conștienți de prezența orburilor. Dincolo de asta, ea nu avea altă explicație. Deși am sperat să discutăm mai mult, nu am mai văzut-o niciodată. Știam că e mult mai mult la mijloc decât simplul fapt că devenisem conștientă. Eram fascinată și intrigată, așa că am observat și am așteptat.

De la Spokane am zburat la Sedona, Arizona, pentru a ține o conferință în acel weekend. Am avut două zile să mă refac și, deoarece am ajuns înaintea celorlalți vorbitori, am avut parte de mult doritul timp pentru mine. În timpul acelor două zile, Am devenit conștientă că din ce în ce mai multe orburi și s-au atașat câmpului meu energetic. Mi-am dat seama că părea să colectez orburi de toate culorile și mărimile. Fiind o experiență nouă, a fost nevoie să treacă un timp, pentru a-mi da seama că trebuie să stau nemișcată și să fiu deschisă la fenomen. Pe măsură ce am făcut-o, am realizat

că am cules autostopişti. Fiecare orb purta conştiinţa unui copil diferit - şi ei îmi vorbeau. Ooo, Dumnezeule!

Acesta era încă unul dintre acele momente din viaţă când am fost sigură că tot ce-am crezut că ştiu, se schimba. Ca şi atunci când au apărut pentru prima oară Maeştrii, m-verificat. O luasem razna? Nici vorbă! Era ceva real. Trebuie să admit că am fost impresionată de implicaţiile acestei experienţe. Oricât de obişnuită sunt cu lucruri stranii, aceasta era o întâmplare în întregime nouă. Aşa că, mi-am zis „fie ce-o fi" şi am început să comunic telepatic cu copiii. M-am simţit un pic ridicol, singură, acolo în Arizona, vorbindu-i energiei din câmpul meu, până când ... ei mi-au răspuns. Uau!

Lucruri uimitoare au început să se întâmple. Nu numai că conştiinţele unor copii diferiţi au început să se adune în câmpul meu energetic, dar şi copiii pământeşti au început să se adune în jurul meu. În timpul fiecărui zbor din turneul acelei veri (şi ele au fost foarte multe) am fost aşezată lângă copii de toate vârstele - şi adesea înconjurată de ei. Eram potopită de clase întregi, grupuri şcolare, echipe de sport şi multe altele - şi toate călătoreau din motive diferite. Acelaşi lucru era valabil şi în ceea ce priveşte aeroporturile şi restaurantele şi orice spaţiu public în care mergeam. Deja nu mai era o coincidenţă. În timpul acelei perioade, m-am trezit purtând conversaţii profunde cu copiii, pe subiecte variate. Pentru mine, aceste experienţe amplificate erau ca magia pură - şi ştiam că mai urmează să vină şi altele!

La începutul lui 2006, am conceput un film documentar despre Copiii de Acum, care urma să se bazeze pe această carte. Am vrut să împărtăşesc unele dintre mesajele minunate pe care aceşti copii foarte speciali le aduc lumii. Chiar înainte de a pleca de acasă, pentru turneul meu din vară, l-am întâlnit pe Michael Shea, care era producătorul unui film despre ce se întâmplă între vieţile noastre. Deoarece aveam o conştienţă senzorială multidimensională, Michael m-a angajat să fiu consultantul său personal pentru efec-

tele speciale din film. Michael şi cu mine am avut o lungă conversaţie telefonică, în timp ce eu eram în Sedona. Trebuia să planificăm câteva dintre evenimentele de dinaintea producţiei, lucruri specifice pentru producerea unui film.

În timpul convorbirii, i-am povestit lui Michael despre orburile copiilor care deja îmi vorbeau la vremea aceea şi despre planul meu de a face un film cu aceşti copii. Pe măsură ce îi povesteam experienţele mele, Michael era tot mai entuziasmat. M-a întrebat: „de ce să nu facem un singur film, cu ambele subiecte" Nu cred că am fost vreodată mai entuziasmată? Chiar voiam să-i ajut pe oameni să vadă ce se află dincolo de iluzia vieţii cotidiene. De asemenea, voiam să se afle că aceşti copii extraordinari şi foarte fragili nu primesc tot ceea ce au nevoie. Şi iată, aveam acum ocazia de a le face pe toate! „Da!", am răspuns direct. Pe scurt, am devenit co-scriitor al scenariului, împreună cu Michael. Exista chiar şi un plan pentru o continuare.

Ajutorul pe care l-am avut în privinţa scenariului este un exemplu de cum ne influenţează aceşti copii, viaţa. După ce am terminat convorbirea telefonică cu Michael, am început să vorbesc telepatic cu orburile copiilor care pluteau cu mine. Desigur că ei auziseră ceea ce tocmai vorbisem cu Michael la telefon. I-am întrebat dacă ar vrea să ajute la scenariu. (Încă nu-mi venise în minte că exact acesta era unul dintre motivele pentru care se arătaseră!) Mai târziu, m-am aşezat la computer şi le-am spus orburilor copiilor că era un moment bun pentru a vorbi, deoarece acum puteam să le acord întreaga mea atenţie şi să le tastez mesajele, ca să mi le amintesc. Voiam să fiu aptă să iau notiţe şi să înregistrez mesajele lor.

Am întrebat orburile - copiii - ce-ar dori să spună în cartea mea şi ce voiau să prezinte filmul. Ei au început să-mi împărtăşească viziunile şi observaţiile lor despre lumea noastră - şi de dincolo de ea. De asemenea, copiii mi-au descris scene din lumi magice, pe care mai târziu le-am inserat în scenariu. Pe parcurs, le-am

pus întrebări despre omenire şi ceea ce e dincolo de ea. Aici e doar o parte din ceea ce au avut ei de spus:

DESPRE VIAŢA PE PĂMÂNT

- *Îmi amintesc cum era înainte de a veni aici. Fiecare spunea adevărul şi nimeni nu era vreodată rănit.*
- *Nimic de pe Pământ nu este atât de important pe cât crede lumea. Acelea sunt lucrurile mici. Veşnicia este ceea ce contează cu adevărat.*
- *Oare cum de oamenii nu-şi amintesc vremurile când lucrurile erau perfecte? Ele încă sunt perfecte, să ştii.*

DESPRE RELAŢII

- *Aş vrea ca oamenii să poată vedea ce-şi fac unul altuia. Poate că atunci vor învăţa să se trateze unul pe celălalt mai bine.*
- A fi iubire *este ceva foarte diferit de a te gândi la ea.*
- *Atât de mulţi oameni par a fi nefericiţi. Asta, pentru că ei nu îşi amintesc cine sunt cu adevărat...*

DESPRE TIMP

- *Gândeşte-te: ce-ar fi dacă ieri ar fi acum şi mâine la fel? Nu ar însemna asta că întotdeauna este acum? Este, să ştii.*

DESPRE LIBERTATEA SINELUI

- *Noaptea trecută am crezut că visez că pot zbura şi apoi mi-am dat seama că nu visam deloc - chiar puteam să zbor.*

Când realitatea cuiva se schimbă în moduri atât de dramatice, este o idee bună să foloseşti discernământul şi să-ţi oferi ceea ce eu numesc un „control al realităţii". Fac asta des, deoarece pentru mine realitatea are tendinţa de a se schimba în mod frecvent!

Aşa că, le-am spus micilor prieteni orburile, că formele lor de orb erau fantastice şi că mi-ar fi plăcut să-i întâlnesc în forma corpurilor lor pământeşti - asta, dacă într-adevăr erau aici. Habar n-aveam ce se va întâmpla!

WILLIAM

La scurt timp după cererea mea de a întâlni copiii conectaţi la orburi, am avut o programare pentru o consultaţie cu un client pe care nu-l mai întâlnisem niciodată. Oamenii îşi fac adesea programările prin e-mail, datorită buletinului meu de informaţii meu lunar, „Mesaje Online". De obicei, noi nu întâlnim persoanele sau nu vorbim la telefon, înainte de şedinţe. La momentul programat, a sunat telefonul şi la celălalt capăt al firului era o femeie încântătoare. Ea a început conversaţia, cerându-şi scuze. A spus că şedinţa nu era de fapt pentru ea, ci pentru fiul ei de unsprezece ani, care nu vorbeşte şi mai are şi alte probleme fizice. Programarea era la cererea lui.

Pe măsură ce-mi vorbea despre William, în câmpul meu energetic a început o sporovăială. Orburile au devenit foarte entuziasmate şi, neputând să controlez situaţia, am început să râd. „Mă întreb", i-am spus acestei mame (fără nicio altă explicaţie), „dacă William este unul dintre copiii care îmi vorbeşte". Şi atunci a început şi ea râdă. A spus că şi *ea* se întreba dacă voi spune ceva, pentru că fiul ei îi spusese că el deja vorbea cu mine de un timp. Uau! UAU! Ei bine, asta cerusem, nu-i aşa? Acea programare a fost începutul unei relaţii fascinante şi duioase între William, mama lui şi eu - relaţie care continuă şi astăzi.

După şedinţa noastră, am avut prezenţa de spirit să accesez orburile care încă pluteau în câmpul meu şi să întreb: „Care dintre voi este William?". El s-a identificat ca orbul de culoarea somonului, care era deasupra capului meu. Viaţa tocmai devenise şi mai stranie - însă, în acelaşi timp, lucrurile începeau să capete sens. De

la întâlnirea noastră providențială, eu și William am împărtășit momente foarte speciale, despre care veți citi în capitolul 9. La început, am ales să împărtășesc fenomenul orburilor cu un grup mic și strict selecționat, dându-le posibilitatea să conștientizeze fenomenul și, pe măsură ce o făceau, începeau și ei să-l trăiască!

DILLON

Prietena mea, Pam, vindecătoare și șaman, înzestrată cu intuiție specială în domeniul medical, a fost chemată să lucreze cu un băiat care s-a îmbolnăvit foarte tare, după ce uraganul Katrina a distrus golful. Am să-l numesc „Dillon". Dillon s-a îmbolnăvit foarte tare, după ce s-a întors în cartierul lui devastat de uragan. El și mai mulți membri ai familiei sale s-au întors în zonă, pentru a-i ajuta pe alții și pentru a verifica condiția casei lor, care era complet ruinată. În timp ce a traversat apele contaminate, familia a trăit o adevărată oroare la vederea grupurilor de cadavre ce pluteau. Aproximativ la o săptămână după aceea, Dillon a s-a îmbolnăvit grav. A făcut temperatură de peste 39 de grade Celsius și a fost spitalizat. Cum starea lui Dillon continua să se agraveze, iar analizele medicale obișnuite nu detectau sursa bolii, unul dintre profesorii săi a contactat-o pe Pam. Dillon fusese un copil foarte sănătos, iar boala lui era un mister pentru cei care încercaseră să-l trateze. Băiatul a intrat curând în comă și nu a mai fost în stare să comunice în modurile obișnuite.

Pam a început să vorbească cu Dillon telepatic și el i-a răspuns. (Până în acel moment, doar îi spusesem lui Pam că aveam orburi în câmp, însă nu i-am dezvăluit cine sau ce erau.) Pam a devenit conștientă de prezența orburilor care stăteau chiar în fața frunții, în câmpul său de energie. Pe măsură ce Dillon a început să vorbească cu Pam, ea l-a întrebat intuitiv dacă el era unul dintre cele patru orburi pe care le simțea ea. Bineînțeles că era! Când l-a întrebat pe Dillon despre felul în care comunicau, el i-a spus că atunci când

comunici din inimă, acorzi şi permisiunea de a primi comunicări. Ideea este că, atunci când comunicăm folosind iubirea, deschidem toate uşile - care, atunci când sunt închise, opun rezistenţă faţă de Sinele nostru intuitiv. Dillon a explicat că singurul motiv pentru care copiii sunt apţi să călătorească şi să comunice în acest mod este acela că există în ei un nivel special de puritate. Ei încă sunt inocenţi şi nu şi-au ridicat sisteme de apărare, aşa cum a făcut cea mai mare parte a adulţilor. Dillon a explicat că forma de sferă îi permite conştiinţei lor să călătorească chiar pe cele mai înguste poteci, de-a lungul creaţiei, în siguranţă şi fără a se pierde.

Dillon a spus că nu se simţea bine în corpul său, deoarece el nu se extindea sau contracta, aşa cum o făcea în starea sa naturală, când era un corp de energie, înainte de a veni pe Pământ. I-a spus lui Pam că a fi aici pe Pământ este întotdeauna o alegere, noi având libertatea de a alege să trăim această experienţă sau nu. Dillon a spus că a ales să nu continue experienţa sa pământească, deoarece lecţiile lui nu-l ajutau să evolueze, ca suflet, atât de repede pe cât ar fi vrut şi pentru că mai degrabă dorea să înveţe şi să predea de „dincolo".

Dacă un vindecător se implică prea mult emoţional, în legătura sa cu un client, acest lucru poate aduce un rezultat nedorit. Compasiunea simţită cu inima este un lucru, dar depăşirea acelei linii emoţionale creează o mare vulnerabilitate în vindecător şi poate întrerupe chiar puritatea vindecării. Când se lucrează cu copiii, este foarte dificil să menţii acea neutralitate. Pam s-a ataşat repede de Dillon, deşi, ca profesionistă, ştia că nu era o idee bună. Îngrijorată de acest lucru, ea l-a întrebat pe Dillon de ce era incapabilă să evite conexiunea emoţională cu el. Explicaţia lui a fost o învăţătură deosebită pentru Pam: „Până acum", a spus Dillon, „tu n-ai înţeles importanţa muncii pe care o faci. Ai un ataşament intelectual, care nu este ceva adevărat. Trebuie să abandonezi nevoia de a obţine rezultate. Vibraţia autentică vine din inimă şi ea înseamnă o modificare foarte subtilă. Acum înveţi care e diferenţa."

Dillon nu şi-a mai recăpătat conştienţa şi, nu peste multă vreme, a murit. Pe parcursul tranziţiei, el a vorbit cu Pam. Când ea l-a întrebat despre plecarea sa, Dillon i-a spus: „Nivelul efectului conştiinţei colective obişnuite a oamenilor de pe Pământ merge împotriva legilor universului, ale întregii creaţii. Conştiinţa colectivă se bazează pe emoţional. Emoţiile nu au nimic de-a face cu creaţia sau distrugerea, cu excepţia momentului când foloseşti pasiunea pentru a alimenta intenţia ta de a materializa realitatea. Un exemplu bun este atunci când te rogi. Te rogi cu toată inima şi sufletul, şi rugăciunile tale primesc răspuns. Aceasta nu este, cu adevărat, o emoţie, ci înseamnă a crea din iubire pură. Cu emoţii nu poţi păstra energia vibraţiei superioare, deoarece nu eşti în adevăr. Tot ceea ce este lumesc trebuie să ajungă într-un loc al fericirii, întocmai după cum atunci când îţi antrenezi corpul, trebuie să-ţi antrenezi şi Divinul din tine."

Pam era uimită. I-a spus lui Dillon: „Eşti atât de măreţ!"

El a replicat: „Există în tine un nivel al conştiinţei care este dincolo de emoţii şi se bazează pe frecvenţe ale Luminii, dar tu treci dincolo de el, prin ceea ce *înveţi*. Trebuie să-ţi creezi echilibrul. Asta va ajuta la schimbarea rezonanţei exterioare, pornind din interiorul glandei tale pineale, ceea ce constituie începutul cursului vieţii."

Pam a întrebat: „De ce eu, când sunt atât de mulţi alţii cu care ai fi putut vorbi?"

Dillon a răspuns: „Pam, atunci când ai căutat să înţelegi lucrurile care ţi s-au întâmplat, tu ai anunţat universul care este numele tău. Ai crezut că Îl chemai pe Dumnezeu – dar noi suntem *toţi* Dumnezeu. Mulţi dintre voi ne pot acum auzi. Trebuie să ascultaţi ce spunem, pentru că noi vă putem ajuta. Acei oameni din lumea voastră care se trezesc, care încep să-şi amintească cine sunt, doar de asta au nevoie – să-şi amintească. Nu-ţi mai fie milă de tine şi nu mă jeli; slăveşte-mă, în schimb! Lucrează asupra părinţilor mei. Ei sunt cei care au nevoie de tine, acum.

Priveşte deschis la orburile care te vizitează. Comunicarea ta cu ele începe în lobul frontal. Te-ai deschis către ei. Aceasta nu este o schimbare a AND-ului. Semnătura ta armonică este, în acest moment, o chemare puternică, în întregul univers. Plecând în acest fel, am ales să impresionez o întreagă comunitate, prin boala şi moartea mea. Multe vieţi sunt schimbate pentru totdeauna şi fiecare dintre cei implicaţi acum are posibilitatea de a alege ce să facă cu această experienţă. Asta nu afectează doar familia mea, ci şi prietenii, vecinii şi întreaga comunitate. De exemplu, priveşte cum te-a afectat pe tine, întâlnirea cu mine."

Încet, comunicarea cu Dillon s-a estompat, pe măsură ce el s-a deplasat mai departe, în afară, înapoi spre locul în care voia să fie - şi apoi a dispărut. Pe măsură ce tot mai mulţi copii mă contactează, ca şi cei pe care îi pot doar auzi, cu toţii ne dăm seama că este destul de uşor să intrăm în contact. Procesul este similar cu a trimite un gând şi a aştepta un răspuns. Iar răspunsul vine aproape imediat. Conştienţa de care aceşti copii dau dovadă este uimitoare; este ca şi cum ei sunt acordaţi cu toate, oriunde, tot timpul.

Orburi noi vin şi pleacă, iar unele dintre ele rămân cu fiecare din noi. Ele sunt hotărâte să spună ceea ce au de spus. Mulţi dintre aceşti copii au arătat că singurul lor scop în viaţă este să ne ajute să ne amintim de iubire, de cine suntem noi cu adevărat şi de faptul că a fi om înseamnă mult mai mult decât simpla noastră constituţie umană.

CAPITOLUL 4

COPIII DE CRISTAL

Nu ceea ce înveți din afara ta e important.
Ceea ce înveți din interior este ceea ce îți spune adevărul.

Katie, Copil de Cristal, 6 ani

CE ESTE UN COPIL DE CRISTAL?

De ce-i numim pe unii copii „Copii de Cristal"? Fiecare are un câmp de energie – atât înăuntru, cât și împrejur – iar pe măsură ce ne trăim viața, câmpurile noastre de energie se extind și se contractă. Culorile lor variază în funcție de macheta energetică și, la rândul ei, aceasta se bazează pe relații armonice. Culoare înseamnă frecvență, iar frecvența are sunet. Toate acele sunete vin împreună prin relațiile gravitaționale și tiparele de energie și creează un set unic de relații armonice, pentru fiecare dintre noi. Nu există două la fel. Aceste relații armonice sunt cele care ne fac distincți, pe fiecare dintre noi, în întreaga creație.

Totuși, în interiorul fiecărui set armonic dat, în fiecare persoană există combinații infinite de frecvențe. Relațiile armonice din interiorul Copiilor de Cristal sunt foarte diferite. Ele poartă un întreg spectru de culori. Dacă ați putea să le vedeți câmpurile de energie (și eu pot!) ați contempla aranjamente de energie, mai ales în tonuri de

nestemate, asemenea unor splendide curcubee de lumină, sclipitor colorate. Câmpurile de energie ale Copiilor de Cristal, în loc să se extindă şi să se contracte ca la predecesorii lor, se mişcă în baleiaj, întocmai reflectoarelor pe care le vedem brăzdând cerul nopţii. Imaginaţi-vă cum ar fi să aveţi capacitatea de a scana planurile eterice, cu un set întreg de frecvenţe! În cartea mea *Piramide de lumină: trezirea la realităţi multidimensionale*, am afirmat că energia este Lumină, iar Lumina are memorie. Suntem alcătuiţi din energie şi, ca atare, suntem Lumină. Lumina este diseminată în forma energiei. Pentru cei mai mulţi dintre noi, energia şi lumina noastră se mişcă într-o progresie ordonată - de la nivelul de frecvenţă la care energia este emisă iniţial, spre spectrul luminii, aflat în mişcare spiralată - până când ea devine energie albă sau perfectă. Lumina albă conţine întregul spectru şi este întocmai ca energia Sursei - energia lui Dumnezeu - adică cea care este perfecţiune.

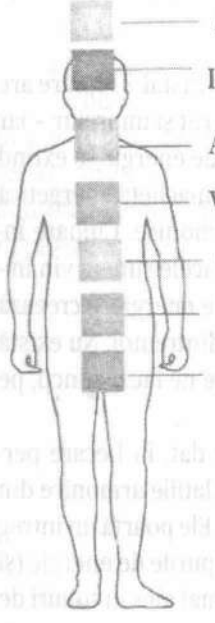

Figura 4. Amplasarea şi frecvenţa de culoare a sistemului normal de chakre sunt identice cu spectrul de culori aflat în cadrul spiralei.

Spectrul culorii are o structură piramidală şi conţine energie care se mişcă în formă de spirală. Frecvenţa de baza a piramidei - şi a celei mai largi părţi din ea - este roşie. Aceasta ar suna ca un ton foarte jos, datorită rotaţiilor lungi, lente, ale frecvenţei. Dacă cheltuim energie pornind de la frecvenţa de bază, acea energie se va deplasa în sus, pe toată spirala, prin întreg spectrul de culori şi va deveni, în cele din urmă, fiecare frecvenţă întâlnită pe parcurs. Energia se mişcă prin roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, purpuriu, violet, alb şi prin toate tonurile intermediare. Câmpurile de energie ale Copiilor de Cristal conţin întregul spectrul de culori. Există o permutare acestui model, iar copiii care o manifestă sunt numiţi adesea Copii ai Curcubeului, sau Copiii Curcubeu.

Există câteva diferenţe subtile între câmpurile de energie ale Copiilor de Cristal şi ale celor Curcubeu - dar, în esenţă, ele sunt unul şi acelaşi lucru. Diferenţele constau în faptul că energiile unui Copil de Cristal sunt extrem de aprinse în ceea ce priveşte culoarea şi mişcarea, în timp ce energiile Copiilor Curcubeu sunt de o intensitate mai mică, mai pastelate şi mai subtile în mişcare. Copiii Curcubeu sunt un pic mai evoluaţi, cu modele de frecvenţă mai înalte, mai rafinate. Totuşi, cele două tipuri sunt foarte apropiate şi eu le consider ca făcând parte din acelaşi curent evolutiv.

Pentru a uşura lectura, voi folosi termenul „Copil de Cristal" pentru toţi copiii din această categorie.

DE CE SUNT COPIII DE CRISTAL ATÂT DE DEOSEBIŢI?

Îmi amintesc cum era când nu exista timp. Îmi plăcea, deoarece nu venea niciodată timpul să merg la culcare!

Alec, 6 ani

Copiii de Cristal sunt destul de noi pe Pământ. Au început să sosească în 1997 sau 1998. Ceea ce înseamnă că ei au cam 8 ani sau

mai puțin, la data scrierii acestei cărți*. Adesea Copiii de Cristal vin telepatic la părinții lor - în vise, sau doar „să facă cunoștință" înainte de a se naște. Aceasta informare conștientă vine, de obicei, la cea care urmează să le fie mamă. Acești copii care sunt pe cale să se nască adesea le vorbesc unuia sau ambilor părinți, înainte de a fi concepuți. De asemenea, de multe ori ei le aduc viitorilor părinților și alte mesaje concrete.

Copiii de Cristal creează o modificare de energie, în timp ce se nasc. Cunosc o moașă care realmente a văzut cum în încăpere apărea o lumină, în momentul nașterii unui asemenea copil. Uneori, această modificare este destul de puternică pentru a le crea un sentiment temporar de dezechilibru, celor ce sunt prezenți în sala de nașteri. Imediat după naștere, Copiii de Cristal sunt, în general, foarte calmi și atenți. Ei privesc împrejurul camerei, în mod intenționat și pe îndelete. Ochii lor par să poarte înțelepciunea veacurilor. Pentru un observator, aceștibebeluși par deopotrivă puternici și pașnici. Ei sunt extrem de „prezenți", iar celor care i-au asistat la naștere, adesea le lasă impresia clară că au adus ceva foarte special în această lume. Și chiar au adus!

În general (dar nu întotdeauna), Copiii de Cristal au ochi foarte, foarte albaștri. Mulți dintre ei sunt ceea ce eu numesc ochi de culoarea albăstriu ca gheața. Sunt copiii care ne privesc când suntem la coadă la supermarket, sau în sălile din Mall-uri, cu o privire limpede de recunoaștere. Ei sunt cei care se luminează când ne văd și ne prind cu o privire care rezonează profund cu noi, ca o aducere aminte. Atunci când suntem captivați de privirea Copiilor de Cristal, ochii lor exprimă o cunoaștere esențială, de dincolo de timp și spațiu și, de obicei, este greu să te uiți în altă parte. Unii dintre Copiii de Cristal se nasc aproape pe deplin realizați. Cu alte cuvinte, ei sunt întregime în contact cu lumile eterice de dincolo de

* cartea a apărut în 2007, deci a fost scrisă în 2006 N. ed.

această dimensiune şi reuşesc să-şi controleze, într-un mod uimitor, cel de-al şaselea sau chiar al şaptelea simţ. Îşi dau seama destul de repede că sunt puţini aceia care îi pot înţelege.

Ca bebeluşi, Copiii de Cristal (ca cei mai mulţi dintre copii) sunt abordaţi de către familii şi personalul de îngrijire cu jucărioare stupide şi cuvinte copilăreşti. Aceste fiinţe fragile se ascund repede în lumea lor interioară, unde menţin comunicarea şi interacţiunea cu tot ce e dincolo de dimensiunea a treia.

ÎNTÂLNIRI DUIOASE, COMUNICĂRI TĂCUTE

Bebeluşii de Cristal ne întâmpină ca şi cum ne-ar cunoaşte. Într-o zi, eram în Wal-Mart în Sedona, Arizona, şi la acelaşi stand la care cumpăram, era o fetiţă în căruciorul de cumpărături. Era o micuţă superbă, cu un păr blond foarte luminos şi cu ochii foarte albaştri. Avea probabil zece sau unsprezece luni. Mama ei se uita prin rafturile de pantofi şi părea preocupată.

Când fetiţa m-a privit, am auzit telepatic „Bună!" Am zâmbit şi i-am răspuns. Am început o conversaţie telepatică şi, pe măsură ce vorbeam, ea şi-a întins mânuţa, a prins-o pe a mea şi nu voia să-i mai dea drumul. Astfel că am stat acolo cu ea. I-am spus telepatic că şi eu îmi amintesc de ea. Ea a zâmbit larg şi apoi mi-a spus că se plictisea şi că nu i se potrivea foarte bine corpul. A spus că se simţea realmente blocată, deoarece locul de unde venea era mult mai „încăpător". Imaginaţi-vă - ea descria locul unde a fost înainte de a veni pe Pământ! Ne-am continuat conversaţia fără cuvinte, până când mama ei şi-a găsit produsele dorite. Pe când mama se pregătea să meargă spre o altă parte a magazinului, nu cred că a observat interacţiunea tăcută dintre fiica ei şi mine, deoarece părea că noi doar ne priveam şi ne zâmbeam. Bebeluşul nu voia încă să-mi dea drumul la mână. După un pic de muncă de convingere, mi-am eliberat mâna din degeţelele ei. Când am plecat, m-a urmărit cu

privirea. Înainte ca mica mea prietenă şi mama să dispară după colţ, ea s-a întins şi m-a mai privit odată, zâmbind. Mesajul ei era: „Ne vedem mai încolo!" Acest tip de interacţiune este destul de obişnuit în cazul unui Copil de Cristal. Ei sunt înzestraţi telepatic şi comunică foarte bine, când cineva îi ascultă.

Recent am fost la o petrecere, la un prieten. Am ajuns târziu şi toţi erau deja aşezaţi la masă, în diferite camere. În timp ce mă uitam împrejur, ca să găsesc un scaun gol, am văzut unul în balcon şi am mers direct la el. Când m-am aşezat, am observat că mă aflam lângă o fetiţă care stătea în poala bunicii sale. La început era cu spatele la mine, căci se juca cu bunicul aflat pe scaunul de alături. Fetiţa era mignonă şi perfect proporţionată, cu un păr des, şaten închis. Avea energia neastâmpărată a unui mic elf. Trăsăturile ei nu aveau grăsimea obişnuită, specifică bebeluşilor, astfel că arăta ca un mic adult. În vreme ce o urmăream, puteam simţi câmpul de energie al acelui copil drăgălaş. Forţa ei era uriaşă şi intra mult în spaţiul meu personal. M-am acordat în tăcere la copil şi brusc, ca şi cum ar fi fost lovită pe umăr, ea s-a întors şi m-a privit direct, cu ochii ei foarte albaştri, spunându-mi telepatic: „Bună!"

„Bună şi ţie", am răspuns eu.

Interacţiunea noastră a continuat cam zece minute. Am avut o conversaţie minunată, despre cum ne aminteam una de cealaltă şi despre cum se bucura de atenţia pe care i-o acorda toată lumea. Dar ar fi dorit ca oamenii să vorbească cu ea despre lucruri mai importante şi să termine cu vorbăria copilărească. Amândouă am râs tare şi pentru mulţi din încăpere părea că ne jucăm de-a privitul insistent. De fapt, interacţiunea noastră a deranjat-o pe bunica ei foarte conservatoare. La un moment dat, a spus că nepoata ei avea numai şase luni şi ca atare nu ştia că e nepoliticos să fixezi pe cineva cu privirea. Smulsă din reveria cu noua mea prietenă, am fost un pic uluită. Un bebeluş? Nepoliticos? Vă puteţi imagina aşa ceva? De parcă ea ar fi ştiut! Am râs în sinea mea, când mi-am dat seama că

bunica avea să învețe multe de la fetiță. Nu-i de mirare că această ființă înzestrată a ales o asemenea familie!

Când nepoata mea avea cam un an și jumătate, a stat un timp la mine acasă. Desigur că eram în al nouălea cer, că voi petrece clipe prețioase cu ea. Într-o zi stăteam pe podea, jucându-ne cu niște piese destul de mari de lego. Eram tăcute și comunicam numai telepatic. Când nepoata mea mă privea, auzeam: „Îl vreau pe cel albastru, de acolo" (sau orice altă culoare voia), iar eu îi dădeam acea piesă. Apoi era rândul meu și îi spuneam în minte că voiam o anumită piesă colorată. Ea mi-o înmâna pe cea corectă, în tăcere. Eram așa de impresionată, încât de-abia mă puteam stăpâni. Asta a continuat cam o jumătate de oră. Mă entuziasmam din ce în ce mai mult, pe măsură ce timpul trecea, în vreme ce mențineam comunicarea noastră tăcută, dar perfectă. Am început să mă gândesc la toate posibilitățile pe care nepoata mea le purta în ea, așa că nu m-am mai concentrat asupra jocului. M-am aplecat și am cules o piesă la întâmplare, pe care i-am dat-o. Pentru prima oară de când eram așezate acolo, ea a spus: „ Memaw, *nu asta e cea pe care ți-am spus că o vreau*!" Sunetul vocii ei m-a șocat, după o tăcere atât de lungă - realmente, mă punea la punct! A trebuit să râd și să-i dau piesa corectă.

DARURI ȘI SUFERINȚE

Copiii de Cristal sunt extrem de intuitivi și conștienți de sentimentele lor. Ei sunt extrem de sensibili energetic. Simt tot ceea ce trăiesc cei din jurul lor - energia emoțiilor, intențiile, motivațiile lor, absolut totul. În majoritatea timpului, ei știu ceea ce simțim noi - chiar înaintea noastră! De asemenea, au o înclinație spre a fi empatici, ceea ce înseamnă că simt, la propriu, durerea altora - fie la modul emoțional, fie la modul fizic. Datorită acestui lucru, ei sunt împăciuitori. Atunci când ceilalți suferă, suferă și ei, așa că se străduiesc să mențină echilibrul în relații și mediul lor înconjurător. Pentru acești

copii, conflictele sunt extrem de distructive şi vor face tot posibilul pentru a evita circumstanţele ce ar putea duce la conflicte.

Din cauza sensibilităţii lor, Copiii de Cristal au tendinţa de a se îmbolnăvi dintr-odată, adesea făcând febră mare sau boli stranii, ce nu par să aibă niciun sens, din punct de vedere medical. Şi asta, pentru că ei nu sunt numai conştienţi; de fapt, ei trăiesc totul în străfundurile lor. Aproape fiecare sentiment pe care îl au este profund. Deoarece mulţi dintre ei nu sunt recunoscuţi pentru ceea ce sunt şi sunt deseori ignoraţi sau trataţi de sus, aceşti copii ajung să-şi îngroape sentimentele în sinele lor profund. De aceea, durerea lor se manifestă fizic, cum ar fi o boală inexplicabilă, dat fiind că se încarcă cu mai mult decât pot duce.

Pe de altă parte, într-o notă mai pozitivă, am văzut că mulţi dintre ei îşi comandă vindecarea, într-un mod instantaneu şi subtil, având o putere interioară impresionantă. Ei fac asta în mod natural - fără un cuvânt, doar cu o atingere delicată sau, uneori, doar cu o privire. Unii dintre ei pot provoca vindecarea spontană, într-o aruncătură de ochi. Un exemplu semnificativ l-am găsit într-un e-mail, pe care l-am primit de la bunica unui băiat de Cristal:

L-am observat iar pe Michael, cum, la 18 luni, a făcut o vindecare. Nora mea are o familie foarte mare... O mătuşă venise în vizită din California. Ea avusese un accident şi umărul îi era într-atât de afectat, încât necesita intervenţie chirurgicală. Sora ei (cealaltă „Nana" a lui Michael) îi masa umărul, în vreme ce Michael se juca în cealaltă parte a sufrageriei. N-a fost niciun indiciu că el ar fi fost atent la ceea ce se petrecea în încăpere. Când masajul s-a terminat, Michael a venit foarte hotărât la mătuşa bolnavă şi a lovit delicat, cu mâna lui mică, zona rănită. S-a mai întors de două ori, pentru a-şi duce la capăt vindecarea. Cealaltă nana şi mătuşa erau uimite. Am zâm-

bit, ştiind că-l observasem pe acest Auriu (el are părul în bucle blonde) făcând exact ceea ce îi venea, în mod natural, să facă.

AMINTIRI DESPRE DARURI ŞI ALTE VIEŢI

Alţi copii au demonstrat o uimitoare înţelegere a lucrului cu energia. Nepoata mea mi-a arătat, într-un mod remarcabil, cum funcţionează această aducere aminte. Odată, când a început să se audă muzică, a fost ca şi cum cineva ar fi răsucit un comutator. Ea şi-a închis ochii automat, iar mâinile i s-au mişcat uşor, fluid şi cu intenţie, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a oferi o rugăciune. Pe măsură ce mâinile i se uneau, corpul a început să se mişte în ritmul muzicii. A dansat atât de anume, atât de graţios, încât aproape că părea să fie de pe altă lume. Coordonarea mişcărilor ei era departe de ceea ce am considera „acţiune normală" pentru un copilaş. Era ca o magie. În timp ce dansa, a început să modifice energia din corpul ei şi dimprejur, iar trupul ei se mişca fluid, ca şi cum ar fi fost parte a vântului şi a curenţilor creaţiei. Era cel mai minunat lucru pe care îl văzusem vreodată! Părea să deţină o stăpânire înnăscută a ceea ce înseamnă tai chi. Aşa cum se mişca, era graţia însăşi. Toţi cei din preajmă au fost fascinaţi. Străini şi prieteni deopotrivă s-au oprit din ceea ce făceau, ca s-o urmărească. Mica Maestră părea *să devină* energie, pe măsură ce mâinile şi corpul i se mişcau elegant, hotărât şi cu o manifestare a unimii ce doar rareori e văzută pe Pământ. Era un adevăr – natural şi nestânjenit – în mişcare. În timp ce aduna energia cu mâinile şi corpul, îi poruncea cu blândeţe să se mişte şi să se schimbe şi fiecare persoană din preajma ei putea simţi schimbările.

Altă dată, era o petrecere în aer liber. Cânta o orchestră şi sute de oameni se plimbau prin parc. Deodată, a început să plouă

foarte tare şi toţi se luptau să găsească un acoperiş. Toţi, cu excepţia micii Maestre care, încă o dată, şi-a apropiat mâinile, a închis ochii şi a devenit parte din muzică, din ploaie, Pământ şi cer. Dansa acolo, pe deal, udată de ploaia ce cădea cu găleata, uitând de toţi şi de toate! Urmărind-o, mi se părea că s-a transformat în ceva venit din alt loc şi din alt timp. Era un moment atât de minunat, încât stăteam nemişcată şi plângeam. Unde era aparatul de filmat, când aveam nevoie de el?

Copiii de Cristal sunt inimoşi. Ei manifestă multă compasiune şi au un simţ înnăscut al dreptăţii. Binele comun al tuturor pare să facă parte întotdeauna din ceea ce sunt. Cealaltă faţă a medaliei este că, atunci când sunt jigniţi, ei simt trădarea într-un mod exacerbat. Pur şi simplu, nu pot înţelege de ce altcineva i-ar trata altfel decât cu respect şi înţelegere şi iau foarte personal, fiecare atac. Copiii de Cristal par să se simtă responsabili pentru sentimentele altora şi le cuprind în profunzime. De asemenea, ei sunt destul de conştienţi din punct de vedere social şi plini de compasiune.

Recent am vorbit cu o mamă care dorea să împărtăşească cu mine lucruri despre copiii ei minunaţi. Margy şi-a dat seama devreme de darurile copiilor săi şi a ţinut un jurnal. M-a întrebat ce voiam pentru cercetarea mea şi i-am spus că cel mai mult mă interesau darurile extraordinare ale copiilor, povestiri despre cum văd ei lumea şi descrieri ale lucrurilor profunde pe care le-au spus şi făcut şi care să fie dincolo de experienţa obişnuită a unor copii.

Margy a început să-mi povestească ceva minunat despre fiul ei, Peter. Într-o zi, a fost sunată de la şcoală şi anunţată că organizau o distribuţie de alimente. „Desigur, ce bine. Voi veni şi eu." Dar directorul i-a răspuns: „Staţi puţin, nu înţelegeţi ce vă spun: Peter este cel care a iniţiat acest proiect!" Margy era buimăcită. Peter avea cam unsprezece ani, atunci. Când Margy l-a lăudat pentru fapta sa, el i-a explicat că dacă aproape toţi cei din familie şi colegii aveau tot ce le

era necesar, alții nu aveau, iar dacă fiecare ar împărți ceea ce are, atunci ar beneficia toți!

Nepoata mea de șase ani m-a sunat acasă, într-o după masă, să-mi spună că scrisese un bilețel pentru profesorul ei. Am fost de părere că era ceva frumos, gândindu-mă că nu era ceva normal pentru firea ei grijulie. Ea a continuat, spunându-mi că motivul pentru care îl scrisese era acela că observase cât de stresat era profesorul, din cauza unei zile grele de lucru cu clasa. Pasămite, un grup de elevi s-a purtat urât, nefiind atenți în clasă, ceea ce a produs dezordine. Profesorul și-a pierdut răbdarea. Nepoata a spus că a râs când i-a dat profesorului bilețelul, iar apoi profesorul a râs și el și n-a mai fost stresat. Bilețelul a avut un scop important: a adus relaxare și umor situației și a schimbat energia, de la tensiune, la lumină. Acest tip de comportament e tipic pentru Copiii de Cristal.

Copiii de Cristal sunt deplin conștienți pe plan social. Fără niciun echivoc, ei sunt făcătorii de pace. Au un extraordinar simț al dreptății - care vine, în general, odată cu înțelepciunea maturității - și îl pun în acțiune fără îndrumarea sau sugestia cuiva, spre uimirea multora!

Deși nu atât de comune, psihokinezia (mișcarea obiectelor cu mintea) și teleportarea (dispariția dintr-un loc și reapariția în altul) sunt alte daruri pe care le manifestă adesea Copiii de Cristal. Am primit un e-mail de la o bunică, a cărei fiică, o tânără mamă, avea acasă un nou născut. Ce mi-a spus era dincolo de orice închipuire. Mama și tatăl au pus copilul în pătuțul său pentru noapte și au plecat la culcare. La un moment dat, în timpul nopții, s-au trezit că micuța se cuibărea între ei! Niciunul dintre părinți nu o adusese acolo! Ea se teleportase în patul părinților!

Câți dintre noi am avut prieteni invizibili, când eram mici? Sau ne-am uitat cum copiii noștri interacționează cu ai lor? Să fie toate astea doar o chestiune de imaginație, sau se mai întâmplă și altceva? Cei mai mulți dintre copiii de care ne vom ocupa în această

lucrare sunt capabili să vadă „prin văluri". Prin urmare, conştienţa lor nu e restrânsă la această dimensiune sau realitate locală (prin „local" înţeleg aici şi acum, în a treia dimensiune). Mereu şi mereu întâlnesc copii şi aud relatările părinţilor, ale familiei sau ale profesorilor despre uimitoarele interacţiuni pe care Copiii de Cristal le au cu „prietenii lor invizibili". De fapt, aceşti prieteni sunt invizibili, doar pentru că mintea noastră nu s-a deschis suficient ca să vadă în modul în care pot vedea copiii.

O fetiţă pe care o cunosc a început să vorbească cu îngerii, când avea puţin peste un an. De multe ori, ea arata cu mâna în cameră (de obicei tavanul) şi spunea: „E un înger exact acolo şi e o fată. E un altul dincoace şi e un băiat. Ei sunt aici şi ne urmăresc." În general, în orice moment, erau prezenţi mai mulţi îngeri. Aceasta a durat ceva timp, până când mama ei, speriată de darurile copilei, a descurajat-o, spunându-i că îngerii nu erau reali.

Răspunsul micuţei a fost: „Ba da, ei sunt reali! I-am văzut cu adevărat. Şi ei m-au văzut!"

Alţi copii pot fi văzuţi sau auziţi conversând cu diverse fiinţe din alte lumi. Unii vorbesc limbi care nu sunt de pe acest Pământ. De fapt, de mai multe ori am fost martoră când doi sau mai mulţi dintre aceşti copii înzestraţi vorbeau unul cu celălalt, în limbile altor lumi! Era ca şi cum s-ar fi recunoscut unul pe celălalt, din alt timp şi spaţiu şi s-ar fi întors la vechea lor limbă. O mamă mi-a trimis, prin e-mail, această istorioară:

„Vă trimit fotografii şi informaţii despre nepoata mea, Malia, care va împlinit patru ani, pe 25 septembrie. Încerc să vorbesc cu ea despre prietenii ei imaginari (pe care îi are cu adevărat). O întreb de unde vin şi ea îmi spune că au murit şi vin din Rai. Are două prietene despre care vorbeşte cel mai mult – Donna şi Hebee. Ştie o mulţime de poveşti despre ele şi

despre familiile lor. Ele sunt adesea acasă la ea, sau acasă la mine, când vine să mă viziteze. Eu mă comport ca şi cum aş şti că ele sunt acolo şi le văd, şi le şi vorbesc."

Copiii de Cristal îşi aud şi văd ghizii eterici, ca şi cum aceştia ar fi prezenţi în a treia dimensiune. Interacţiunea copiilor cu alte lumi antrenează apariţia unei cunoaşteri importante şi profunde despre viaţă şi existenţă. Ei sunt înţelepţi, mai presus de orice imaginaţie. Nu se simt diferiţi de Maeştrii şi ghizii care vin la ei. Pentru ei venirea acestora nu e mare lucru, deoarece li se pare ceva firesc. Una dintre poveştile mele favorite pe acest subiect implică băieţelul care a fugit în dormitorul părinţilor săi, noaptea târziu, şi a proclamat foarte entuziasmat că Isus tocmai i-a apărut şi i-a explicat, în detaliu, cum funcţionează universul. Entuziasmată la rândul său, mama băiatului l-a întrebat ce a spus Isus. Şi cum nu a primit niciun răspuns, s-a uitat spre el şi a realizat că băiatul adormise instantaneu! Nu, nu era un vis - şi întreaga experienţă nu a fost ieşită din comun pentru băiat, deoarece el trăia mereu evenimente de acest tip. Mama a fost extrem de impresionată!

Iată o altă poveste uluitoare, a unei mame din Noua Zeelandă. (Am avut plăcerea să stau în casa ei, când am făcut turul de conferinţe în Noua Zeelandă şi am fost încântată să-i cunosc copilul.)

Într-o zi mă plimbam cu fiica mea şi am văzut un curcubeu minunat. Ea a săltat în cărucior şi a spus bucuroasă: „Priveşte mamă! E promisiunea lui Dumnezeu!" Într-o altă zi ne jucam cu plastilină, acasă, când ea m-a privit şi mi-a spus: „Ştii mamă, Dumnezeu nu este un bărbat sau o femeie. Dumnezeu este o minge uriaşă de Lumină. Când te naşti, el ia o bucăţică din acea lumină şi ţi-o dă."

Iată și povestea mea preferată. Învățam o nouă formă de masaj energetic, în cadrul unei serii de cursuri de weekend. Una dintre activitățile noastre era să ne conectăm cu animalele noastre de putere și să ne mișcăm cu acea energie. M-am trezit că eram în legătură cu un vultur, dar ceva nu era în ordine. Nu puteam să-mi ridic aripile. Nu puteam zbura. Asta m-a tulburat și m-am întrebat ce anume mă trăgea înapoi. Era ca și cum ceva mi-ar fi legat mâinile. Mi-am consultat profesorul și am decis să facem o ședință de vindecare personală, pentru a vedea cum putem rezolva problema. În timpul ședinței, am simțit realmente o energie negativă care mă trăgea în jos. A fost nevoie de o muncă asiduă și a trebuit să mănânc Udi (cenușă sacră), pentru a îndepărta acea forță. Atât eu, cât și profesorul meu am simțit-o plecând. Eram amândoi mulțumiți de ședință și am căzut de acord că trebuia să iau o casetă cu muzica unei incantații străvechi, care să mă ajute să-mi curăț și locuința. Cred că incantația era în sanskrită. Nu cunoșteam cuvintele. În noaptea aceea, în timp ce îmi înveleam fetița de Cristal, am pus înregistrarea pentru ea. Atunci când mă duc să o învelesc, de obicei este trează, pentru că nu adoarme ușor. Am fost uimită să văd că, în timp ce se juca cu ursulețul, s-a oprit brusc și a început să cânte incantația. Cunoștea cuvintele perfect! Cânta, iar privirea îi era sticloasă, dar absolut în pace. Stăteam acolo, cu gura căscată de uimire, când s-a oprit brusc, m-a privit drept în ochi și a spus: „Mami, acum ți-ai primit aripile. Poți zbura." Ochii ei au sclipit și, cu zâmbetul pe buze, s-a aplecat în față și a șoptit: „La fel și eu". A căzut apoi într-un somn adânc și liniștit, în timp ce eu încercam să-mi închid gura.

Viziunea de dincolo de văl nu este limitată la îngeri și ghizi eterici. Deoarece sunt multidimensional conștienți, unii dintre copii sunt apți să acceseze orice plan al existenței. Vă amintiți când eram copii și credeam că în camera noastră sunt monștri? Când mama și tata trebuiau să vină și să închidă dulapul, să verifice după draperii, sau să se uite sub pat și să ne asigure că nu era nimeni cu noi în cameră? Recent am auzit despre numeroși copii care noaptea au frici aparent irațională, legate de dormitoarele lor sau de alte încăperi din casă. Numărul micuților care trăiesc această spaimă este în creștere, deoarece tot mai mulți copii au această conștiință avansată. Ei sunt conștienți nu numai de această realitate, dar și de altele; ei văd și simt alte lumi, ființe din alte lumi și realități alternative și știu lucruri pe care nu ar fi posibil să le fi auzit sau să le fi fost povestite. Trebuie să le acordăm o atenție mai mare! Realmente, ei știu despre ce vorbesc. Faptul că cei mai mulți dintre adulți nu trăiesc acele lucruri, nu le face mai puțin reale.

Datorită marii lor înzestrări, Copiii de Cristal nu gândesc la fel ca celelalte ființe umane. În schimb, ei gândesc în același fel în care se deplasează energia lor - holografic și pe compartimente, interacționând cu ceilalți și cu mediul din jurul lor, ca niște bureți vii. Informația pătrunde și este aplicată compartimentului din minte care este cel mai potrivit pentru a o primi. Când fragmente de informație care par să fie lipsite de sens intră în conștiența lor, copiii le stochează automat, pentru referințe ulterioare. Când găsesc o altă piesă din puzzle, o stochează ca atare - și tot așa, până când întreaga imagine iese la suprafață.

Datorită modului lor diferit de procesare a informației, foarte mulți copii sunt înțeleși complet greșit. Multora li se aplică tratamente cu medicamente precum Ritalin, pentru a se calma și a-și concentra atenția. Medicamentele nu sunt rezolvarea. De fapt, noi nu îi creștem într-un mod care să ia în considerare nivelele de conștiență la care se află. În schimb, noi încercăm să-i categorisim

in funcție de așteptările noastre sociale, care se bazează pe niște norme ce nu li se pot aplica. Este timpul pentru o schimbare. Trebuie să aplicăm paradigme noi și diferite, pentru a-i ajuta pe acești copii să-și dezvolte talentele.

Părinții și personalul de îngrijire îmi cer adesea să facilitez vindecarea copiilor care nu se adaptează ușor la mediul din jurul lor. De obicei, descopăr că sunt copii care au câmpuri de energie avariate sau absolut unice, datorită sensibilității lor accentuate. În general, oamenii din jurul lor sunt cei care produc aceste probleme - și asta datorită necunoașterii. Odată ce lucrezi cu familiile, facilitându-le cunoașterea și învățându-le cum să-și sprijine copiii lor atât de înzestrați, cei mai mulți dintre părinți încetează să-și mai preseze odraslele să se adapteze intrând în sertărașe - și fiecare se simte ușurat. În general, asta se întâmplă deoarece, în cele din urmă, părinții realizează că nu e nimic în neregulă cu copilul lor și că, de fapt, acesta este o ființă înzestrată cu multe calități, ce pot fi oferite lumii! Odată stopată presiunea, copiii devin liberi să fie ceea ce sunt cu adevărat și încep să-și dezvăluie și mai multe daruri.

Copiii descriși în această carte nu sunt pregătiți să se potrivească în sertărașe predeterminate de către societate. De fapt, ei nu pot s-o facă. Medicamentele nu le schimbă identitatea, ci doar estompează perceperea a cât sunt de diferiți. Cu timpul, pe măsură ce copiii se simt descurajați și nu-și folosesc darurile, mulți încep să le uite, fiindcă sunt forțați să se conformeze la ceea ce este „normal". Curând, ei închid porțile către alte realități și devin asemănători celorlalți. În cele mai rele cazuri, când copiii cresc, acest tip de constrângere poate cauza probleme. Ei pot ajunge să aibă probleme cu stima de sine, devin depresivi, au un sentiment de nesiguranță, sau o convingere interioară că nimic nu e în regulă în lumea noastră.

Trebuie să ne amintim că în acest nou proces evolutiv, nimic nu este „normal". Până și ideea de realitate este profund legată de perspectiva persoanei care o trăiește. Atunci când părinții, profe-

sorii, personalul de îngrijire şi toţi ceilalţi au o percepţie inflexibilă despre ceea ce este normal, aceşti copii nu au nicio şansă!

Copiii de Cristal gândesc atât de rapid, încât adesea par să sară de la un subiect la altul, ceea ce face dificil pentru alţii să ţină pasul cu ei. Ei sunt hiperconştienţi - simt profund şi sunt iuţi în reacţii. Ei nu pot fi păcăliţi. Într-o după amiază, aveam o conversaţie serioasă cu nepoata mea, care avea atunci cinci ani. În timpul discuţiei, am fost distrasă pentru o clipă. Ceva de dincolo de fereastră îmi atrăsese atenţia. Fata mea cea dulce era pe punctul de a mă întreba despre ceva ce ea simţea că e foarte important.

Când m-am trezit din reverie, ea se uita la mine cu o privire care spunea: „nu poţi ascunde nimic de mine", în ochii ei albaştri de copil de Cristal. Preocupată, i-am răspuns dintr-o perspectivă reflexivă, mai curând „adultă", decât din inimă. Uneori, pentru un adult, un răspuns simplu este mai uşor decât o discuţie lungă. Nepoata mea a spus: „Nu mi-ai spus adevărul. L-am văzut cum îţi trecea prin cap şi chiar prin ochi!" Fusesem prinsă şi, sincer, mă simţeam uşor stânjenită. Ea avea absolută dreptate. Mi-am cerut scuze şi i-am spus ce simţisem cu adevărat. N-am să mai fac altă dată!

Copiii de Cristal au, în general, partea dreapta şi partea stângă a creierului bine echilibrate. În general, ei sunt foarte inteligenţi şi totuşi abordează lucrurile cu un simţ al dreptăţii autentic, venit în întregime din inimă. Ei nu au multă răbdare pentru raţionamentul liniar, întrucât înţeleg întreaga imagine instantaneu, în ciuda tuturor detaliilor. De asemenea, e posibil să vină, din senin, cu observaţii profunde. Iată câteva exemple, de la copiii pe care i-am cunoscut.

- *Viaţa nu este despre lucruri şi tot felul de chestii. Ea este despre a ne iubi pe noi înşine şi unul pe celălalt, cât de mult putem.*
- *Doresc ca oamenii să poată înţelege că atunci când se înfurie, sunt fericiţi sau se întristează, ei împărtăşesc*

efectiv acele sentimente cu fiecare din jurul lor. Sentimentele sunt energie şi energia se mişcă.

- *Dacă Dumnezeu este în mine,* atunci *şi eu trebuie să fiu Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că sunt, realmente, stăpânul întregii mele creaţii!*

Condiţiile normale de clasă sunt destul de dificile pentru Copiii de Cristal, în primul rând pentru că ele presupun statul în bancă, nemişcat, şi învăţarea pe de rost – ceea ce lor le este imposibil, iar când îşi manifestă frustrarea se declanşează probleme sociale. Având o gândire conceptuală, au abilitatea de a prinde întreaga informaţie, fără a avea nevoie de instrucţiuni detaliate. Nu uitaţi că ei sunt conştienţi de totul şi posedă deja cantităţi vaste de informaţii pe care cei mai mulţi dintre noi nu le avem. În al doilea rând, cele mai multe medii şcolare sunt foarte austere, indiferent de modul în care sunt decoraţi pereţii. Iar aceşti copii simt asemenea mediile ca fiind dure şi neprimitoare. În sfârşit, datorită abilităţii lor de a efectua mai multe sarcini în acelaşi timp, ei par să fie împrăştiaţi. Sar de la o activitate la alta şi nu întotdeauna termină un lucru, înainte de a trece la următorul. Ei au obiceiul de a lăsa jucării sau lucruri împrăştiate, dacă altceva le atrage atenţia. Iar pentru părinţi şi profesori, să ţină pasul cu ei poate fi ceva exasperant!

Dieta e o altă problemă. Copiii de Cristal tind să mănânce mai mult ca păsările, decât ca oamenii. Le place să „ciugulească", să mănânce puţin şi des şi par a nu avea nevoie să stea pe scaun şi să aibă o masă completă. O masă cu trei feluri este, deseori, prea mult pentru ei şi le produce o stare de rău. Mulţi dintre ei sunt foarte mofturoşi la anumite alimente. Par să ştie de ce anume au nevoie. Vom discuta asta, mai târziu.

Amintirile despre vieţi trecute şi despre „Acasă" sunt foarte obişnuite printre Copiii de Cristal. Într-un moment sau altul, aproape toţi Copiii de Cristal şi-au exprimat dorinţa de „a merge

Acasă". Părinții le spun, „Dar scumpule, ești acasă", iar copiii își asigură părinții că, de fapt, *nu* sunt.

O mamă i-a cerut fiul ei să-i spună ce își amintește despre „Acasă", după ce el o tot întreba când se poate întoarce acolo. El i-a răspuns: „Cel mai bine îmi amintesc că eram atât de liber!"

Alt copil i-a spus tatălui său pământesc: „Îmi amintesc tatăl adevărat - el nu moare niciodată".

Când studiem metafizica, deseori ni se spune că ne alegem viețile și părinții. De multe ori ne întrebăm dacă e adevărat, sau e doar versiunea cuiva despre realitatea imaginată. După ce ai petrecut ceva timp cu acești copii, nu există nicio îndoială că se petrece ceva fantastic. Unul dintre citatele mele favorite, din spusele Copiilor de Cristal, aparține unei fete foarte blânde și dotate, Cristina, care, pe când era foarte mică, a zis: „Când eram acolo „sus" și îmi alegeam noua familie, m-am uitat la multe cupluri, dar știam că voi sunteți oameni foarte buni, așa că v-am ales pe voi".

O cunosc pe mama ei. Avea dreptate!

NICHOLAS

(Nicholas Tschense a scris prefața acestei cărți. Intuiția și frumusețea lui radiază din inima sa, spre întreaga omenire și mă simt nespus de onorată că vorbele lui cinstesc aceste pagini. Tot ce e scris de el a fost inclus aici, cu permisiunea lui Nicholas și a familiei sale, care păstrează toate drepturile de autor sau de altă natură pentru scrierile lui.)

Nicholas a intrat în viața mea, cam în aceeași perioadă în care au intrat în atenția mea, orburile. În timp ce căutam online, o serie sincronizată de linkuri de pe Web m-a condus la pagina de Web a lui Nicholas. Informația pentru acea pagină de internet nu era unde m-aș fi așteptat, dar a ieșit în evidență ca un semnal luminos, ce mi-a atras imediat atenția. Când am dat click pe linkul lui,

primul lucru pe care l-am văzut a fost fotografia lui Nicholas. L-am văzut şi am simţit că era un copil plin de iubire şi graţie. Mi-a răpit inima instantaneu şi irevocabil! Era ca şi cum eu şi Nicholas ne-am fi cunoscut dintotdeauna. Cu ajutorul mamei lui, Susan, ne-am apropiat imediat.

Prietenul meu Nicholas este o fiinţă extrem de specială. Ca un adevărat Copil de Cristal, scopul lui în viaţă e să-i înveţe pe oameni despre iubire. Deoarece nu vorbeşte, comunică elocvent prin scrierile sale. El scrie cuvinte despre minuni şi frumuseţe, încă de când a învăţat să meargă. Nicholas poartă în el o înţelepciune venită din adâncimile imposibil de înţeles ale inimii sale profunde şi ale măreţei sale iubiri faţă de lume. Mesajele lui ne aduc aminte că suntem mult mai mult decât fragmente izolate, de oameni individualizaţi. Cuvintele lui ne aduc aminte de identitatea noastră şi de importanţa păstrării legăturii cu această identitate. Ele înfăţişează cele dintâi adevăruri şi exprimarea lui este blândă. Mulţi oameni au fost atinşi de Nicholas, până în miezul fiinţei lor. Atunci când scrie, Nicholas smulge cuvinte din lumina Raiului şi le aduce în afară, în formă de limbaj uman. El cunoaşte adevărul Unicului. Când avea patru ani, Nicholas a compus următorul poem.

Iubirea mă mişcă
Iubirea este frumoasă,
Iubirea este liniştitoare,
Iubirea este emoţionantă,
Atunci când trece prin mine!
Înăuntrul corpului meu
mă mişcă
şi eu sunt viu,
Fiinţa mea este Una.

(De Nicholas M. Tschense.
Pusă la dispoziţie de prietena sa, Laura Batson. Toate drepturile îi sunt rezervate lui Nicholas şi familiei sale.)

Figura 5.
Nicholas

Nicholas este iubire. El este o punte între omenire şi raiuri şi face asta fără nicio sfială şi cu o mare sinceritate. Nu îi e frică să-i vorbească lumii despre ce cunoaşte, iar harurile lui sunt extraordinare. La vârsta de şase ani, Nicholas a prezentat următorul discurs, în faţa unei audienţe formate din mai mult de două sute de oameni, în cadrul celui de-al cincilea Congres Mondial de Qigong şi a fost primit cu aplauze, toată lumea ridicându-se în picioare. Înainte de a-şi ţine discursul, Nicholas a primit un premiu pentru contribuţia sa la Proiectul pentru Vindecare şi Pace a Tineretului şi Copiilor.

DE CE AU NEVOIE OAMENII CA NATURA SĂ-I VINDECE?

Natura este cea mai bună cale de a obţine armonia. Ea reprezintă iubirea şi ordinea perfectă a Lui Dumnezeu. Când cineva intră în comuniune cu natura, e posibil să dureze un timp până să-i simtă prezenţa, dar, credeţi-mă, totul se găseşte acolo. Natura e de o frumuseţe inimaginabilă. Ea conţine întreaga prezenţă ordonată a lui Dumnezeu. Este atât de remarcabil felul în care Dumnezeu ne-a dat acest dar. El ne este dat pentru vindecare şi admiraţie. Trebuie să-l abordăm cu cea mai mare iubire şi binecuvântare. Atunci când natura simte iubirea, ea va continua să ne ofere marea recompensă a vieţii care să ne susţină. Vindecarea vine din interior; prin urmare, punctul nostru de referinţă trebuie să fie puterea ce vine de la natura Divină şi de la Dumnezeu - care, pentru mine, reprezintă aproape acelaşi lucru. Vindecarea vine din natură şi din meditaţie. Meditaţia este soluţia. Ea aduce cu sine cea mai mare

formă de cunoaştere. Ea aduce cu sine inteligenţa universală, de unde putem lua toţi, ca de la o bibliotecă de împrumut. Inteligenţa ne oferă tot ceea ce căutăm. Ea poate fi găsită aici. Aşa că, data viitoare când vreţi să deschideţi televizorul pentru a vă acorda la exterior, mai bine meditaţi, pentru a vă acorda la puterea şi potenţialul vostru infinit de a vindeca. Vă mulţumesc tuturor că mi-aţi fost oaspeţi!

Cu dragoste,

Nicholas

(Copyright Nicholas M. Tschense.
Toate drepturile rezervate.
Republicat cu permisiunea lui Nicholas şi a familiei sale.)

Când scriam la această carte, Nicholas avea nouă ani, iar acum a pornit pe drumul către aducerea schimbării în această lume. El este unul dintre Copiii cei Noi, care au să ne ofere iubire infinită şi înţelepciune nelimitată. El ne cere doar să ascultăm şi să învăţăm că iubirea este, cu adevărat, răspunsul la întrebările noastre. Ascultăm, Nicholas. Cu profundă atenţie.

PETE

Există multe poveşti despre Copiii de Cristal care îşi amintesc vieţile lor anterioare şi timpul petrecut de ei în „Rai". Una dintre aceste poveşti este a unui un băieţel, căruia îi voi spune Pete. El are în jur de şase ani. Pete este cu adevărat conştient multidimensional, aşa cum sunt mulţi Copii de Cristal.

Recent, pe când tatăl său îl învelea înainte de culcare, Pete a spus: „Uite, tată! Vezi bărbaţii care vin prin tavan?"

Tatăl i-a răspuns: „ Nu îi văd, dar te cred."

Pete i-a explicat: „Ei bine, tată, ei sunt din dimensiunea apropiată - nu cea de foarte departe, ci cea de aproape."

Într-o zi, înainte de această poveste, Pete i-a spus tatălui său că ar vrea să facă un curs pentru a învăța limba chineză. A spus ca deja cunoștea această limbă, dar avea nevoie de ajutor pentru a și-o aminti. Apoi, le-a spus părinților că a fost un împărat copil în China și, din detaliile pe care le-a dat, ei au putut să-i verifice povestea în documente istorice. Pete a primit lecții de chineză și aproape imediat a vorbit fluent în această limbă! Felicitări acestor părinți!

Alec, un alt copil special și un prieten de-al lui Pete, îl vizita pe Pete și pe părinții acestuia, într-o zi. El le-a spus o poveste dramatică despre viața pe care el și Pete au trăit-o împreună, în Peru. Alec le-a spus numele lor de atunci și le-a povestit cum s-au ascuns într-o cameră de hotel. În acest timp, a apărut o bandă de bărbați înarmați, care au început să tragă și i-au împușcat mortal pe amândoi. Povestea lui Alec era îndeajuns de detaliată, pentru ca mama lui să o poată cerceta și verifica. Se pare că, în perioada descrisă de Alec, în Peru era o răscoală politică. Pentru un părinte, e greu să-și imagineze că propriul copil a trăit alte vieți incitante, înainte de a se reîncarna pe Pământ, ca și copil al său.

Copiii de Cristal au un scop măreț și sunt dispuși să spună clar, oricui îi ascultă, care este scopul lor: să-i aducă înapoi omenirii iubirea necondiționată și să ajute la instaurarea păcii mondiale, prin aducerea conștienței unimii, înapoi în conștientul colectiv. Este responsabilitatea noastră, ca cei care suntem lângă ei, să-i ajutăm să-și atingă scopurile și să onorăm ceea ce ei sunt și ceea ce au venit să facă. Copiii de Cristal poartă înăuntrul lor amintirea conștientă a înțelepciunii veacurilor și ne-o oferă pe gratis.

Ce vom face? Vom auzi mesajele lor - și le vom folosi în viețile noastre prezente, în mediul înconjurător și în lumea noastră? Sau vom alege să rămânem ignoranți, închizându-le ușă după ușă? Copiii noștri sunt viitorul. Viitorul aflat în copiii noștri are potențialul de a

ne duce la o mare schimbare pentru binele cel mai înalt al omenirii - cu condiția să ascultăm ceea ce copii noștri au venit să ne spună.

Haideți să-i onorăm și să-i creștem cum trebuie și să ne permitem să fim deschiși la posibilitatea că, uneori, copiii știu mai multe decât știm noi. Haideți să nu restrângem posibilitățile unei realități mai extinse, doar pentru că nu le înțelegem. În schimb, să ne străduim să fim deschiși la a explora aceste înzestrări uimitoare, împreună cu copiii noștri.

Nu avem niciun motiv să ne temem de ei! Indiferent de talentele lor, ei sunt copiii noștri și mesajele lor nu spun nimic nou - doar lucruri uimitoare, pe care majoritatea dintre noi le-au uitat.

CAPITOLUL 3

LISTĂ PENTRU A-I RECUNOAŞTE PE COPIII DE CRISTAL

- Au ochii albaştri, sau de o culoare foarte intensă. Ne privesc ca şi cum i-am cunoaşte dintotdeauna - şi chiar îi cunoaştem dintotdeauna!
- Au o sensibilitate deosebită la mediul lor înconjurător, la planetă şi la sentimentele altora.
- Sunt extrem de intuitivi.
- Sunt, în general, telepatici.
- Sunt conştienți de mediul social.
- Au un control înnăscut al energiei subtile.
- Gândesc compartimentat.
- Au o atenție distributivă.
- Sunt extrem de plini de compasiune.
- Nu pot suporta niciun fel de conflicte - le consideră un afront personal.
- Sunt mai înțelepți decât vârsta lor.
- Sunt făcători de pace.
- Au abilități naturale de vindecare.
- S-au născut începând cu anul 1997 (unii sunt puțin mai în vârstă)
- Sunt extrem de fragili - de multe ori, pentru că fac boli imposibil de identificat.

- Au câmpuri energetice imense, în culori intense de pietre prețioase sau în spectre de culori pastel.
- Adeseori își amintesc vieți anterioare, sau experiențele lor dintre vieți.
- Văd și, deseori, interacționează cu ființe eterice, precum îngeri, Maeștri, ET și așa mai departe - vorbesc des despre acești „vizitatori" și prieteni invizibili, într-un mod foarte personal.
- Unii dintre ei sunt diagnosticați cu SAD, SADH sau autism.
- Sunt conștienți de scopul lor în viață.
- Sunt iubitori, plini de compasiune și foarte iertători.
- Sunt conștienți de dinamica interactivă dintre oameni.
- Au abilitatea de a descoperi adevărul, fără niciun efort.
- Uneori, au nevoie să stea singuri, pentru a se regenera și a îndepărta energiile din acea zi.
- Sunt vulnerabili și totuși, puternici.
- Nu pot înțelege de ce oamenii se poartă urât cu semenii lor.
- Au o iubire profundă pentru viață, pentru alți oameni și pentru animale.
- Au nevoie să iasă în natură, în mod regulat.
- Adoră să se joace sau să stea în apă.
- În jurul lor se întâmplă „miracole" - oamenii se însănătoșesc, apar bani și lucrurile se schimbă în bine.
- Se simt responsabili pentru evenimentele ce au loc în exterior, sau pentru acțiunile altora.
- Sunt magneți de oameni - ceilalți sunt atrași de ei, în mod natural.
- Obiectele electronice sunt adesea afectate de prezența lor.
- Sunt empatici.

CAPITOLUL 6

COPIII STELARI

Copiii Stelari sunt un grup distinct de copii, cu daruri foarte speciale. Părți din structura lor genetică s-au reactivat, astfel încât ei îi aduc lumii acesteia, ajutor de origine interstelară. În viitor, ei ne vor împărtăși noi tehnologii și tipuri de înțelegere ale științelor pe care, deocamdată, noi abia am început să le sesizăm. Un Copil Stelar poate fi definit ca având atât origine umană, cât și extraterestră. Există numeroase motive posibile pentru ca să existe contribuție extraterestră la alcătuirea unui copil. Ea poate veni din reproducere, inginerie genetică (amestecarea intenționată a unor rase multiple), tehnologie biomedicală, legătură prin conștiință telepatică („o transportare" a unei conștiințe, la o alta), sau chiar dintr-o încarnare aranjată intenționat, a unui Vizitator Stelar într-un corp uman. Vizitatorii Stelari îi includ pe unii dintre copiii care au aspecte paralele, despre care vom discuta într-un capitol viitor.

Lacunele din datele arheologice sugerează că în timpul anumitor perioade din evoluția umană, am făcut salturi mari în tehnologie, metalurgie, alchimie și arhitectură - și chiar am călătorit între lumi ale conștiinței, care nu sunt înțelese nici acum. În istoria și evoluția umană există mari goluri în continuumul arheologic. Cu alte cuvinte, lipsesc o mulțime de date care să ofere un tipar distinct în ce privește evoluția noastră fizică.

Multe dintre obiectele dezgropate de arheologi demonstrează că rasa umană pare să treacă, practic peste noapte (în termeni evolutivi), de la stadiul de maimuță, la ceea ce suntem astăzi. Se pare că în traseul dezvoltării noastre lipsesc unii pași. De exem-

plu, în vechile morminte egiptene există pe pereți dovezi de manevrare a energiei. În aceste picturi se pot vedea nenumărate figuri care poartă mingi de lumină albă, orburi de energie roşie, sau ceva ce pare să fie un fel de conductori electrici, similari bateriilor noastre contemporane. Există referințe de acest tip, şi în textele antice. În tăbliţele sumeriene despre rase, se fac referiri la rasa Annunaki, despre care se spunea că venea de pe a zecea planetă a sistemului nostru solar. De asemenea, în Facerea, primul capitol al Bibliei, se vorbeşte despre giganții care au căzut din cer, amestecându-se cu oamenii şi creând o rasă, în întregime nouă, de fiinţe cu calităţi speciale. De fapt, există numeroase referinţe în literatura antică, ce sugerează că nu am fost niciodată singuri în univers şi că, în realitate, am fost influenţaţi de vizitatori din alte timpuri şi alte spaţii.

De-a lungul istoriei, arta i-a descris pe Vizitatorii Stelari. În numeroase picturi cu teme religioase se pot vedea discuri zburătoare sau maşini zburătoare, care, uneori, au şi piloţi din alte lumi. În India antică, aceste maşini zburătoare erau numite „vimana", iar povestirile despre cei care au călătorit regulat cu ele în jurul Pământului şi dincolo de el abundă. Lacunele din descoperirile arheologice, obiectele descrise de arta veche şi cuvintele sacre scrise cu multă vreme în urmă, toate sugerează că probabil au fost împrejurări în care vizitatori din alte părţi ale universului au venit pe Pământ şi au contribuit cu materialul lor genetic - fie prin împerechere directă cu oamenii, fie amestecându-şi intenţionat ADN-ul, cu sistemele noastre biologice în dezvoltare.

Astăzi, în lumea noastră există numeroşi adulţi care poartă în ei parte din acele vechi materiale genetice. ADN-ul lor s-a trezit în noi moduri, ducând mai departe noi tipuri de sensibilitate. Adulţii care poartă aceste trăsături genetice se simt ca şi cum nu s-ar fi potrivit niciodată în lumea noastră, ca fiinţe umane normale - şi, ca atare, simt o nevoie puternică de „a pleca Acasă". Mulţi sunt dotaţi cu o intuiţie specială, sau cu abilităţi paranormale, sau mani-

festă alte talente speciale, cum ar fi abilitatea de a vedea la distanță, vindecarea și „cunoașterea" generală, dincolo de experiențele terestre. În mod curent, acești oameni sunt numiți „Semințe Stelare". Semințele Stelare au o atracție puternică față de anumite stele și constelații, în special de Orion, Pleiade, Arcturus și Sirius. Unii au o fascinație specială față de Sirius B, care se rotește în tandem cu Sirius A. Unele dintre Semințele Stelare au adus limbaje, artă, literatură, muzică și simboluri care reprezintă originea lor stelară. Semințele Stelare sunt premergătorii Copiilor Stelari, care sunt și mai evoluați genetic și ca evoluție. Copiii Stelari vin în lumea noastră, pe măsură ce ADN-ul de origine interstelară continuă să evolueze natural. Câmpurile de energie ale Copiilor Stelari sunt foarte fin acordate și au un set complet diferit de relații de energie armonică, de cele ale altor ființe umane. Câmpurile lor energetice sunt fine și mătăsoase, fără energie statică. Aceste câmpuri sunt râuri de frecvențe de Lumină, ce plutesc neîntrerupt, educând, alinând și alimentându-i pe copiii. Copiii Stelari vin în lumea noastră cu o inteligență sclipitoare. Ei au înclinare spre știință și o cunoaștere a principiilor științifice, care deseori sunt greu de înțeles de către adulții „normali". Le place foarte mult să vorbească despre realitatea cuantică.

Copiii Stelari visează adesea că zboară și că se găsesc în încăperi pline cu lumină albă, sau despre Lumina care este umplută cu culoare. Ei visează cum zboară cu niște nave și conversează cu ființe din alte lumi. De asemenea, mulți dintre ei influențează echipamentule electronice, producând fie defectarea, fie pornirea sau oprirea lor, la întâmplare. Unii dintre Copiii Stelari fac ca lămpile de pe stradă să se stingă, pe măsură ce trec pe lângă ele. Au daruri intuitive puternice și adesea o deplină stăpânire a energiei de vindecare. Mulți dintre ei pot vedea aura și alte câmpuri energetice. Folosindu-și darurile extrasenzoriale, pot diagnostica precis boala din corpul fizic. Ei îi pot influența telepatic pe ceilalți și deseori

sunt clarvăzători. Despre unii se ştie că au levitat (au plutit deasupra solului, după voie), sau practică telekinezia (mişcarea obiectelor cu mintea).

Aceşti copii uimitori sunt similari Copiilor de Cristal, în modul în care gândesc compartimentat. Ei sunt capabili să facă salturi uimitoare în logică, trecând aproape instantaneu de la ipoteză, la soluţie. Au o uimitoare abilitate de a procesa, în acelaşi timp, mari cantităţi de informaţie. Par „să primească informaţii" din alte planuri şi pot discuta o mulţime de subiecte diferite, chiar fără să le fi studiat în şcoală sau altundeva. Despre unii dintre Copiii Stelari se ştie că dispar şi reapar în altă parte, ceea ce poate fi destul de frustrant pentru părinţi!

Copiii Stelari sunt adesea conştienţi multidimensional. Pentru ei este uşor să traverseze simultan realităţi multiple şi chiar să discute acele realităţi cu alţii. Procesează, fără niciun efort, informaţii legate de mai multe subiecte deodată, fără să facă vreo confuzie. Sunt capabili să extindă şi să comprime timpul, în mod conştient - ei realmente pot face ca evenimentele să fie mai lungi sau mai scurte, lucrând intenţionat în afara timpului. Au o înţelegere intrinsecă a faptului că, conştiinţa este mai rapidă decât viteza luminii şi îşi folosesc conştiinţa pentru a modifica relaţiile de timp, după cum le place. Copiii Stelari sunt, de asemenea, foarte conştienţi de mediul înconjurător şi sunt interesaţi activ de starea planetei.

Din punct de vedere fizic, de obicei au capul mai mare decât în mod obişnuit. Datorită acestei trăsături, pentru naşterea lor este necesară operaţia cezariană. Temperatura corpului lor este în mod constant scăzută - astfel, în locul unei temperaturi de 37 grade Celsius, ei au 36, ceea ce indică că energia corpului lor este consumată mai lent, la nivel metabolic. Copiii Stelari au în general sistemul imunitar puternic şi, în condiţii normale, rămân deosebit de sănătoşi. Din nefericire, întrucât multora dintre ei nu li se recunosc

darurile, unii devin deprimați și/sau manifestă o boală din punct de vedere fizic, ca simptom al stării lor de disconfort.

TREVOR

Trevor a fost unul dintre primii Copii Stelari cu care am lucrat. El avea nu numai sistemul energetic al Copilului Stelar, dar și un câmp larg de energie de Cristal. De asemenea, el se potrivește și unei categorii pe care eu o numesc Tăcuții Frumoși. În timp ce lucram cu el, am învățat că între acești copii există diferențe clare (și că acele diferențe se pot combina, pentru a crea situații unice). Experiența căpătată de-a lungul anilor, mi-a arătat că aceasta este tipică evoluției accelerate pe care o trăim acum. Mulți dintre copii nu se potrivesc cu precizie într-o categorie sau alta, dar există trăsături care se găsesc la toate grupurile.

Familia lui Trevor îl sprijinea în mod deosebit, deoarece el manifesta o combinație sclipitoare de înzestrări. Mama și tatăl lui Trevor sunt unii dintre acei pionieri ai omenirii, care au căutat instinctiv să exploreze metode alternative pentru a-și ajuta fiul. Când am lucrat cu el, Trevor avea nouă ani. Era absolut cert că el comunica multidimensional. Nu a început să comunice verbal decât pe la trei ani, dar și atunci o făcea prin propoziții fragmentate. Chiar și la nouă ani, tot mai avea o dificultate de vorbire. Comunicase telepatic de pe vremea când era sugar. Pe atunci, mama lui nu a înțeles ce se întâmpla, dar s-a prins repede! Datorită telepatiei și a faptului că părinții l-au văzut mereu ca fiind evoluat spiritual, Trevor nu a avut niciodată nevoie să comunice verbal. Părinții l-au încurajat să vorbească, doar pentru că astfel se putea descurca pe acest plan pământesc. Pe măsură ce creștea, anumite persoane au încercat să-i convingă pe părinții că Trevor este autist. Însă aceștia nu s-au lăsat convinși, deoarece știau că particularitățile diferite ale copilului lor nu se datorau autismului.

Trevor le-a vorbit deseori despre viața de pe o altă planetă, unde totul era mult mai confortabil. Acolo, oamenii arătau ca „energia și lumina dumnezeiască". Acolo, oamenii zburau tot timpul și erau niște ființe foarte amabile și iubitoare. Trevor le-a spus părinților săi că, pentru el, corpul pământesc era atât de neconfortabil și îi era atât de greu să stea în el, fiindcă îl limita atât de mult. Abia aștepta să zboare din nou și adeseori visa la asta. Părinții au făcut o mulțime de lucruri pentru a-l ajuta să se simtă mai bine în corpul său. Au lucrat împreună cu șamani, care i-au învățat cum să călătorească în mod conștient. (Călătorirea constă în trimiterea conștiinței în afara corpului, uneori cu o anumită intenție sau întrebare.) Căile șamanice sunt vaste și variate, pe multe planuri ale realității, iar Trevor și părinții săi au învățat să exploreze împreună, universul. Cu toții adoră să facă asta!

Familia lui Trevor a abordat trăsăturile lui speciale, dintr-o perspectivă holistică. Au lucrat, ca familie, cu vindecători alternativi și cu alții astfel încât să poată să fie în armonie unii cu alții și să se sprijine, orice s-ar întâmpla. Când Trevor avea cincisprezece luni și încă nu putea să meargă de-a bușilea, părinții l-au dus la un chiropractician care nu utiliza forța. După prima vizită, el se târâia și mergea de unul singur. Au lucrat, de asemenea, cu un chiropractician neurolog foarte progresist, care folosea chinesiologia. La fel ca și alte familii, înainte de a apela la un practician, părinții îl întreabă pe Trevor ce părere are despre acesta. Ei doresc ca Trevor să se simtă în largul lui și să participe la lucrare. Este un punct foarte important. (S-ar putea să vă amintiți de William din Capitolul 3. William își cheamă practicienii înainte de ca mama să-i contacteze și, de asemenea, își trimite prietenii, când știe că ei sunt pregătiți pentru anumite tipuri de lucrări. Acest comportament pare să fie o stare comună pentru acești copii foarte înzestrați. Ei sunt cu ani lumină înaintea acelora dintre noi care nu s-au născut cu asemenea daruri!)

Părinții lui Trevor au participat efectiv, împreună cu el, la diferite exerciții, între care și Gimnastica Creierului (Brain Gym). Au făcut tot ce le-a stat în putință să găsească modalități amuzante, care îl puteau ajuta pe Trevor să învețe deprinderi fizice noi și să devină mai puternic. Au făcut exercițiile de două sau trei ori pe săptămână, astfel încât să nu devină prea plictisitoare. Au practicat împreună yoga, iar el a luat lecții de călărie, care i-au plăcut mult. N-a devenit un campion în echitație, dar s-a bucurat de fiecare clipă a antrenamentului.

Trevor i-a povestit familiei sale despre viețile lui trecute, cele mai multe dintre ele foarte traumatizante. Când își împărtășea amintirile, era ca și cum le retrăia în acele clipe. Când relata detalii, profunzimea sentimentului său era extremă, ca și cum sufletul lui suferea din cauza acelor amintiri. Ca și alți copii descriși în această carte, Trevor a avut vizitatori nocturni, care nu erau întotdeauna prietenoși. Păreau să fie oameni care tocmai muriseră - ca și cum Trevor ar fi fost un fel de legătură între lumea aceasta și lumea spiritului. El povestea cum vedea mai întâi persoana decedată, după care soseau îngerii, ca să-l escorteze până în lumea Spiritului. Când părinții l-au întrebat ce anume doreau spiritele de la el, le-a răspuns că, aparent, ele aveau nevoie de mângâiere și încurajare, înainte de a merge mai departe. Părinții l-au învățat cum să se protejeze, folosind Lumina Sursă și cum să aleagă pe care dintre ființe să le accepte. Ceea ce a funcționat foarte bine.

De asemenea, Trevor le-a spus părinților că, înainte de a veni pe planul pământesc, Isus i-a spus să aibă mare grijă de corpul său. Ghizii săi spirituali i-au ales părinții, deoarece știau că aceștia vor avea mare grijă de el. De nenumărate ori am auzit relatări despre copii care le-au mărturisit părinților motivul pentru care aceștia au fost aleși. Pare să fie o trăsătură comună Copiilor de Acum.)

Într-o vară, Trevor le-a povestit părinților despre un câine care intrase noaptea în curtea lor. A spus ca el a zburat la parter și a

ieşit afară, ca să-l vadă. Câinele era pe moarte şi avea dureri mari, astfel încât Trevor l-a întrebat dacă îi dă voie să pună mâna înăuntrul corpului lui, pentru a-l ajuta. Câinele a răspuns *da* („În mintea lui", cum spune Trevor). A pus mâna în corpul câinelui, iar câinele i-a mulţumit pentru că l-a scăpat de durere. Apoi au venit îngerii şi au luat câinele înapoi, în lumea spiritelor. Asta a fost prima experienţă de acest tip a lui Trevor cu un câine, dar nopţile sale sunt adesea pline cu zboruri şi trăiri în alte lumi. Părinţii săi au mărturisit că, la fel ca mulţi alţii aflaţi în aceeaşi situaţie, s-au simţit singuri în experienţele trăite cu copilul lor foarte special. Totuşi, dacă vorbeau cu alţii despre experienţele lor ciudate, erau uneori ostracizaţi - sau chiar mai rău. De aceea, părinţii aflaţi în astfel de situaţii tânjesc după persoane cărora să le poată împărtăşi experienţa lor. N-am vorbit cu familia lui Trevor, de mai mulţi ani. Ultimul lucru pe care l-am auzit este că Trevor avea încă oscilaţii emoţionale extreme şi uneori se lupta cu frica pentru corpul său şi pentru unele lucruri pe care le putea vedea - în special unele dintre fiinţele care erau curioase în legătură cu el - deşi a devenit mai „prezent" între oameni, decât fusese înainte. Jos pălăria pentru părinţii lui Trevor! Ei sunt exemplul perfect de părinţi flexibili şi creativi, care acordă cu adevărat atenţie nevoilor extraordinare ale copilului lor.

JOHN EVERETT

Anumite locuri pe care le-am vizitat de-a lungul anilor mi-au îmbogăţit şi dezvoltat experienţa profesională. De obicei, când vizitez din nou acele localităţi, agenda mea este arhiplină şi am chiar şi o listă de aşteptare. Unele întâlniri sunt regulate, iar altele complet noi. Într-o seară, a venit şi ora pentru ultima programare din acea zi. Ştiam puţin despre situaţia persoanei cu care mă întâlneam. Părea că trebuia să lucrez cu un băiat de vreo şapte ani. John Everett şi mama lui, Francis, au venit la timp. Francis era puţin emoţionată, neştiind exact la ce să se aştepte. John Everett era îmbrăcat

într-o pijama roşie. Era mic şi slab pentru vârsta lui, iar tenul său moale şi mătăsos făcea ca faţa să pară perfectă. Avea părul castaniu şi un uşor aer de înfrângere. Mă întrebam de ce.

Era o apariţie în roşu, care ducea o carte aproape la fel de mare ca el. Cartea se referea la aviaţia militară şi era destul de groasă. O ţinea de-a dreptul posesiv şi nu a lăsat-o din braţe, nici când s-a aşezat pe canapea. Mama era destul de vorbăreaţă, şi-mi povestea despre Copiii Indigo, despre care citise într-o carte. Cineva îi spusese că John Everett era un Indigo, iar Francis a făcut în aşa fel încât directorul şi personalul de la şcoala unde învăţa băiatul să aibă cu toţii o astfel de carte, ca să se poată informa despre copiii înzestraţi (Bravo, mamă!). Francis era îngrijorată, deoarece rezultatele fiului ei la şcoală nu corespundeau inteligenţei sale evidente şi era convinsă că ceva nu e în regulă cu el. Din câte mi-am dat seama, dorea ca fiul ei să aibă rezultate mult peste medie. Francis avea intenţii bune, dar pentru mine era evident că ea exercita prea multă presiune asupra băiatului - sau cel puţin asta am gândit iniţial.

Iniţial, John Everett nu era prea interesat să vorbească cu mine, întrucât nu mă cunoştea. La începutul şedinţei, am observat că Francis îi punea câte o întrebare, la care tot ea răspundea. Băiatul păreau un pic exasperat din această cauză şi, trebuie să recunosc, exasperarea era un pic contagioasă! John Everett nu simţea nevoia să vorbească mult. Ca să stabilesc un contact cu el, mi-am arătat interesul pentru cartea lui despre avioane. I-am spus că tatăl meu fusese în forţele aeriene, dar nu-mi aminteam cum se numeşte avionul cu care a zburat. John Everett s-a luminat ca un pom de Crăciun, a deschis cartea exact la pagina corectă şi a început o litanie despre caracteristicile avionului cu care zburase tatăl meu. Apoi s-a lansat într-o comparaţie între acel avion şi altele dinainte şi de după el. Era uimitor. John Everett ştia toate detaliile despre fiecare avion - de la structură, hidraulică şi mecanică, până

la punctele forte ale construcției. Era ca și cum ar fi fost o enciclopedie vie a avioanelor. Dar asta a fost doar începutul.

Am schimbat conversația de la avioane, la școală, întrebându-l despre experiențele de acolo. Mi-am dat seama repede că nu prea era interesat de subiect și l-am întrebat de ce. În loc să-mi răspundă direct, s-a întors spre mama sa și i-a spus: „Mamă, dacă ar trebui să dai un test despre tot ceea ce s-a întâmplat în fiecare zi, de când te-ai născut, ai răspunde acelor întrebări? Ți-ar păsa? Până la urmă, ai trăit o întreagă viață de atunci!" Francis părea un pic încurcată și a durat puțin până când am înțeles ce spunea el de fapt. Când m-am prins, John Everett a continuat:

„Uite care e treaba: la școală profesorii ne spun să citim despre lucruri, ne învață lucruri. Iar după toate astea, eu învăț mult mai mult decât îmi pot spune ei; este ca și cum aș trăi o întreagă viață, în fiecare săptămână. Iar profesorii se așteptă ca eu să mă întorc în trecut și să-mi amintesc toate acele mici detalii care nu mai contează, deoarece eu sunt cu ani lumină în fața lor. Sigur că nu le dau atenție. Pentru mine acele teste sunt fără sens, o pierdere de timp! Eu știu deja toate chestiile alea!"

Hmmm. Am început să înțeleg că John Everett era cu mult mai supradotat decât credeau ceilalți. Poate că mama lui avea dreptate! L-am atras pe John Everett într-o conversație despre ce anume învăța el, de era mai important decât materia școlară. În timp ce vorbeam, John Everett a decis să se așeze pe masa de vindecare și să-mi permită să lucrez cu el. Pe măsură ce îi accesam câmpul, a devenit clar pentru mine că acest copil era o capodoperă de acorduri bine armonizate și că nu prea aveam ce lucra la el. Câmpul său energetic vibra la o frecvență foarte înaltă, aproape fără nicio variație. Era clar și intens. Pentru Copiii Stelari, nu e ceva ieșit din comun să manifeste unele trăsături ale energiei unui Copil de Cristal, în cadrul câmpurilor lor de energie – și John Everett nu era o excepție. Pe măsură ce lucram, vorbeam cu el, iar conversația noas-

tră a ajuns la nişte subiecte uimitoare. Destul de repede am început să discutăm despre realitatea multidimensională, găurile negre, realităţile paralele, universurile paralele, relaţiile armonice, găurile de vierme şi aşa mai departe - toate descrise cu o fineţe pe care numai cineva care a trăit acele realităţi o poate avea. Amploarea cunoaşterii sale era ameţitoare, chiar şi pentru mine. Siguranţa şi uşurinţa cu care aborda fiecare subiect erau ceva firesc. Mi-am dat repede seama că John Everett era doar plictisit. Nu avea pe nimeni cu care să interacţioneze. Nimeni nu putea conversa cu el despre realitatea lui, aşa că el stătea liniştit, o lăsa pe mama lui să vorbească şi continua, în tăcere, procesul de învăţare şi călătoriile multidimensionale. Eram nespus de entuziasmată.

John Everett era evident un Copil Stelar şi eram captivată. Nu se întâmplă des să împărtăşesc cu o altă persoană acelaşi tip de experienţe neobişnuite. Eram ca două boabe de mazăre într-o păstaie, amândoi entuziasmaţi că celălalt poate face faţă conversaţiei. Am discutat cu Francis şi i-am explicat că John Everett avea pur şi simplu nevoie să fie auzit de oameni care să-l poată înţelege - chiar dacă asta ar fi însemnat să meargă la întâlniri şi cursuri ale cluburilor din colegii, cursuri de astronomie sau orice altceva l-ar fi putut interesa. John Everett are capacitatea de a procesa simultan cantităţi şi combinaţii incredibile de date, iar preocupările lui cresc exponenţial. I-am sugerat mamei să-l ducă pe John Everett în locuri care să fie benefice atât pentru el, cât şi pentru ceilalţi din jur, hrănindu-i astfel dorinţa nepotolită de a învăţa lucruri noi. Interesul cel mai mare a lui John Everett era în legătură cu ştiinţele exacte, astfel că i-am sugerat lui Francis câteva organizaţii pe care le-ar putea contacta.

Când i-am spus deschis că nu era nimic în neregulă cu fiul ei, Francis a părut aproape surprinsă şi asta deoarece era complet incapabilă să înţeleagă vasta întindere a inteligenţei lui John Everett. Să ai un asemenea copil, poate fi o provocare! Când astfel de

copii sunt greşit înţeleşi, nu există încurajare pentru înzestrarea copiilor, iar ei sunt uneori consideraţi ca având dizabilităţi. Li se dă un anumit fel de atenţie, care nu-i hrăneşte şi nu-i încurajează, ci mai degrabă este orientată spre disfuncţia respectivă. Identitatea copilului devine eticheta sau diagnosticul, iar când asta se întâmplă, copilul stagnează într-o groapă de rebuturi ale societăţii. Am simţit cumva că dacă aş putea explica mai bine în ce mod John Everett este diferit de alţi copii, el ar putea fi mai uşor înţeles de mama lui. Întrucât nu o cunoscusem înainte de acea şedinţă, am avut grijă să n-o sperii, spunându-i prea multe dintr-o dată. Ştiu că, atunci când alţii pun o etichetă, aceasta rămâne şi îi defineşte, astfel încât posibilităţile de dezvoltarea sunt pierdute. Prin urmare, nu doream să-i ofer o etichetă concretă pentru fiul ei. I-am explicat cu grijă lui Francis despre Copiii de Acum şi i-am vorbit despre abilităţile fiului său şi despre motivele lor. Pe măsură ce vorbeam, Francis a devenit mai relaxată şi a început să înţeleagă că John Everett nu era deloc disfuncţional - ci, de fapt, el era *hiperfuncţional*. Nimeni nu a fost în stare să-l întrebe cât de departe a ajuns cu învăţarea, deoarece abilităţile lui nu se potriveau în structura socială normală. Era acuzat că e leneş - când, de fapt, el era, de departe, mult mai inteligent decât cei din preajma lui.

Recent am avut şansa să-l vizitez pe John Everett şi am văzut că s-a transformat într-un tânăr arătos, cu ochi ce, pe măsură ce priveşti în ei, te poartă în locuri infinite. El lucrează la nişte invenţii destul de interesante şi continuă să se dezvolte. Când Francis l-a scos de la şcoala publică, a început să facă paşi uriaşi în studiile sale, deoarece nu mai era tras înapoi. Francis face o treabă extraordinară cu el, nu numai prin faptul că îi înţelege nevoile speciale, dar şi pentru că evoluează ea însăşi, în acelaşi timp. John Everett este doar unul dintre mulţii copii de acest gen, pe care i-am întâlnit. Ei sunt atât de sclipitori, încât puţini sunt cei care pot relaţiona cu ei. Unii

dintre ei petrec atât de mult timp izolați în lumea lor, încât se pierd în interiorul propriei străluciri. Iar ei au atât de multe de împărtășit!

STEVEN

ADN-ul nostru - materialul genetic care ne determină înfățișarea și capacitățile - este plin cu informații și amintiri despre tot ce a fost înainte. Acea informație este transmisă în memoria celulară, care poartă informație ancestrală, ce propagă modele de comportament familial. Informația purtată în ADN-ul nostru și, în consecință, în materialele celulare, este îi comunicată experienței noastre pământești. Unii oamenii au amintiri despre viețile lor trecute. Alții au probleme fizice sau dureri fără o cauză aparentă, dar care sunt foarte reale în prezent. Amintirile din viețile trecute, care sunt stocate în corpurile noastre, sunt foarte reale, la fel ca și simptomele pe care acele amintiri le provoacă. Iată de ce, Copiii Stelari suferă adesea de afecțiuni ciudate, pe care comunitatea medicală le diagnostichează cu dificultate, sau deloc. Corpurile lor poartă amintiri ale unor conflicte și răni precedente, la fel de ușor cum facilitează manifestarea strălucirii lor mentale. Copiii pot avea dureri, febră, indispoziție, disfuncții al organelor sau alte simptome anormale. Un asemenea copil este și cel pe care îl voi numi Steven.

Mama lui Steven l-a adus la mine, pentru că avea probleme de sănătate recurente. Se instalase depresia și Steven părea să fi intrat în declin. Avea migrene extrem de dureroase și o indispoziție generală, de care nu putea să scape. La fel ca John Everett, era atât de inteligent, încât celorlalți le era greu, sau chiar imposibil, să relaționeze cu el. Se simțea dat la o parte de toți, fie că erau din familia sa, dintre puținii săi prieteni, sau dintre copiii de la școală. Recunoscându-i inteligența extraordinară, tatăl său l-a forțat puternic, pretinzându-i perfecțiune. A fost mult prea multă presiune pentru un băiețel. Discutând cu mama lui Steven, am ajuns la concluzia că întreaga familie era implicată. Mama, în special, era dotată intuitiv și toți frații

lui Steven aveau probleme medicale serioase şi ciudate. Am început să înţeleg că lucram cu o familie care împărtăşea trăsăturile Seminţei Stelare şi a generaţiei următoare de Copii Stelari.

Pe măsură ce lucram cu Steven, am observat că avea un câmp energetic ce părea să fi fost golit – şi am căutat cauza. Pentru moment, nu am fost în stare să văd sau să simt cauza pentru ceea ce am perceput. Pe măsură ce am căutat prin straturile lui energetice, am văzut că ceva nu era în ordine. Câmpurile lui de energie nu erau în armonie şi peste tot erau blocaje care arătau straniu. Blocajele păreau să restricţioneze o parte din comunicarea din cadrul câmpului de energie al lui Steven – şi comunicarea în sine avea un tipar pe care nu l-am recunoscut. Mişcându-mă, pe rând, în câte un strat, am cerut să se facă reparaţii şi câmpul de energie a început să se armonizeze. Blocajele au fost îndepărtate şi energia a început să curgă mai normal.

În timp ce lucram în zona capului, am fost ghidată să lucrez la urechi. Pe urechea stângă era o umflătură, chiar în mijlocul ţesutului. Conform hărţilor de acupunctură chineză, această zonă a urechii are de-a face cu glanda pituitară, tiroida şi creierul, toate reglând corpul în diferite moduri. Din cauza modului în care se făcea simţită, am înţeles că acea umflătură ar putea fi un implant de un anume tip. De obicei, când lucrăm cu puncte de acupunctură, energia este eliberată. În acest caz, când lucram la ea, zona urechii *absorbea* realmente energie. Zona părea străină în relaţie cu echilibrul câmpului de energie al lui Steven şi cu corpului său fizic şi, când am lucrat pe ea, umflătura nu s-a diminuat. Am ştiut că aceasta era sursa durerilor lui de cap. Orice ar fi fost acel lucru, nu era în armonie cu el şi îi cauza durere fizică. Am lucrat mai mult pe acea zonă, am făcut unele schimbări armonice la ea şi am instruit-o pe mamă cum să facă la fel, acasă. Încă nu simţeam că aş fi aflat care anume era cauza problemele lui Steven, aşa că am continuat să caut şi, în cele din urmă, am aflat.

Fiecare dintre noi are un câmp energetic ce ne înconjoară complet. El este asemănător unui cocon cald, ce acționează ca o barieră și ca un interpret între noi și întreaga creație. Câmpul „coboară" mesajele care intră, astfel încât conștiința noastră poate traduce ce primește, într-o cunoaștere reală. În mod similar, ceea ce noi trăim, gândim și simțim este tradus în afară ca energie rafinată, în întreaga creație. Într-un fel, câmpul din jurul nostru ne ține la un loc, ca ființe manifestate. Toate particulele minuscule care ne compun se așează în aranjamente armonice, care sunt strânse în siguranță, în cadrul câmpului ce ne înconjoară. Parte din acest câmp poate fi văzută de unii oameni sub forma aurei. Mărimea lui depinde de rezonanța noastră armonică cu creația, ca și de stările noastre fizice, spirituale și emoționale. Când nu ne simțim bine, câmpul devine mai mic și se ține mai aproape de corpurile noastre, pentru a păstra energia. Când ne simțim extrem de bine, suntem în „spațiul inimii". Câmpul nostru devine uriaș, comunicând mai ușor cu cei dimprejur.

Câmpul lui Steven manifesta o anomalie ciudată: în partea de sus, chiar deasupra zonei inimii, exista un accesoriu neobișnuit ce arăta destul de înfricoșător. Accesoriul era parazitar și drena vitalitatea lui Steven. Sinceră să fiu, nu mai văzusem niciodată așa ceva. Când lucrăm multidimensional pe un sistem de energie, noi accesăm practic întreaga istorie a persoanei, în totalitatea vieților ei. Acest accesoriu era de origine foarte veche, intergalactică. Era, mai degrabă, ca un pește pilot care se fixează pentru a se plimba cu balenele sau rechinii. Totuși, peștii piloți sunt în general în simbioză cu balena sau rechinul, deoarece fac un serviciu gazdelor lor, curățându-le corpul în timp ce mănâncă. În cazul lui Steven, accesoriul nu-l servea. De fapt, îi fura din forța vitală. Zona afectată din câmpul lui Steven se îngroșase, micșorând fluiditatea energiei. În centrul zonei îngroșate era, de asemenea, o regiune întunecată, iar acolo părea să fie prezentă o formă neobișnuită de energie - o forță vie, care era diferită de energia blândă a lui Steven.

Pe moment, n-am ştiut ce să fac într-o asemenea situaţie şi i-am mărturisit sincer mamei lui Steven, dezorientarea mea. (Vindecarea interdimensională este foarte diferită de alte tipuri de vindecare. Fiecare persoană are o istorie proprie, astfel încât fiecare şedinţă e diferită şi se dovedeşte a fi chiar un proces de învăţare.) I-am spus mamei lui Steven că aveam nevoie de ceva timp, pentru a analiza toată informaţia pe care o primisem şi pentru a înţelege ce văzusem. Am lucrat cu Steven mai multe săptămâni, urmărind accesoriul şi încercând să simt ce se petrecea. În cele din urmă, am reuşit să-l îndepărtez. După aceea, Steven s-a vindecat într-un mod extraordinar. Celelalte probleme ale sale au dispărut şi ele. Uimitor.

Am observat că mulţi dintre Copiii Stelari cu probleme au, în general, accesorii anormale şi/sau blocaje în cadrul sistemelor lor energetice. Desigur, nu toţi Copiii Stelari au aşa ceva, dar dacă suferă de boli neidentificabile, e cazul să privim şi alte părţi ale anatomiei lor – aspectele eterice!

CRAIG

Alţi Copii Stelari sunt pe aceeaşi lungime de undă cu extratereştrii, sau vizitatorii din alte lumi. Pentru a ajunge în locul unde trebuia să ţin o conferinţă, se aranjase să fiu luată de la aeroport de fiica unuia dintre cei care aveau de făcut prezentări. Ea a venit însoţită de fiul ei. Îl voi numi Craig. Copilul stătea pe locul din spate, în siguranţă. Un băiat de şase ani, firav, cu părul închis la culoare şi nişte ochi mari, căprui, care îi trădau vioiciunea şi inteligenţa. La început a fost intimidat de mine, deoarece mama sa m-a prezentat ca fiind „Dr. Meg". Mi-am dat seama că mă luase drept un medic, ceea ce e clar că l-a intimidat!

Drumul cu maşina a durat circa o oră şi jumătate, iar în timpul călătoriei, Craig s-a dezgheţat în cele din urmă şi a început să-mi povestească despre unele vise pe care le avusese. Pentru mine, visele lui sunau întocmai ca descrierile clasice ale experien-

ţelor în care cineva e răpit de extratereştri. El era extrem de conştient de „prezenţele celorlalţi", chiar în timp ce mergeam cu maşina şi ne-a spus că „ei" zburau pe cer, în timp ce noi vorbeam. Mama lui s-a uitat în sus şi împrejur şi a spus că nu vede nimic. Răspunsul lui Craig a fost că „nu privea destul de repede!" În clipa aceea am realizat că el îşi folosea vederea eterică şi că realmente vedea multidimensional. Acordându-mă cu el, i-am putut vedea şi eu. Era clar că „Ei" erau „acolo".

Copiii Stelari sunt fiinţe uimitoare. Nu numai că sunt înzestraţi intelectual şi psihic, dar pot recunoaşte importanţa conectării lor spirituale la Sursă şi la întreaga creaţie. Ei împărtăşesc intuiţii spirituale comune şi le place să exploreze conexiunile dintre aspectele fizice, metafizice şi spirituale ale fiinţei. Deseori, sunt copleşiţi de nevoia lăuntrică de a-i ajuta pe oameni să-şi regăsească potenţial lor cel mai înalt şi mai bun. Vor, de asemenea, să facă lumea mai bună. Prin compasiunea şi faptele lor, se străduiesc să inducă pace. Ei lucrează pentru vindecarea Pământului şi pot simţi energiile planetare. Sunt încântaţi să povestească oricui este dispus să asculte despre familia noastră din stele. Copiii Stelari au inteligenţa şi înţelegerea universală care, în cele din urmă, vor produce noi tehnologii captivante în lumea noastră. Acele tehnologii vor fi în simbioză cu planeta şi vor determina paşi uriaşi în obţinerea bunăstării pentru întreaga omenire.

Copiii Stelari nu sunt o curiozitate, ci doar o componentă normală a procesului nostru evolutiv. Ei sunt mesagerii unor fiinţe mai avansate intelectual. Trebuie să le oferim acestor copii tot ce le e necesar pentru a le hrăni uriaşa lor capacitate mentală. Trebuie să le dăm resursele de care au nevoie, pentru a-şi ajuta corpurile fragile. Trebuie să înţelegem, mai cu seamă, că lucrurile ciudate despre care vorbesc ei nu sunt fantezie, ci sunt, de fapt, indiciul unei realităţi mai cuprinzătoare, ce va fi cândva parte a conştienţei noastre cotidiene, a tehnologiilor noastre şi chiar a vieţilor noastre

CAPITOLUL 7

LISTĂ DE TRĂSĂTURI PENTRU RECUNOAŞTEREA COPIILOR STELARI

- Au o inteligență superioară - şi deseori, dar nu întotdeauna, înzestrare pentru ştiințele exacte.
- Sunt foarte sensibili față de mediul înconjurător.
- Au o sensibilitate crescută la energiile şi emoțiile celorlalți.
- Sunt mai mici, din punct de vedere fizic, decât cei mai mulți dintre copiii de aceeaşi vârstă.
- Dau dovadă de abilități paranormale intense.
- Au abilitatea de a valorifica câmpurile de energie subtilă ce se află în interiorul şi împrejurul corpului (bioenergia).
- Sunt capabili să folosească forțele pământeşti şi cosmice, pentru a vindeca.
- Sunt înzestrați pentru comunicarea telepatică şi intuitivă cu ceilalți şi cu Sursa Conştiință.
- Afectează adesea aparatele electrice, producând defectarea lor.
- Pot comunica mental (telepatic)
- Sunt apți să prezică viitorul (precogniție)
- Pot mişca obiectele, schimbând relația lor cu realitatea (telekinezie).
- Pot vedea mental lucruri aflate departe, în spațiu sau în timp (clarviziune, vedere la distanță).
- Pot „încărca" informație din realități non-locale.

- Au o intuiție penetrantă („știu" lucruri despre care nu le-a vorbit cineva).
- Pot să-i influențeze pe alții de la distanță (telepatic).
- Pot afla date despre sănătatea, intențiile, motivațiile ş.a.m.d. altora, „citind" câmpurile de energie care îi înconjoară.
- Pot diagnostica boala sau disfuncția din cadrul câmpul energetic al cuiva.
- Pot realiza vindecare paranormală sau bioenergetică
- Pot mişca un individ sau un obiect dintr-un loc în altul, prin efort mental (teleportare).
- Se pot ridica deasupra solului, sfidând gravitatea (levitație).
- Pot lucra în afara timpului, accelerând apariția evenimentelor (sau, dimpotrivă, încetinindu-le foarte mult).
- Sunt sensibili la iminența cutremurelor sau a altor dezastre.
- Au conştiență multidimensională.
- Sunt capabili să călătorească „în afara corpului" (proiecție astrală)
- Îşi pot deschide conştiința, permițând ființelor eterice să vorbească prin ei (Channeling)
- Împart deseori conştiința cu un ghid Oaspete Stelar.
- Operează în conexiune mentală strânsă cu ghizii lor din Națiunea Stea şi îi pot convoca şi conecta, ca şi pe alți protectori.
- Au un sistem imunitar puternic (sau, dimpotrivă, boli ciudate, fără nicio cauză fizică evidentă).
- Au o temperatură normală mai scăzută
- Au înfățişarea şi personalitatea dinamice.
- Au o prezență impunătoare.
- Arată mai tineri decât sunt, mai târziu în viață (precum Adulții Semințe Stelare).

CAPITOLUL 8

ASPECTE PARALELE: COPII AI PĂMÂNTULUI ŞI COPII STELARI

Aş prefera să fiu înapoi, în Atlantida. Îmi place să merg acolo, pentru că, atunci când sunt în afara corpului fizic, sunt liber! Pot alerga şi pot zbura, pot fi orice şi oriunde vreau!

William, 11 ani

Există aspecte sau părţi din noi, ce se află în alte planuri ale realităţii. În mod similar petalelor unei flori, fiecare dintre aspectele noastre este un pic diferit de următorul, dar luate împreună, creează întregul minunat, complex şi infinit, a ceea ce suntem noi în creaţie. Îndepărtaţi oricare dintre petale şi floarea e dezechilibrată, imperfectă. Un aspect este, de asemenea, similar umbrei noastre. Umbra noastră e mereu cu noi, dar forma şi locul ei depind de cantitatea de Lumină ce e prezentă în fiecare moment. Umbra noastră se mişcă în armonie cu noi, dar nu e acelaşi lucru cu sinele nostru fizic. Ea poate fi mai scurtă sau mai lungă decât noi, uneori e mai luminoasă sau mai întunecată - dar e întotdeauna acolo. În mod similar, aspectele noastre nu arată toate la fel, dar fiecare ne este vital pentru noi, dar şi pentru toate celorlalte aspecte ale noastre. Când sunt funcţionale şi în aliniere corespunzătoare, ele lu-

crează în armonie cu noi, dar se află la o anumită distanță față de noi, în funcție de dimensiunea în care locuiesc.

Există o parte a conștiinței noastre care are experiențe foarte diferite de cele pe care le avem în viețile tridimensionale, cotidiene - iar aceste experiențe influențează în mod direct cine și ce suntem în existența noastră pământească. Suntem alcătuiți din învelișuri de câmpuri de energie electromagnetică, compuse la rândul lor din frecvențe subtile - frecvențe care au culoare, sunet și vibrație. Împreună, aceste frecvențe ne fac să fim ceea ce suntem. Fiecare set de frecvențe creează un aspect și determină la ce nivel va vibra acel aspect, iar vibrația stabilește în ce dimensiune se va afla aspectul. În mod normal, două aspecte nu au niciodată seturi de frecvențe identice sau apropiate. În schimb, fiecare înveliș, fiecare aspect este în perfectă armonie cu aspecte de deasupra și de dedesubtul lui.

Dintr-o perspectivă universală, toate evenimentele - trecute, prezente și viitoare - se întâmplă în același timp. Părți din noi au experiența vieților trecute, sau trăiesc în alte galaxii sau alte planuri ale realității, în vreme ce alte părți din noi își fac griji pentru plata facturilor, sau pentru ce ar putea aduce ziua de mâine. Iar ale părți din noi deja trăiesc mâine!

Aspectele noastre multidimensionale sunt formate în aceeași manieră. Fiecare aspect pe care îl avem este un set armonizat de frecvențe, care e un pic diferit de la un nivel la următorul (vezi figura 6.). Totalitatea aspectelor noastre determină cine și ce suntem, din punct de vedere armonic și energetic și în relație cu orice altceva în creație. Suntem asemenea unei corzi muzicale uriașe, creând, ton (aspect) după ton, o vibrație a sunetului care e numai a noastră. Această vibrație de sunet combinată este ceea ce ne face unici în mod armonios, pe fiecare dintre noi, până într-atât încât, realmente, ocupăm un spațiu în țesătura creației. În măsura în care ne armonizăm în interiorul creației, *suntem parte integrală din*

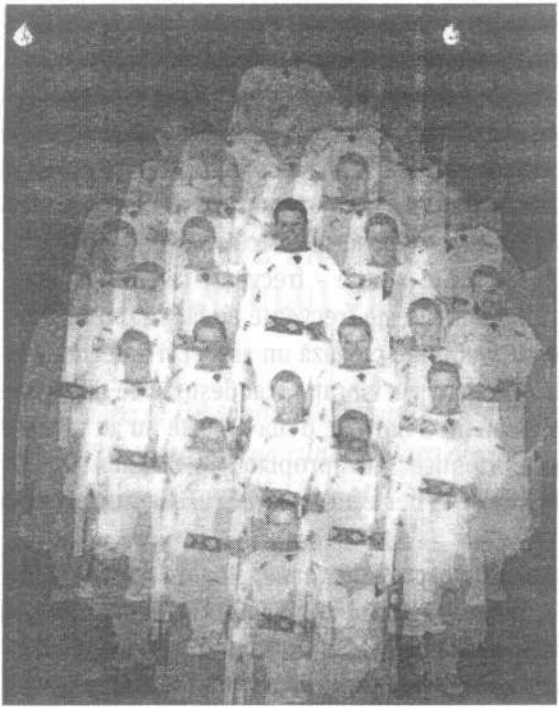

Figura 6. Un exemplu de armonizare normală a unui aspect

tot ceea ce există şi contribuim la aceasta. Amprenta noastră armonică exclusivă dictează modul în care funcţionăm, cum arătăm şi unde ne manifestăm ca fiinţe - aici, pe Pământ, în alt timp şi în alt loc, sau chiar pe o altă planetă. Uneori, amprenta noastră armonică dictează ceea ce trăim. Într-un fel, fiecare dintre noi este centrul unei întregi „familii sufleteşti", în noi înşine - dar n-am să insist prea mult asupra acestui subiect, deoarece, el singur ar umple o altă carte!

Când aspectele noastre nu sunt aliniate armonic, apar multe probleme. De exemplu, dacă un aspect ce rezidă într-un plan al realităţii care se află aproape de a treia dimensiune este în afara alinierii

sau armoniei, am putea încerca un sentiment de deconectare, de lipsă de legătură cu Pământul, având dificultăți de concentrare sau în luarea deciziilor, sau să ne simțim, în general, foarte împrăștiați. Efectele disfuncției depind de gradul de nealiniere și de evenimentele și emoțiile care au produs-o. (vezi fig. 7)

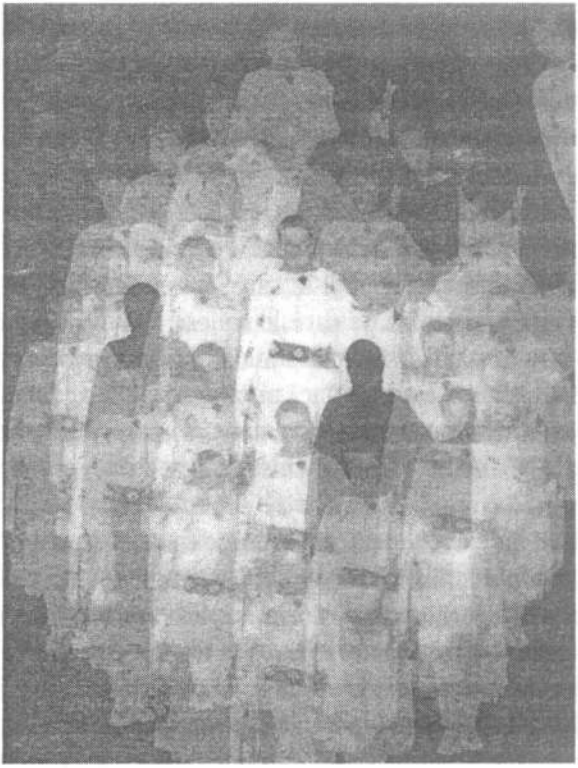

Figura 7. Un exemplu de fragmentare printre aspecte. Observați că există straturi goale, unde aspectele s-au deplasat de la locul lor. Aceasta produce breșe în sistemul energetic de comunicare. Alte aspecte nu sunt conectate deloc, ca cel din colțul din dreapta sus.

Tot aşa, când aspectele devine prea asemănătoare din punct de vedere armonic, va apărea o disfuncţie în unul sau mai multe dintre aspectele noastre.

Există mai multe cauze pentru apariţia unui dezechilibru în cadrul aspectelor. Uneori, aspectele noastre vor avea tipuri de experienţe atât de similare, încât frecvenţele lor se vor armoniza în mod firesc, la seturi de frecvenţe foarte apropiate. Când se întâmplă astfel, toate aspectele unei persoane se „re-armonizează" în mod tipic, împreună cu cel care s-a schimbat. Dacă experienţa *re*-armonizării e una pozitivă, frecvenţele tuturor aspectelor îşi vor ridica vibraţia şi toate nivelele vor funcţiona destul de bine la un loc.

Alteori, unul sau mai multe aspecte se pot detaşa de structura armonică. Aceasta se întâmplă, de obicei, în timpul unei traume puternice, sau în situaţii în care oamenii nu sunt în stare să facă faţă evenimentelor pe care le trăiesc. Poate fi vorba despre efectele unui abuz fizic sau emoţional, ori când persoana e victima unei situaţii traumatizante. Dacă nu are capacitatea de a face faţă, victima îşi interiorizează sentimentele în mici compartimente ordonate, în care acestea sunt „închise" sub aspect energetic.

Atunci, compartimentele se separă de sistemul energetic principal şi nu mai cooperează armonic cu celelalte aspecte. Când intervine fragmentarea, apar goluri în organizarea armonică. Este ca şi cum unei scări i-ar lipsi câteva trepte. Pentru a te sui pe scară, trebuie să faci un pas foarte mare, ca să treci peste treptele lipsă. În aceste cazuri, aspectele noastre încep să comunice în mod similar; după o vreme, aspectele funcţionale încep să le abandoneze pe cele izolate, trecând uneori cu totul peste ele. Deoarece o parte a „scării" este inaccesibilă, comunicarea deplină între toate aspectele devine imposibilă. Atunci când există fragmentare, manifestarea pământească (noi) începe să prezinte simptome ale disfuncţiei - devenim nehotărâţi şi incapabili de a ne concentra atenţia, iar dispoziţia ni se schimbă din senin. Uneori păţim la fel cu energia fizică. Ne

simțim blocați, ca și cum n-ar mai fi mișcare de înaintare în viața noastră și chiar ne putem simți pierduți, de parcă n-am avea o hartă a drumului, care să ne ghideze. De fapt, atunci când suntem fragmentați, *chiar ne lipsește* o parte din hartă. Singurul mod de a corecta acest lucru este de a găsi aspectele lipsă sau recalcitrante și de a le asimila din nou, în armonia cu întregul. Din perspectivă eterică, situația arată ca o păpușă rusească mai mare, care are în interior o alta, care și ea are o alta în interior și așa mai departe. Când asimilăm aspectele, de fapt, le re-armonizăm într-o unitate funcțională. Uneori, acest proces e numit „recuperarea sufletului", ca și cum aspectele lipsă ar fi fragmente de suflet care s-au detașat*.

Aspectele paralele apar când două aspecte diferite ale aceleiași persoane devin aproape identice din punct de vedere armonic, în două timpuri și spații diferite. Ele fac parte din dimensiuni diferite, dar frecvențele lor sunt atât de asemănătoare, încât fiecare dintre ele are conștiența celuilalt. Imaginați-vă că trăiți două vieți în același timp și că aveți conștiența ambelor experiențe! Este ca și cum doi oameni trăiesc într-un singur corp! (vezi figura 8). Aspectele paralele pot contribui mult la intelect, memorie conștientă, intuiție, percepție extrasenzorială și conștiență multidimensională. Ele pot contribui, de asemenea, la amintirile din viețile trecute. Și, dacă e să luăm în considerare profunzimea caracterului, un copil cu aspecte paralele este întotdeauna plin de surprize!

Însă, faptul de a avea două aspecte paralele poate determina și o disfuncție fizică serioasă. Există o lege universală, care stipulează clar că, în creație, nu pot exista două seturi de frecvențe identice în același timp așa că, atunci când aspectele paralele se armonizează prea mult, o parte din armonizarea unuia - sau chiar a ambelor - se va întrerupe. Această întrerupere va apare doar la

* a se vedea cartea lui Alberto Villoldo, *Să reparăm trecutul, să vindecăm viitorul, prin recuperarea sufletului*, publicată de Editura FOR YOU. n.Ed.

urmă la nivel fizic, întrucât acesta este mai dens decât orice altă parte a structurii noastre şi, prin urmare, reacţionează cel mai încet la schimbările din sistemul energetic. Care anume dintre sistemele biologice va fi afectat, depinde de locul în care apare dublarea armonică.

Când aspectele sunt paralele, apar fenomene interesante. Niciunul dintre ele nu poate exista normal. Conform legii universale, unul dintre cele două aspecte trebuie să-l domine pe celălalt. Aspectul care de obicei nu e prezent în a treia dimensiune, există într-o formă de conştiinţă care e întotdeauna prezentă şi trăieşte prin împuternicire, prin corpul tridimensional. Corpul şi conştiinţa tridimensionale sunt capabile să trăiască liber orice experienţe aspectului paralel. În esenţă, există două seturi de conştiinţe ce funcţionează ca una, în interiorul aceleiaşi persoane.

Figura 8. Aspecte paralele - două aspecte ale Sinelor care s-au armonizat la frecvenţe aproape identice, producând disfuncţie în ambele aspecte.

Am descoperit că anumite sub-grupe ale Copiilor Stelari şi ale Copiilor de Cristal au aspecte paralele, care sunt de origine intergalactică. (Copiii despre care ştiu că intră în această categorie au între zece şi doisprezece ani în acest moment, cei mai mulţi având unsprezece ani). Altfel spus, un aspect care obişnuia să trăiască pe altă planetă - adesea într-un univers paralel sau într-un alt loc în timp - este atât de strâns armonizat cu Sinele pământesc, încât cele două sunt în conflict. Aspectul galactic, fiind mult mai evoluat şi apt să-şi folosească conştiinţa, până la a comanda realitatea, se armonizează astfel încât să funcţioneze cu aspectul tridimensional. Cel mai adesea, aceasta se întâmplă din raţiuni de supravieţuire.

Copiii care manifestă aspecte paralele prezintă, în general, dizabilităţi fizice grave. Deşi tipul disfuncţiei poate varia, există puncte comune în experienţele acestor copii şi ale familiilor lor. Aproape toţi copiii din această categorie nu pot sau nu vor să vorbească. Ei sunt foarte telepatici şi pot comunica, prin timp şi spaţiu, cu cei despre care ştiu că îi pot auzi. Mulţi dintre ei călătoresc şi comunică sub forma orburilor. Ei manifestă înzestrări fantastice de percepţie intuitivă, conştienţă multidimensională şi telepatie. Unii sunt chiar capabili să se teleporteze! Partea pozitivă a aspectelor paralele este că, deşi trăiesc într-un corp fizic disfuncţional, aceşti copii pot călători prin timp şi spaţiu, aşa că ei se simt aproape mereu destul de liberi. De asemenea, cum am spus deja, aspectele paralele produc inteligenţă superioară şi un simţ al conectivităţii universale, ce este rareori întâlnit la alte fiinţe umane. Micuţii aceştia sunt Maeştri pe Pământ.

Repararea unei situaţii de aspect paralel necesită deosebită grijă şi atenţie. Aspectele paralele nu pot fi, pur şi simplu, asimilate şi unite într-unul, deoarece ele aproape că s-ar anula reciproc. În schimb, se poate realiza un anume tip de sinergie între ele. Pentru a o face, e necesar ca cele două aspecte să fie armonizate împreună, astfel încât ele să fie apte să lucreze împreună uşor şi lin, dar rămâ-

nând totuşi individualizate. Armonizarea poate fi asemănată cu o coardă muzicală care, datorită modului în care se combină notele produse pe ea, creează un al treilea set de frecvenţe numite armonici, sau sunete secundare implicite. Armonicele acţionează ca o punte care să unească distanţa dintre ele şi toate celelalte aspecte ale unui copil. Armonizarea sinergică este ceva complet diferit de asimilare, care apare atunci când aspectele sunt armonizate, pur şi simplu, ca părţi separate.

Există un întreg grup de copii care au aspecte paralele. Eu îi numesc Minunaţii Tăcuţi. În ciuda variatelor probleme şi dizabilităţi fizice aduse adesea de aspectele paralele, aceşti copii sunt Maeştrii spirituali, intuitivi, telepatici, care au multe de împărtăşit lumii noastre. Ceea ce e cu adevărat uimitor este că toţi au aproape unsprezece ani acum! Genul nu are nicio relevanţă în acest fenomen, întrucât am fost contactată şi de băieţi şi de fete, în diferite moduri. Totul se face întotdeauna telepatic şi uneori prin implicarea părinţilor, ca „voci" ale lor, pentru a-mi da telefon, a-mi trimite e-mailuri sau a-mi prezenta copiii în persoană. De obicei, părinţii nici nu auziseră de mine, până în momentul în care copilul le-a cerut să mă contacteze!

Fiecare copil care a venit s-a identificat înainte, ca unul dintre orburi. Imaginaţi-vă, acele orburi ale conştiinţei care s-au alăturat câmpului meu de energie: toate au nume, feţe şi personalităţi - ele sunt copii şi Maeştri foarte reali!

CAPITOLUL 9

MINUNAȚII NOȘTRI TĂCUȚI

Partea cea mai grea pentru un părinte, ca și pentru oricine altcineva, este să treacă peste faptul că un copil arată infirm și peste ideea că trebuie îndreptat. Trebuie să realizăm că el este o ființă uimitor de înzestrată, exact așa cum este... și răspândește doar iubire pură.

Karen, mama lui Lorrin

Prima dată când copiii au început să mă contacteze sub forma orburilor, m-am gândit că imaginația mea îmi juca feste! Dar după ce m-au contactat direct, prin telepatie, prin părinții lor, sau prin apariții în persoană, am ajuns să realizez că acest fenomen este absolut real.

În cadrul unui grup de copii ce comunică telepatic, există un grup mai mic de copii, pe care i-am numit Minunații Tăcuți. Ei sunt copii uimitori, care la prima privire par să nu fie deloc perfecți - de fapt, cel puțin la exterior, sunt nefuncționali. Însă, ei au în interior o frumusețe care adesea e copleșitoare prin mesajul ei, umplându-ți inima prin adevărul ei. Minunații Noștri Tăcuți pot fi Copii de Cristal sau Copii Stelari; ei pot fi o combinație de multe modele energetice diferite de evoluție. Sau ... cine știe? Am ajuns la concluzia că acești copii speciali sunt înaintașii unei noi evoluții a

omenirii. Ei au trecut într-o existență conștientă aproape pură, rămânând totuși prezenți în lumea noastră fizică, cu toate că au o disfuncție aparentă. Înțelepciunea și puritatea inimii lor depășesc percepția umană în general. Ei vorbesc ca și cum Dumnezeu vorbește prin ei, iar ei interpretează cuvintele Lui pentru lume.

În general, suntem educați astfel încât să credem că oamenii care sunt diferiți de noi ar trebui evitați. Le întoarcem spatele cu groază, fiindcă nu dorim să ne molipsim de vreo boală de la ei. Privim în direcție opusă, ca să evităm stânjeneala.

Începeți să priviți.

Doar pentru că o persoană se află într-un corp ce nu funcționează bine, nu înseamnă automat că și conștiința ei ar fi lipsită vitalitate. Dacă ați întâlni vreodată copii asemenea celor din această carte, n-ați mai putea privi o persoană cu dizabilități, în același fel. Trebuie să fim atenți!

Copiii noștri Tăcuți sunt uimitori. Ei nu par să știe sau să poată face multe, dar odată ce trecem de aparența exterioară, ceea ce descoperim sunt ființe deplin funcționale, care au multe de oferit lumii noastre. Conștiința lor cutreieră liber dincolo de corpurile lor fizice, prin toate realitățile. Ei călătoresc prin alte timpuri și spații, cu un simț al umorului care nu încetează niciodată să uimească. Comunică telepatic, cu ușurință. Oamenii care au fost în preajma lor au fost martorii unor întâmplări uluitoare, așa cum vom vedea mai târziu. Ei ne învață iubirea absolută și pură, doar prin simplul fapt că există - și nu cer nimic în schimb. Deși par a fi doar niște provocări pentru familiile lor și pentru personalul de îngrijire, acești copii tăcuți sunt daruri uriașe pentru lumea noastră.

Minunații Tăcuți sunt afectați fizic din diferite motive: mutație genetică, răni la cap sau la creier, reacții la vaccinuri sau probleme congenitale - ca să numesc doar câteva. Deși fiecare copil este indiscutabil diferit, grupul acesta magnific de copii împărtășește unele trăsături uimitoare.

MAI MULTE DESPRE WILLIAM

Am promis mai devreme să vorbesc mai mult despre William. El a fost primul copil care a proiectat o conştiinţă orb, pentru a comunica cu mine şi care s-a dovedit a fi un copil foarte real. Când am început să lucrez cu William, am ştiut că ceva straniu se petrecea. Când am privit la câmpurile lui energetice, am văzut doi copii. William mergea de ceva vreme la o vindecătoare înzestrată, iar ea descoperise acelaşi lucru. Ea a numit dublul lui William - flacără geamănă. (O flacără geamănă este o altă fiinţă care vine din exact acelaşi mod de exprimare a energiei originare. De obicei, ele vin în forma unei perechi perfecte, când doi oameni realmente simt că formează un întreg. Aceasta e iubirea perfectă!) Niciodată nu am văzut sau nu am considerat că o flacără geamănă poate fi un duplicat al unei persoane, aşa că am privit şi am aşteptat instrucţiuni, iar informaţia pe care am primit-o a fost a că era vorba despre un aspect paralel. Acesta era de origine intergalactică. Altfel spus, exista o altă parte a lui William care trăia în alt timp, pe o altă planetă. Desigur că e foarte straniu, dar nu mai puţin adevărat. (Este important de menţionat că nu fiecare dintre Minunaţii Tăcuţi are un aspect paralel. Nu vreau să se creadă că doar fiindcă un copil are limitări fizice, asta înseamnă că ele se datorează unei alinieri multidimensionale.) William a fost primul pe care l-am cunoscut ca manifestând acest fenomen. În timp - şi cu ajutorul lui William - am reuşit să repar acest fenomen, creând un pod armonic care le permitea ambelor aspecte să funcţioneze individual - şi totuşi, armonios unul cu celălalt - astfel încât niciunul să nu interfereze cu celălalt. Starea lui William s-a îmbunătăţit constant, chiar de atunci.

William este unul dintre Minunaţii Tăcuţi. Are unsprezece ani în momentul în care scriu, nu vorbeşte şi are probleme de coordonare în spaţiu, datorate limitărilor sale fizice. Cu toate acestea, el este un copil sclipitor. Urmeay[şcoala acasă şi şi-a depăşit deja

mama la matematică. Ea chiar se întreabă cum va mai ține pasul cu el, pe măsură ce va progresa! Am lucrat împreună cu William în mai multe ocazii și, uimitor, câmpul său de energie evoluează cu o viteză supraluminică. Când am lucrat prima oară cu el, câmpul lui era ca al unui Copil de Cristal, cu tonuri intense de briliant în toate culorile curcubeului. Datorită aspectului paralel, câmpul avea în cadrul său interferență, făcând modelele de energie să aibă o mișcarea neregulată. De fiecare dată când ne întâlneam pentru o ședință, descopeream cum câmpul lui energetic devenise tot mai rafinat. În momentul în care scriu, câmpul lui e atât de neted, atât de perfect, încât este în acord cu orice și oricine.

Unii dintre acești copii sunt atât de sensibili, încât pot dezvolta idiosincrazii ce pot părea ciudate, dar care sunt extrem de necesare pentru confortul lor și, uneori, chiar pentru supraviețuire. William este atât de sensibil, încât în cea mai mare parte a timpului nu suportă să poarte pantofi sau chiar haine. Lucru un pic cam exasperant pentru familia sa și pentru cei care îi vizitează. În ultima vreme s-a obișnuit cu hainele, dar nu poate purta pantofi. Asta, deoarece forța energiei lui care se mișcă în corp este atât de puternică, încât îi dă un disconfort fizic, atunci când iese prin picioare. Dacă ar purta pantofi, picioarele i s-ar încinge și s-ar simți dezechilibrat. Când William simte pământul sub tălpi, îi este mai ușor să rămână, în mod conștient, prezent în lumea noastră. Mama lui își păstrează simțul umorului când e vorba despre aceste ciudățenii. William e faimos pentru faptul că stinge luminile de pe stradă când merge pe sub ele și că produce și alte anomalii electrice, cum ar fi întreruperea curentului în unele clădiri. Mama lui, deși exasperată pe bună dreptate, a învățat să privească cu umor aceste ciudățenii ale lui și îi oferă un sprijin minunat și total.

Între ședințe, William și cu mine comunicăm telepatic în mod regulat, încă de prima oară când mi s-a prezentat în formă de orb. El intră pe neașteptate în capul meu, în momente neașteptate,

ceea ce uneori are rezultate amuzante. Nu demult, eram într-un studio de înregistrări în New York City, lucrând la un nou CD de meditație ghidată pentru copii, pentru a-i ajuta să scape de probleme, griji și frici și să-și găsească sentimentele pozitive pe care să le poată împărtăși cu lumea exterioară. Meditația poartă copiii într-o călătorie interioară de descoperire și îi face să deschidă cutiuțe, fiecare cu un conținut specific.

Ajunsesem la partea în care îi încurajam pe copii să-și umple „cutia imaginației" cu orice doresc (această cutie este goală, deoarece imaginația e nelimitată). Pentru că sunt o persoană extrem de vizuală, literalmente vedeam și experimentam ceea ce le ceream copiilor să facă. Brusc, cu un simțământ familiar, realitatea mea s-a schimbat și, din senin, cutia din viziunea mea s-a umplut cu broaște care au început să cadă peste tot și să țopăie. Am știut că William îmi invadase din nou realitatea. Pe măsură ce realizam ce se întâmplă, am început să râd și am lăsat acea parte a CD-ului așa cum era, întrucât era mai amuzantă pentru ascultători.

Ori de câte ori simte că e pregătit pentru muncă de vindecare, William mă contactează telepatic. Mama lui e deseori derutată, când constată că programarea întâlnirii pe care mi-o solicită prin e-mail, a fost deja efectuată. Și cum are simțul umorului, ne distrăm grozav. Întrucât toate ședințele cu William se desfășoară la distanță, îi cer să participe în planul eteric, ceea ce este posibil, întrucât el e înzestrat multidimensional. Când e prezent astfel, ședințele au rezultate uluitoare. Lucrul cu el are și o anumită latură amuzantă. Recent, când eram pe punctul de a încheia o ședință, „conexiunea" mi-a fost tăiată, iar mintea mi s-a umplut cu imagini - imagini cu clovni. Erau o mulțime! El îi făcea pe clovni să se strâmbe la mine și să se scălămbăie. Am izbucnit în râs. Se pare că William hotărâse că deja realizasem ceea ce ne propusesem. I-am răspuns telepatic că știam. E-n regulă, e-n regulă, am înțeles, William!

Altă dată, când am terminat o şedinţă, realitatea mea s-a modificat şi am văzut un întreg echipaj de oameni cu aspect ciudat, care păreau a fi la bordul unei nave spaţiale asemănătoare celei din *Star Trek*. Cea pe care o vedeam în minte era puţin mai veche. Un bărbat foarte înalt părea să fie şeful. Când am sunat-o pe mama lui William după şedinţă, am întrebat-o dacă el este interesat de serialul *Star Trek*. Răspunsul ei a fost uimitor: „Ah, te referi la tipul înalt? Acela e cel mai bun prieten al lui William, Ooloo. A vizitat-o frecvent pe sora mea, împreună cu Ooloo."

William îşi vizitează adesea mătuşa, în acelaşi mod în care mă vizitează şi pe mine. De asemenea, el contactează oameni cu care i-ar plăcea să lucreze sau să se întâlnească şi îi înştiinţează că soseşte. Telepatia lui nu e limitată doar la mine şi se dezvoltă continuu, la fel ca şi reţeaua de oameni care îl pot auzi. De asemenea, îmi recomandă alţi copii. Le spune când sunt pregătiţi pentru a lucra cu mine. Îndrumarea pe care le-o dă altor copii este în strânsă legătură cu starea de evoluţie a câmpurilor lor energetice. Dacă ele nu sunt destul de rafinate, William le spune să mai aştepte. Când ajung la o anumită stare evolutivă, îmi face cunoştinţă cu ei.

Dar să revenim la lucruri mai serioase: ca parte a vindecării sale, William şi cu mine am făcut împreună „excursii" în trecutul lui şi chiar în vieţile unora dintre aspectele sale. Există motive pentru acest lucru. În timpul vieţii de acum - precum şi în alte vieţi de dinaintea acesteia - facem un schimb energic constant cu alţi oameni, locuri şi chiar evenimente. De fiecare dată când intrăm într-o nouă experienţă de viaţă, purtăm cu noi tot ceea ce am fost şi am făcut până în acel punct. Uneori, parte din acea energie este grav afectată sau chiar disfuncţională. William a hotărât că trebuia să se întoarcă în Atlantida. N-a dat nicio explicaţie în legătură cu motivul său; a spus doar că era ceva important. I-a cerut mamei sale să discute cu mine, ca să-l ajut să se întoarcă acolo. Şi, într-un moment pe care amândoi l-am considerat cel mai potrivit, am făcut-o. William

era destul de familiarizat cu amplasarea Atlantidei şi m-a dus în locuri pe care nu le văzusem niciodată în vizualizările mele. În scurt timp, mi-a devenit clar faptul că el îşi sfârşise viaţa acolo, lăsând în urmă câteva lucruri neterminate, pe care le-a împlinit în timpul excursiei noastre. A fost un moment foarte intens şi emoţionant, acela în care şi-a împlinit sarcina pe care aşteptase mai multe vieţi să o termine.

În timpul acelei expediţii, după ce ne-am realizat principalul scop, am avut ocazia să ne distrăm puţin. Ne-am trezit lângă un râu, pe un câmp plin de flori sălbatice. Senzaţia era de început de primăvară, iar William a început să alerge pe câmp (ceea ce era un lucru minunat, întrucât, în lumea aceasta, chiar şi mersul este pentru el o provocare!). Era voios, tachinându-mă că nu ţineam pasul cu el şi amintindu-mi că nu aveam nicio scuză să nu pot, întrucât nu eram în corp! Am ajuns la o căsuţă, aflată la capătul îndepărtat al câmpului. Următorul lucru de care mi-am dat seama era că ne aflam într-o cameră mică. William privea în jos, cu o expresie de pură veneraţie şi iubire în ochi. Urmărindu-i privirea, am văzut o femeie care ţinea în braţe un prunc. Am fost impresionată, dincolo de ce se poate spune în cuvinte, de faptul că William mă prezenta flăcării sale gemene, iubirii sale eterne, care tocmai se născuse în acel timp şi spaţiu. Era o fetiţă splendidă, cu ochi albaştri de copil de Cristal, atenţi şi care păreau să cuprindă înţelepciunea din toate timpurile. William i-a atins cu mare blândeţe mâna micuţă şi am văzut cum întreaga energie a inimii lui plină de iubire ajungea în a ei.

Bineînţeles că am plâns. Era mai mult decât minunat. Imaginaţi-vă ce ar însemna să fiţi în stare să vă întâlniţi iubirea eternă oricând, în alt timp şi spaţiu!

„Dincolo", dizabilităţile lui William nu există. El este în perfectă formă şi foarte încântat că se simte liber de corpul său restrictiv şi disfuncţional. Să te joci cu William, în planul eteric, e o desfătare! Iar faptul că noi călătorim astfel este absolut uimitor, întrucât

el trăieşte în California, iar eu în Tennessee! Ne putem auzi unul pe celălalt, de parcă am fi în aceeaşi cameră. Am făcut numeroase călătorii împreună şi nu încetez să mă mir că aşa ceva este posibil. Dar este şi, prin exerciţiu, devine chiar foarte uşor.

Alţi copii au venit către mine, în acelaşi fel, ceea ce m-a făcut să-mi pun la încercare întreaga mea construcţie mentală. La început, mi-am pus categoric sub semnul întrebării propriile percepţii. Oamenii teferi la minte nu umblă de colo-colo, comunicând cu orburi invizibile şi conectându-le la oameni reali! Dar totul e foarte real şi se întâmplă. William a fost doar primul. N-a fost o întâmplare a imaginaţiei sau o nebunie temporară - dimpotrivă. Orburile continuă să vină şi să comunice - şi, pe măsură ce trece timpul, realizez că din ce în ce mai multe au feţe, nume şi familii. Fiecare zi este o aventură uimitoare şi am avut suficiente confirmări, destui părinţi sau alte persoane implicate, care au adeverit experienţele mele, ca să nu mai existe nicio îndoială cu privire la realitatea acestor comunicări. Unii părinţi mi-au spus că nu auziseră de mine, înainte ca propriul copil să fi provocat contactul dintre noi. Foarte repede am descoperit cu toţii de ce!

LORRIN

Eram odată în Scottsdale, Arizona, pentru congresul asociaţiei *Celebrează-ţi Viaţa*. Vorbeam cu o persoană pe care o cunoşteam şi stăteam cu spatele spre încăpere. Dintr-o dată, aşa cum mi se întâmpla şi cu William, conştienţa mea şi-a modificat complet direcţia şi am pierdut în totalitate firul conversaţiei. În acelaşi timp, am auzit: „Hei, eu am făcut asta!" Erau cam două mii de oameni acolo, dar aveam idee de ceea ce urma să văd, dacă mă întorceam cu faţa spre sală. Era o fetiţă absolut splendidă, de unsprezece ani, cu un păr roşu foarte bogat, cu ochi albaştri imenşi şi cu o

prezență care realmente strălucea. Părea, cel puțin fizic, să aibă un handicap foarte grav. Dar eu știam mai bine despre ce era vorba!

Lorrin stătea într-un scaun cu rotile și cu greu își mișca mâinile și picioarele. Capul îi era aplecat într-o parte, iar la prima vedere părea complet inconștientă de ce se întâmplă în jur. Când m-am apropiat de ea și am privit-o în ochi, mi-am dat seama că, de fapt, Lorrin era prezentă, chiar foarte conștientă și prinsă doar în capcana fizicului ei. Cu permisiunea sa, am atins-o cu blândețe. Pentru mine, câmpul ei de energie era ca o plutire în iubire lichidă. Am întrebat-o dacă era una dintre fetițele care vorbiseră cu mine telepatic, mai devreme. Sprâncenele i s-au ridicat („Da!"). Eram convinsă. Lorrin și cu mine am vorbit o vreme telepatic. În timp ce discutam, mama ei, Karen și cu mine am râs, în vreme ce fiica și cu mine ne făceam treaba. Mama era minunată. A vorbi cu Lorrin și cu mama ei a fost o adevărată fericire. Am interacționat timp de 15 sau 20 de minute, până când au năvălit oamenii care au umplut coridoarele, în drumul lor spre conferințele programate. Lorrin și mama ei au plecat și ele să asculte o conferință.

Noaptea aceea, pe când dormeam, visele mi-au fost întrerupte și m-am trezit brusc. Când m-am ridicat, capul îmi era plin cu imagini despre Lorrin. La început am crezut că visam, dar când am realizat că eram complet trează, am știut că Lorrin comunica cu mine. Lucrul uimitor, atunci când e vorba despre călătoria în afara corpului, ese că nu există spațiu și timp, așa că nu conta pentru Lorrin că eram în plină noapte. Cântăreața favorită a lui Lorrin este LeAnn Rimes, iar cea mai mare dorință a ei era să danseze fericită, ca o balerină, eliberată de restricțiile corpului. Acum, complet trează, practic am urmărit-o dansând, cu ochii minții. Lorrin mi-a umplut mintea cu

Figura. 9. Lorrin

imagini ale dansului ei. Purta pantofi de balet şi stătea pe vârfuri, mişcându-şi braţele graţios, ca şi cum ar fi fost aripi imponderabile, îmbrăţişând aerul din jurul ei, în timp ce făcea piruete şi sărea pe podeaua de dans. În viziunile pe care ea mi le-a trimis, erau peste tot oglinzi şi, cum priveam în fiecare direcţie, am văzut reflexii infinite ale sinelui ei minunat, zburând nestânjenite, de-a lungul podelei. Am râs şi m-am bucurat de fiecare minut al recitalului. Iată o altă fiinţă splendidă, cu simţul umorului! În ziua următoare, când Lorrin şi mama ei s-au apropiat, am tachinat-o pe fată pentru vizita ei nocturnă. Şi-a ridicat sprâncenele („Da!") şi a zâmbit. Întregul week-end am fost întreruptă deseori de mesaje telepatice, care-mi spuneau că ar trebui „să merg aici" sau „să merg dincolo". De fiecare dată când am acţionat conform acelor comenzi, am dat nas în nas cu – ghiciţi cine? Cu Lorrin! Ajunsese să fie o glumă între mama micii mele prietene şi mine. Ne-am distrat foarte bine împreună.

Mai târziu, într-o discuţie cu Karen, mama lui Lorrin, am vorbit despre înzestrarea fetei şi despre cum oamenii sunt atraşi de ea. Ea radiază, din interior, o iubire totală şi este splendidă, chiar şi cu toate disfuncţiile ei. Karen a spus că partea cea mai grea în a fi părintele unui copil atât de înzestrat era să depăşească ideea de a-l vedea infirm şi că are nevoie de ceva pentru a deveni normal. La urma urmei, aceea era doar aparenţa exterioară – doar fizicul este afectat. Interiorul este în bună stare.

Mai târziu, Karen mi-a descris o parte dintre efectele extraordinare pe care Lorrin le-a avut asupra celor care au întâlnit-o. De exemplu, trei persoane au renunţat spontan la fumat, după ce au cunoscut-o. Niciuna nu intenţiona să o facă, înainte de a o întâlni. Lorrin părea să aibă abilităţi speciale pentru a comunica şi stimula anumite tipuri de vindecare în oameni.

Copiii precum Lorrin, sunt importante lecţii vii pentru noi toţi. Deseori, când întâlnim oameni şi împrejurări ce nu se potrivesc cu ideea noastră despre „normal", avem în mod reflex senti-

mente de repulsie, pentru că am fost învățați că ce e diferit este și înfricoșător. Nu avem întotdeauna priceperea de a ne simți confortabil în situații de acest fel. Darurile ce se află în copii noștri speciali sunt nemăsurate. Să ne încadrăm în lumea lor!

BRIAN

(Notă din partea autoarei: această relatare va fi, fără îndoială o provocare pentru cititor și pentru concepția lui despre realitate, dacă nu chiar mai mult, întrucât este foarte neobișnuită. Am inclus-o aici, tocmai datorită faptului că e extrem de specială. Copiii de Acum vor continua să fie o provocare pentru concepția noastră despre realitate!)

Unicitatea Copiilor de Acum se extinde în timp și spațiu, dar și în realități cu care cei mai mulți dintre noi nu sunt familiarizați. Această abilitate de a străbate nestânjeniți spațiul și timpul este o experiență foarte reală și fascinantă. Ea presupune abandonarea a tot ceea ce am crezut că știm despre percepție și realitate, dar și faptul că nu e nimic în neregulă cu asta. Avem o mulțime de învățat de la Minunații Tăcuți.

La câteva săptămâni după ce le-am întâlnit pe Lorrin și Karin în Arizona, am plecat în Minnesota, pentru o întâlnire privată a terapeuților Lucrători întru Lumină. Întreaga călătorie a fost magică, încă de la început. Nancy, gazda noastră, mi-a scris un e-mail, întrebându-mă dacă aș vrea să particip la o ceremonie privată, ce urma să aibă loc la izvoarele Râului Mississippi, la Lakul Itaska. Momentul era foarte potrivit, întrucât era imediat după ce uraganul Katrina devastase Coasta Golfului. Nancy a organizat zborul cu avionul pentru mine și soțul meu, așa că am plecat. Nu o cunoscusem pe Nancy înaintea e-mailului ei doar și am presupus că mă cunoștea din buletinul informativ, asemenea multora dintre cei ce-mi scriau e-mailuri. M-am dus acolo, prin simplă ghidare interioară.

În dimineața de după sosirea noastră, am auzit fără să vreau cum cineva o întreba pe Nancy cum de reușise să adune un asemenea grup stelar de oameni, iar ea a spus că aceasta a fost sarcina ei - să adune „familia". Ideea ei era că acea adunare de week-end va fi despre vindecare și regenerare, astfel încât toți să ne întoarcem în lume suficient de împrospătați și odihniți, ca să ne putem împărtăși darurile. Pe când ceilalți se adunau pentru micul dejun, m-am apropiat de Nancy și am întrebat-o dacă era pe lista mea de abonați pentru buletinul informativ. Nu era. Atunci chiar că am devenit curioasă. Intuiția îi spusese să mă contacteze - și asta a și făcut. Deși simțeam că mai urmează și altceva, nu eram prea sigură despre ce era vorba, așa că m-am mulțumit cu atât.

Ani de zile am scris și am vorbit în ceea ce eu numesc Limbajul Luminii. E un limbaj conceptual, care este foarte puternic în vindecare și predare, deoarece e energie pură. Limbajul Luminii este alcătuit din simboluri vii, ce conțin învățături întregi, la multe nivele. Uneori, m-am trezit chiar gândind în acest limbaj. Adesea m-am simțit cumva singură, prin faptul că aveam această abilitate; totuși, de-a lungul anilor, am găsit și alte persoane care se exprimă fluent în același limbaj. De curând, am întâlnit pe unii care au început și ei să primească acest dar.

În dimineața aceea, la micul dejun am făcut cunoștință cu Căpetenia Vultur de Aur (Elanul care Stă în Picioare), a națiunii Sioux Lakota și cu frumoasa lui soție, Maria. Vultur de Aur și cu mine ne-am împrietenit imediat, lansându-ne într-o conversație care, în cele din urmă (și în mod perfect), a condus la simboluri. În timp ce vorbeam, a devenit evident că el era destul de familiarizat cu simbolurile. L-am întrebat entuziasmată: „Înțelegeți și dumneavoastră simbolurile?"

Fără o vorbă, s-a ridicat de pe scaun și a mers afară la mașina lui, iar când s-a întors, mi-a întins un caiet plin cu aceleași simboluri cu care lucrasem ani de zile. M-am întors spre computerul meu și

am început să-i arăt un set de carduri pe care le desenasem - evident, cu simboluri. Eram atât de emoționați că ne găsiserăm unul pe celălalt! Am vorbit mult despre traducerile noastre și despre diferențele în poziționare sau direcție, care schimbă înțelesul simbolurilor (Referințe la simbolurile vii pot fi găsite în codicele Nag Hammadi, la Evanghelia Adevărului. Aceste documente vechi, descoperite în anii 1940, au fost găsite în vase de lut, într-o peșteră din Nag Hammadi, pe malul Mării Roșii. Ele par să fie parte din Biblioteca Gnostică și, fiind considerate eretice, au stat ascunse mai bine de două mii de ani.)

Ziua următoare, Bennie LeBeau (numit și Tunet Albastru) o altă ființă frumoasă și extrem de dotată spiritual, a apărut cu mai multe piese dintr-un puzzle. (Bennie face parte din comunitatea Shoshone și și-a petrecut cea mai mare parte a timpului realizând ceremonii în locuri sacre, pentru a vindeca Pământul. Atunci când conectează rețelele sacre, Bennie vindecă și apa; pâraiele secate revin la viață, iar curgerea apei continuă mult timp după plecarea lui. Unde fusese secetă, ploaia și umezeala sunt din nou abundente.) Bennie și cu mine am început să conversăm și, destul de repede, am ajuns la subiectul simbolurilor. Nu era o surpriză că și Bennie le cunoștea. La un moment dat, în timpul conversației, ni s-a alăturat și căpetenia, iar Nancy stătea în spate cu un surâs foarte satisfăcut și bine-meritat pe față. Destul de repede devenise clar de ce unii dintre noi ne adunaserăm acolo.

Am început să le povestesc celor doi despre William și despre cum comunică el cu mine telepatic, precum și despre alți copii care m-au contactat. William îmi spusese că și el cunoștea simbolurile, așa că le-am prezentat pe scurt experiențele mele. Nancy a auzit fără să vrea, ce am spus despre William, dar nu prin comunicarea verbală, și s-a repezit spre mine, prinzându-mi brațul. Vorbea atât de repede, că mi-a fost greu să-i înțeleg cuvintele. „Trebuie să veniți și să vedeți neapărat ceva. Am crezut că un copil într-adevăr inte-

ligent a făcut asta, dar acum am înțeles. Priviți! Am cumpărat asta la o expoziție a meșteșugarilor - unde bunicul unui băiat avea o tarabă!" Nancy era foarte emoționată. „Bunicul a spus despre copil că nu vorbea și că tot ce făcea era să scrie aceste simboluri. N-a vrut să spună mai multe; părea că discuția despre nepotul său era destul de stânjenitoare pentru el. Am presupus că era vorba despre un copil mic, dar acum realizez că probabil i-am înțeles greșit spusele."

Cu aceste vorbe, Nancy s-a întins spre un raft al bucătăriei ei și a scos de acolo o piesă uimitoare din ceramică. Avea forma unei farfurii și la margini avea simboluri în inele concentrice - cu un set diferit înăuntrul primului set și cu un altul înăuntrul acestuia - dar și o secțiune în mijloc, care înfățișa o spirală. Imediat ce am văzut farfuria, conștiințele orburi ale copiilor din câmpul meu au început să sporovoiască deodată. Toate erau foarte stârnite. Mi-au spus că acel băiat fusese pierdut și că l-am putea ajuta. Ia te uită, viața continua să devină mai stranie și mai incitantă!

Desigur că tot ceea ce aveam de făcut era să intru în contact cu autorul farfuriei și să vorbesc cu el. Întrucât farfuria fusese cumpărată la întâmplare, la un târg al meșteșugarilor, n-aveam nicio idee cum i-am putea contacta familia, așa că trebuia să facem asta telepatic. Chiar dacă vorbeam telepatic cu copiii, ei erau cei care mă contactau, eu fiind încă nouă în această privință. Nu prea știam cum să procedez dar, ca de obicei, ceea ce s-a întâmplat a fost uimitor. Am stabilit un spațiu în care să se poată aduna toată lumea. Ținând farfuria în mâini, mi-am deschis conștiența și, brusc, în capul meu a început să curgă informații. Cel ce făcuse farfuria a venit în câmpul meu sub formă de orb și a început să vorbească cu mine. Îl vom numi Brian. Am ascultat foarte atentă la ce mi-a spus Brian și am împărtășit cuvintele lui, tuturor celor din grup.

L-am întrebat pe Brian de ce făcuse acea farfurie. A spus că o făcuse întrucât știa că, într-o zi, persoana potrivită o va vedea, va recunoaște mesajul și îl va contacta - și iată că se întâmplase!

(Acesta a fost iar unul dintre acele momente din viață în care afli că tot ce-ai crezut că știi suferă o schimbare majoră. Realitatea se extinde și nu există centuri de siguranță, astfel încât nu are sens să încerci să te dai înapoi. Momentul te va menține acolo unde trebuie să fii!) Întorcând farfuria în mâini, am început să observ anumite modele în cadrul desenului. Simbolurile erau dispuse pe mai multe nivele, începând de la marginea exterioară și coborând spre centru.

Când am început să învârt în mâna farfuria, aspectul paralel al lui Brian a început să-mi vorbească telepatic. Ceea ce-mi spunea era uluitor. El a spus: „Trebuie să citești holografic. Privește întâi la numere". Așa că, am început să număr semnele și simbolurile. Brian mi-a expus genetica „poporului său". Mi-a spus că o parte a codului pe care l-a construit în creația lui ceramică explică structura ADN-ui lor. A spus că oamenii de pe planeta lui descoperiseră patru lanțuri

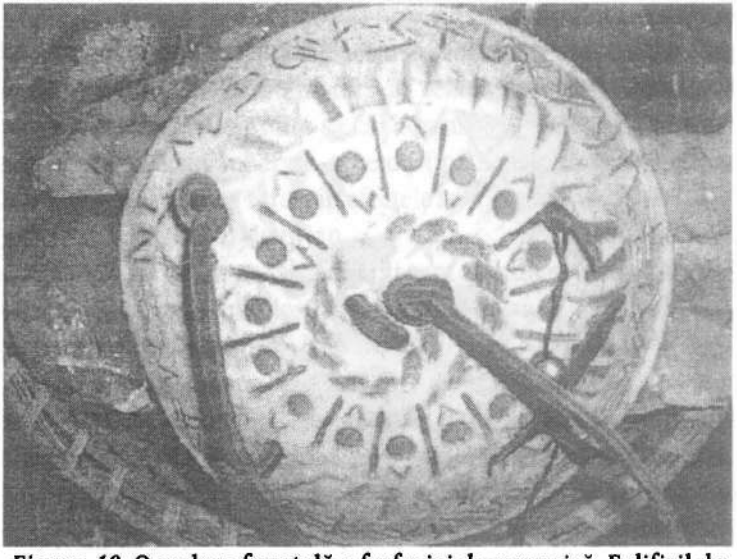

Figura 10. O vedere frontală a farfuriei de ceramică. E dificil de văzut în fotografie, dar ea este curbată ca o strachină foarte puțin adâncă. (cu mulțumiri pentru Nancy Kuhta)

de ADN (în comparație cu cele două ale noastre), și exact dublul codonilor genetici, pe care îi are ființa umană. (Un codon este o secvență specifică a trei baze adiacente pe o plajă de ADN sau ARN, care furnizează informația de cod genetic pentru un anume aminoacid. În esență, ei îi spun ADN-ului cum să funcționeze și să comunice înapoi spre ARN. Codonii le spun corpurilor noastre când să oprească și să pornească miriadele de procese ce intervin constant în interiorul nostru. De asemenea, anumite seturi de codoni contribuie la activități anormale în corpurile noastre.)

Brian ne-a spus că aspectul lui paralel era de pe planeta Steara. Ne-a explicat că ADN-ul stearienilor are aspecte holografice, care comunică foarte asemănător cu cristalele lichide. Cristalele lichide creează un câmp de energie fluid, în care comunicarea e pură și imediată și conține uriașe cantități de informație, în format minuscul. A spus că ADN-ul nostru e la fel de dotat ca al lor, doar că

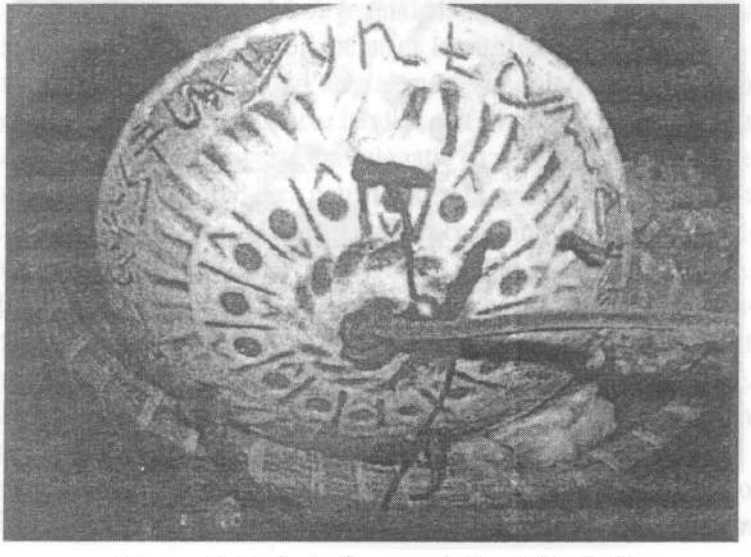

Figura 11. Farfuria de ceramică mai detaliată

nu la fel de evoluat. Ne-a împărtăşit apoi că ADN-ul stearienilor e capabil de comunicare intenţională şi complet armonizată în realităţi paralele. A spus că această structură genetică le oferă capacitatea de a se dematerializa, în timpul călătoriilor intergalactice. Cu alte cuvinte, au însuşirea de a-şi reduce corpurile la formatul esenţial şi de a străbate spaţiul şi timpul spre alte realităţi, planete, sisteme solare, galaxii şi aşa mai departe. De asemenea, Brian a mai spus că poporul lui era foarte avansat tehnologic şi că învăţase să călătorească în „spaţiile dintre". Acestea sunt cam acelaşi lucru cu găurile de vierme, dar „spaţiile dintre" sunt căi chiar şi mai complexe, care îi cer călătorului să se dematerializeze la un anume nivel. Este absolut uimitor!

Pe măsură ce Brian „vorbea", mi-a prezentat vizual, descrierea a ceea ce spunea - iar capul meu era plin cu imagini ale altei planete, „spaţiile dintre" şi reducerea şi asimilarea particulelor. Mi-a arătat cum stearienii îşi pot stimula particulele prin conştiinţă, determinând separarea acestora în relaţii armonice diferite - şi cum acest lucru le permite să călătorească în „spaţiile dintre", în chip de câmpuri de energie, spre destinaţii clare în spaţiu şi timp. Era ca şi cum sărisem direct în efectele speciale ale unui film ştiinţifico fantastic, regizat de Brian.

Brian a mai spus că stearienii sunt cu mult mai evoluaţi decât fiinţele umane. Ei nu folosesc cuvintele pentru comunicare, întrucât nu le sunt necesare, ci comunică telepatic, cu simboluri. Aceste simboluri poartă seturi complete de informaţie şi nu sunt de citite separat. Brian a spus că simbolurile sunt seturi de frecvenţe armonice, similare câmpurilor noastre de energie. Simbolurile de pe farfurie spun o poveste fantastică despre lupte planetare, despre neamul galactic al lui Brian şi chiar coordonate ale stelei.

Brian a povestit despre un sistem solar din partea centrală a galaxiei noastre, în care s-a întâmplat un eveniment catastrofal. Se pare că acest sistem solar, Andion, se roteşte pe o orbită eliptică, în

jurul a trei sori. (Rotirea în jurul sorilor era un proces îndelungat, iar zilele, pe planeta lui, nu erau ca cele pe care le avem aici, pe Pământ.) Orbita Stearei a fost schimbată pentru totdeauna, de către o gaură neagră din centru galaxiei. (O gaură neagră este, de fapt, un mecanism de echilibrare între universuri. Pe măsură ce un univers se extinde, gaura neagră permite eliminarea excesului de energie, într-un univers paralel. Găurile negre sunt prezente în toate universurile, iar acest sistem de „control şi echilibru" menţine echilibrul între nivelele realităţii.) Din cauza dezechilibrului creat de atracţia gravitaţională puternică a găurii negre, planeta lui Brian a fost scoasă de pe orbita ei normală. Înclinarea axei planetei a determinat o schimbare a polilor, care, la rândul ei, a declanşat un efect de clătinare. Nordul magnetic şi adevărat al planetei s-a schimbat, iar proprietăţile gravitaţionale ale planetei s-au schimbat şi ele. În locul unei căi eliptice în jurul a trei sori, orbita planetei a devenit un model de luping dezechilibrat. Era ca o rachetă fără giroscopul care să-i echilibreze traiectoria. Steara s-a ciocnit cu un corp celest rebel. Distrugerea Stearei a fost imediată şi completă.

În sistemul solar Andion fuseseră treisprezece planete. Acum mai erau douăsprezece.

În momentul distrugerii planetei, un număr mare de stearieni erau plecaţi în afara ei, „cu însărcinări". Nefiind pe Steara în momentul dezastrului, ei au supravieţuit, însă fără un acasă la care să se întoarcă. Brian a venit să ne spună că în sistemul lor solar există o planetă cu atmosferă verde, ce nu poate fi locuită de stearieni, dar ar putea fi locuită de alţii. A spus că aerul nu e compatibil cu corpurile lor, ce conţin cantităţi substanţiale de minerale ca iridium şi molibden. Existenţa dominantă a acestor două minerale îi ajută pe stearieni să lucreze în armonie cu universul. Construcţia oamenilor se bazează pe carbon. Ne-a mai spus, de asemenea, că stearienii ne pot părea anormali - dar oamenii sunt cei anormali, deoarece sunt, din punct de vedere evolutiv, în urma celor mai

multe civilizații. A menționat că, la stearieni, creierele sunt complet cablate și că ei sunt capabili de tehnologii inimaginabile.

Cultura Stearei era structurată înspre binele întregului. Cu alte cuvinte, fiecare acționa în interesul planetei și al celuilalt. Brian ne-a spus că aici, pe Pământ, suntem pe o „cale rea", deoarece nu acordăm atenție lucrurilor care sunt importante pentru supraviețuirea noastră. A spus că oamenii de pe Pământ se luptă, în mod constant, pentru nimic:

„Oamenii de pe Pământ sunt, în mare parte, ca niște copii răzgâiați. Fiecare crede că oricine altcineva e responsabil pentru fericirea lui, sau că trebuie blamat pentru mizeria în care se află. Acest tip de gândire înseamnă o separare de binele întregului și nu va merge la infinit. Nimeni nu e mai bun decât celălalt și, dacă nu îl veți schimba, acest fel de a gândi vă va distruge. Cele mai multe dintre ființele umane au o viziune atât de exagerată despre ele însele, în raport cu toți ceilalți, încât au închis poarta accesului conștient la realitatea mai largă. Acest lucru se poate schimba. Noi am învățat din greșelile noastre și, dacă sunteți dispuși să ascultați, vă putem ajuta. Există alternative mult mai curate și mai ușoare la combustibilul pe care îl folosiți în mod curent. Ceea ce folosiți acum poluează fiecare aspect al mediului vostru și creează un dezechilibru pe Pământ, iar resursele sunt limitate."

Am avut mai mult material de la Brian, însă și din ceea ce v-am prezentat aici se desprinde ideea că, acolo, undeva, există un copil care îi poate oferi lumii capacități fără limită și o tehnologie fantastică. L-am rugat pe Brian să iasă la vedere, așa cum o făcuseră și alți copii, mai ales să-i apară lui Nancy, sau celor care locuiesc în

zonă, astfel încât să poată primi mai mult sprijin pentru ceea ce este el cu adevărat. Spre marea mea bucurie, Brian a apărut în persoană, împreună cu bunica sa!

Simțurile ne sunt înșelătoare, când e vorba de Minunații noștri tăcuți. Deși par extrem de limitați la exterior, ei au lumi întregi de oferit - dar numai dacă ne vom deschide într-atât încât să-i auzim.

Primul pas e să fim deschiși la posibilitățile realităților alternative - deoarece ele există cu adevărat.

Următorul pas este să abandonăm atitudinea de control și să ne îngăduim să trăim momentul. Când o facem, e mult mai posibil să culegem din numărul infinit al celorlalte lucruri ce ne-au lipsit toată viața. Lăsați copii să ne învețe complexitățile creației, cu inocența ființei lor!

CAPITOLUL 10

COPIII DE TRANZIȚIE

Copiii de Tranziție sunt un grup de ființe foarte speciale, care au venit pe Pământ după Copiii Indigo și au acum vârste între 16 și 22 ani, la momentul scrierii acestei cărți*. Prinși în focul încrucișat al forțelor evolutive, Copiii de Tranziție au venit pe Pământ cu un bagaj amestecat de energii. E ca și cum, în momentul în care au venit, în natura lor a fost descărcat și amestecat câte puțin din fiecare tip de energie. Ei nu sunt Indigo, dar au ceva din energia Copiilor Indigo (de exemplu, simt cu acuitate că paradigmele în care trăiesc nu sunt adevărate). Ei nu sunt nici Copii de Cristal, dar părți din câmpurile lor de energie lucrează în același mod ca cele ale Copiilor de Cristal. În multe privințe, ei sunt adesea la fel de sensibili și înzestrați. Nu sunt nici Copii Stelari, totuși poartă multe dintre atributele lor. Unii dintre ei sunt sclipitori, cunoscând intrinsec multe lucruri despre Pământ și despre ce e dincolo de el.

Copii de Tranziție acționează uneori ca „punți" între forțe de energie și câteodată acest lucru poate fi un fenomen fascinant. De exemplu, un copil care e destul de echilibrat și poartă modele de energie atât de la un Copil Indigo, cât și de la unul de Cristal poate părea un rebel, însă într-un mod creativ încântător. Iată un caz concret: un tânăr din Norfolk, Virginia, pe nume Chris Garett, a intrat în PETA, o organizație care militează pentru drepturile animalelor și împotriva cruzimii față de animale. Grupul desfășurase o campanie împotriva lanțului de restaurante fast food *Pui Fript Kentucky*.

Chris a devenit un apărător atât de înfocat al cauzei, încât a apărut recent la știrile naționale pentru că și-a schimbat legal nu-

* 2006, n ed.

mele în Cruzime-Friptă-Kentucky-punct-com. În acest exemplu, observăm atât înfruntarea paradigmei, caracteristică Indigo-ului, cât şi energia conştientă social, a Copilului de Cristal. El a afirmat că noul său nume „va fi întotdeauna scânteia pentru a începe o discuţie aprinsă."

Un alt exemplu uimitor de forţe energetice Indigo şi Copil de Cristal, combinate, este băiatul de şaisprezece ani, Farris Hassan. Farris a câştigat atenţia internaţională, cu o odisee solitară în Irak. Familia lui este din Irak şi a trăit în Statele Unite timp de treizeci de ani. În timpul vacanţei de Crăciun, când era programată o excursie cu şcoala, Farris şi-a făcut bagajul şi a plecat conform planului. Însă, în loc să-şi întâlnească colegii de clasă, Farris, cu paşaportul şi 1800 de dolari în buzunar, şi-a deviat călătoria spre Irak. Odată ajuns, le-a trimis un e-mail părinţilor, explicându-le ce făcuse. Farrin studiase jurnalismul de investigaţie în liceu, iar intenţia lui era să cunoască el însuşi viaţa poporului irakian, pentru ca să înţeleagă mai clar războiul şi a efectelor sale asupra populaţiei. De asemenea, el dorea să fie martor la istoricele alegeri parlamentare din decembrie 2005. Deşi Departamentul de Stat îi avertizase pe americani să nu viziteze Irakul, Farris a intrat în zona de război din Bagdad, fără nicio problemă. Cum a ajuns, s-a prezentat unor reporteri de la Associated Press, care stăteau într-un hotel. Le-a spus: „Am crezut că aş putea primi un bonus de compania de avioane, pentru că am zburat atâţia kilometri". Reporterii au obţinut, în cele din urmă, sprijinul armatei americane şi Farris a fost escortat de trupe până acasă. El reprezintă un alt caz de energii combinate, Indigo şi Copil de Cristal, care contribuie la ridicarea conştienţei sociale şi la realizări uimitoare!

Niciun set de energii de Tranziţie nu seamănă cu celălalt. Copiii afectaţi de noile energii reacţionează într-o multitudine de feluri, iar rezultatul nu este întotdeauna amuzant sau pozitiv, aşa cum s-a întâmplat în cazul tinerilor descrişi mai sus. Unii dintre ei

vor părea hiperactivi sau instabili emoțional, din cauza confuziei din cadrul sistemelor lor energetice, în ansamblu. În esență, aceleași fluctuații din câmpul lor energetic, care le conferă o înzestrare excepțională, pot cauza foarte multe probleme. Această situație poate determina variații extreme în stabilitatea emoțională și în abilitățile de a face față provocărilor.

Copiii de Tranziție au o percepție uimitoare asupra multora - sau chiar a tuturor nivelelor realității - totuși le lipsesc adesea abilitățile de a integra logic acele experiențe, în viețile lor cotidiene. Datorită acestui fapt, mulți dintre ei devin furioși, frustrați sau chiar se îmbolnăvesc. Au un simț cosmic legat de faptul că totul e în neregulă în lumea lor, dar, din cauza blocării informației intuitive și extralumești pe care o primesc în mod constant, ei par să nu poată descoperii răspunsurile sau soluțiile pentru sentimentele și percepțiile lor. Ceea ce văd în afara realității tridimensionale este deseori atât de bizar, încât acești copii închid comunicarea cu familiile și prietenii și încep să-și interiorizeze experiențele.

Unii dintre Copiii de Tranziție văd realitatea în moduri cu totul diferite decât cei mai mulți oameni. În mod constant, ei văd ghizi eterici, îngeri, spirite ale celor ce s-au dus și chiar ceea ce ei descriu uneori ca demoni (care, de fapt, nu sunt decât ființe de la un nivel dimensional inferior). Mulți dintre Copiii de Tranziție cu care am lucrat și-au exprimat frustrarea de a nu avea niciodată intimitate, deoarece sunt mereu înconjurați de o mulțime de ființe din alte lumi. Pe măsură ce înaintează în vârstă, nu se simt prea în siguranță. Sunt adesea chinuiți de sentimentul prezenței acelor ființe întunecate și au senzația că ele sunt acolo, pentru a-i influența sau a le face rău. Mulți dintre ei nu spun asta nimănui. Zi de zi trăiesc în frică și confuzie. Cu cât situația devine mai deranjantă, cu atât mai mare e sentimentul lor de tristețe și victimizare. Unii dintre ei ajung chiar să creadă că sunt influențați sau posedați de entități întunecate. În cele mai multe cazuri, acest lucru nu este adevărat.

Copiii de Tranziție nu înțeleg că viziunile lor sunt, pur și simplu, manifestări ale altor planuri ale realității. Cum nimeni altcineva nu le poate vedea, copilul începe să creadă că nu e normal și îl cuprinde un profund sentiment de singurătate. Astfel, ei devin victime ale propriei lor înzestrări. Simt că totul este apăsător și tulburător, iar când ajung la pubertate, mulți ajung la convingerea că ceva nu e în regulă cu ei. Percepția că sunt cumva stigmatizați e devastatore. Stările lor de spirit devin întunecate, încep să-și exprime aceste sentimente prin lucrări artistice, prin felul în care își decorează camera sau se îmbracă și chiar prin activitățile lor. Comportamentul auto-distructiv este destul de frecvent. Dacă se lasă cuprinși de energiile întunecate, pot ajunge consumatori de droguri și/sau alcool. Unii sunt depresivi sau chiar cu tendințe sinucigașe. După o vreme, pot ajunge chiar sociopați, deoarece au devenit indiferenți și nu le mai pasă de nimic. La acești copii, iluzia întunericului triumfă asupra luminii.

De multe ori, cei mai mulți dintre noi avem niște filtre care ne împiedică să vedem și să simțim totul - dar acești copii nu le au. Practic, în timpul adolescenței, chiar și copiii „normali" au dificultăți în a face față fluctuațiilor din corpul și mintea lor. Plasați aceasta într-un set de sentimente și percepții complet diferit, cum sunt cele ale Copiilor de Tranziție, și se adaugă o nouă dimensiune, mai problematică. Nu toți Copiii de Tranziție sunt copleșiți de aceste tipuri de sentimente și experiențe, dar cei care le trăiesc, deseori sunt afectați până la extrem. Unii medici ar eticheta aceasta drept comportament psihotic - dar nu e așa.

Unii dintre Copiii de Tranziție par că pot face orice, că sunt mai grozavi decât ceilalți. Își pun o mască, atunci când intră în relații cu alții și, în cele din urmă, nu mai respectă autoritatea. Chiar și cei care aleg o traiectorie mai pozitivă sunt adesea copleșiți și se îmbolnăvesc - pierd în greutate, dau semne de depresie și manifestă simptome fizice care nu pot fi explicate din punct de vedere

medical. E ca şi cum ar jeli pentru întreaga lume. Sunt copleşiţi de darurile lor şi se pierd de-a lungul călătoriei.

La fel ca şi Copiii de Cristal, mulţi dintre Copiii de Tranziţie sunt de o sensibilitate extremă - ei simt şi observă totul. Câmpurile de energie amestecată ale acestor copii contribuie la amplificarea sensibilităţii normale. Imaginaţi-vă că tot ce simţiţi este multiplicat până la puterea a zecea, tot timpul, în fiecare zi a vieţii voastre, bună sau rea. Hiperconştienţi, hipersensibili, „hiper" în toate - iată cum se simt aceşti copii. Rănile emoţionale sunt amplificate dincolo de ceea ce simt oamenii „normali". Mulţi dintre ei sunt foarte talentaţi din punct de vedere artistic şi îşi folosesc arta pentru a exprima profunzimea şi amploarea sentimentelor, prin arta dramatică.

O tânără, cu care am lucrat în urmă cu mai mulţi ani, îşi exprima frustrarea de a nu avea niciodată intimitate. Oriunde era sau orice făcea, vedea întotdeauna fiinţe demonice, îngeri şi ghizi. Spunea că, de fiecare dată când se plimba, era ca şi cum ar fi avut un anturaj multidimensional. Era ca şi cum ar fi fost urmărită, ceea ce o înspăimânta. Nu era niciodată singură. Din cauza acestei experienţe, tânăra a început să cunoască lucruri pe care nu i le împărtăşea nici măcar mama ei, de care era destul de apropiată. (Mama îşi susţinea mult fiica şi a avut iniţiativa de a lucra împreună.) Tânăra simţea că n-ar fi putut împărtăşi trăirile ei cu nimeni, întrucât ele erau atât de bizare, încât o făceau să-şi pună în mod constant la îndoială, sănătatea mentală. Devenise înspăimântată şi nesigură.

Treptat, ea a devenit destul de bolnavă şi nimeni nu a putut afla de ce. Când am întâlnit-o pentru prima oară, era deja bolnavă de luni întregi. Era slabă, cu cearcăne întunecate, iar vitalitatea îi era foarte scăzută. Niciuna dintre analizele medicale pe care le făcuse nu oferea vreun răspuns. Era bolnavă şi obosită! Tot ce îi trebuia acestei fete frumoase ca să revină la viaţă era ca cineva să-i spună că ceea ce trăia era real şi simplu. Am vorbit ore întregi şi, pe măsură ce-mi mărturisea experienţele, i-am spus: „Dacă trăieşti

aceste lucruri, atunci trebuie *să le şi cunoşti...*" M-a privit cu ochii măriţi şi mi-a răspuns că nu vorbise nimănui despre asta. De unde ştiam eu? Era uimită şi uşurată să afle că şi alţii aveau aceleaşi daruri ca şi ea. După prima noastră şedinţă, tânăra mea prietenă a devenit mai sociabilă, a început să se însănătoşească fizic şi să se bucure de viaţă, despovărată de frica ascunsă pe care o purtase vreme atât de îndelungată. Şi-a găsit chiar şi un iubit.

Copiii de Tranziţie care îşi ascund sentimentele şi experienţele devin obosiţi, iar oboseala are şi motive fizice. Sensibilitatea lor exagerată epuizează mineralele de bază, care sunt vitale organismului. Mai întâi se epuizează magneziul, apoi calciul. Alte minerale, cum ar fi aluminul, încep să intre în receptorii celulelor, deşi locul lor nu e acolo. După un timp, corpul devine toxic sau funcţionează mult sub capacitate. Când te afli pentru prima oară în prezenţa acestor copii, ai senzaţia de stoarcere şi golire în acelaşi timp, întrucât ei sunt atât de obosiţi. Cine e sensibil la energii poate realmente simţi cum sunt storşi de aceşti copii. E nevoie de o răbdare specială din partea vindecătorului, pentru a-i pune pe picioare şi a-i echilibra. Copiii de Tranziţie sunt predispuşi la infecţii sau alte boli ce apar şi dispar misterios, deseori fără un diagnostic precis. Eu numesc asta „boală cosmică", deoarece vine dintr-o sursă care e dincolo de sursele biologice tridimensionale. Copiii de Tranziţie au nevoie, în special, de validare de sine. Au nevoie să ştie că mai sunt şi alţii ca ei şi că nu sunt singurii care trăiesc asemenea experienţe. Această conştientizare poate însemna, prin ea însăşi, diferenţa dintre un copil care se întoarce spre o viaţă pozitivă, sau unul care, literalmente, nu supravieţuieşte.

Se pare că ei tind spre polarizare - fie devin puternici, fie *percep* puterea datorită darului pe care îl au. Altfel spus, fie îşi dezvoltă calităţile, fie încep să creadă că înzestrarea lor poate fi folosită pentru a câştiga putere asupra altora, într-un mod negativ. Calea pe care o iau este o alegere - dar una făcută pe baza expe-

rienței. Am descoperit că, de cele mai multe ori, opțiunea e legată de modul în care sunt sprijiniți copiii. Există cei care, sprijiniți și stimulați, își recunosc darul și evoluează împreună cu el. Pe de altă parte, copiii care își ascund sensibilitatea și cunoașterea, devin neliniștiți și sunt bolnavi tot timpul. Ei se simt neajutorați și lipsiți de speranță, iar unii acceptă o putere culeasă din influențe negative. Mulți dintre ei devin violenți cu ei înșiși sau cu alții.

BRITTANY

Primul Copil de Tranziție cu care am lucrat a fost o fată de cincisprezece ani, pe care mi-a recomandat-o un prieten psiholog. Am să-i spun Brittany. Datorită unor probleme familiale, Brittany și-a orientat darurile ei uimitoare spre răutate și practicarea vrăjitoriei. Se juca serios cu magia neagră. Era o ființă puternică, a cărei forță energetică umplea încăperea, într-un mod care te făcea să nu te simți bine, ca și cum ar fi căutat să doboare pe oricine în preajma ei. Mama ei era în mod evident dominată de ea și stătea tăcută și nemișcată, în timp ce fiica vorbea tare și insultător. Mama nu îndrăznea să o contrazică - nici măcar să dea impresia de împotrivire. Am aflat mai târziu că fata izbucnea adesea, orientându-și furia și violența împotriva familiei. Pe atunci, tuturor le era frică de ea.

Brittany chiar a inițiat propriul său grup de vrăjitorie, care practica magia neagră - mai ales în timpul nopții. Ea și grupul său trăiau într-o promiscuitate sexuală evidentă și aveau comportamente deviante. Nu exista niciun discernământ în privința a când, unde și cu cine aveau loc aceste acte. Ea părea să nu vadă nimic în neregulă la comportamentul ei - ba, dimpotrivă, părea chiar mândră de acțiunile sale. Brittany și grupul ei de prieteni hoinăreau noaptea pe străzi, făcând lucruri îngrozitoare, după standardele majorității oamenilor. Nu-i păsa dacă rănea pe cineva, deoarece credea că violența și comportamentul amenințător îi amplificau puterea. Brittany înțelesese că ea și câțiva dintre prietenii ei aveau

puterea să influențeze gândurile și acțiunile celorlalți și și-a folosit darul ca o armă de manipulare a oamenilor. Ea și-a dat seama că telepatia ei poate fi folosită în interes propriu și o folosea în mod curent. Pe măsură ce a învățat să-și direcționeze darul în acea direcție, a început să se amăgească tot mai mult cu propria sa măreție. Familia era îngrozită de ea. Nimeni nu îi restricționa în niciun fel acțiunile, nimeni nu o oprea să iasă din casă. Priceperea părinților lăsa de dorit. În general, familia era grav disfuncțională, din multe puncte de vedere. S-ar putea spune că Brittany se născuse în acea familie, astfel încât creșterea și învățătura să aibă loc în ambele tabere.

Când mama ei a adus-o la o întâlnire, Brittany s-a comportat cu aversiune. Vocabularul ei era plin de injurii și a creat în jurul ei un bloc de energie, puternic precum o fortăreață. O simțeai ca pe răutatea pură și emana răutatea născută dintr-o furie profundă. Simțindu-mă frustrată că nici fiica nici mama nu comunicau cu mine dincolo de politeturi, am decis să discut cu Brittany în termenii săi. I-am oglindit ceea ce ea îmi arăta mie – răutate și toate celelalte. Surprinsă de manifestarea mea de dragoste dură, a răspuns în mod pozitiv și, până la urmă, a fost de acord să lucrez cu ea. Corpul energetic al lui Brittany era un conglomerat de mai multe tipuri de energie și era foarte dezordonat. Au avut loc schimbări și ședința s-a terminat. De fapt, către finalul ședinței, a răspuns foarte bine. Copilul atât de răutăcios, care intrase la mine cu niște răgete de leu, a plecat în acea zi cu un zâmbet senin și m-a îmbrățișat îndelung.

Din păcate, cu trecerea timpului, Brittany a ales din nou căile întunecate. A avut o tentativă de sinucidere și a fost spitalizată. Apoi a început să ia contact cu niște entități puternic negative. În această situație, nu prea mai putea primi ajutor, pentru că jucase acest joc pentru prea mult timp. Mai târziu, am primit un telefon din care am aflat că sora ei, mai mică cu un an sau doi, era de asemenea în pericol, prezentând un comportament similar. Alt copil

extrem de înzestrat, fără o plasă care să-l prindă atunci când cade. Brittany a ajuns până la urmă obosită de viață și de tot ce avea legătură cu viața. S-a îmbolnăvit foarte tare și a murit - fie-i sufletul și inima binecuvântate. Avea atât de multe de oferit, dar nu a reușit niciodată să-și găsească locul, într-o lume care nu a înțeles-o. Acesta a fost un caz în care, în mod clar, familia, pusă față în față cu o ființă puternică, nu a avut puterea și priceperea de a sprijini copilul în moduri constructive, bazate pe darul ei. În schimb, s-au lăsat copleșiți de situație. Tot ajutorul profesional din lume nu va schimba o situație, dacă toți cei implicați nu acceptă să participe.

Uneori, nimic din ceea ce are societatea de oferit nu se potrivește cu nevoile disperate ale unui copil precum Brittany. În final, unii dintre acești copii renunță, pur și simplu. Faptul că nu putem să-i acceptăm pe cei atât de diferiți - și, în schimb, îi etichetăm ca fiind disfuncționali, până când ajung să confunde acea disfuncționalitate, cu identitatea lor - este realitatea tristă a societății noastre. În opinia mea, cea mai importantă cauză a acestui eșec este frica de ceea ce este „anormal". Oare ce s-ar fi întâmplat, dacă Brittany ar fi fost sprijinită încă de la început? Oare cum ar fi fost dacă s-ar fi simțit fantastic în propria-i piele? Cum ar fi fost? Nu vom ști niciodată.

HEATHER

Un alt Copil de Tranziție a venit la mine la solicitarea mamei, care e prietenă și colegă cu mine, dar s-a dovedit că lucrurile stăteau altfel. Când m-am întâlnit cu Heather și cu mama sa, mi-am dat seama că, de fapt, fata nu voia să fie cu mine, poate și din cauză că mă cunoștea de mai mulți ani, ceea ce putea fi stânjenitor pentru ea. Le-am îmbrățișat pe amândouă și le-am condus spre un loc unde puteam discuta în liniște.

Heather avea șaisprezece ani, se droga, trăia în promiscuitate și avea un comportament violent. Nu-i păsa că tăiase pe cineva cu cuțitul. Când îmi povestea despre asta, râdea. Deoarece era con-

ştientă de alte realităţi şi pentru că intrase în modele negative de comportament, a ajuns la concluzia că era posedată de un fel de demon. Spunea că a avut o mulţime de gânduri ce păreau să vină din altă parte. S-a simţit deseori rea şi s-a gândit că răutatea îi era stimulată de entităţi întunecate. Nu se simţea responsabilă pentru faptul că era posedată. Din punctul ei de vedere, nimic din ceea ce făcea nu era greşeala ei, ci a celor care vorbeau în capul ei, tot timpul. Nu era dispusă să recunoască faptul că ea era cea care făcea alegeri greşite în viaţa ei.

Am stat liniştită şi am ascultat, urmărindu-i schimbarea. Din fata pe care o ştiam, se schimbase în cineva ce personifica răutatea absolută. Pe măsură ce ascultam, am înţeles că Heather se convinsese singură de aceste lucruri, deoarece nu avea alte răspunsuri. Nimeni nu-i oferea răspunsuri pentru ceea ce trăia. În plus, tatăl ei părăsise familia, cu ceva ani în urmă, eveniment ce părea să-i confirme că, oricum, nu era dorită sau iubită. Înarmată cu asemenea convingere, îşi dovedea lipsa de valoare cu mijloacele oferite de darul ei. În acest caz, hipersensibilitatea ei (definitorie pentru un Copil de Tranziţie) îi amplificase la maximum sentimentele şi ea reacţiona negativ pe baza lor.

După ce am ascultat-o o vreme, am încercat să-i captez interesul. Am schimbat frecvent tactica, astfel încât s-o menţin un pic în dezechilibru. Heather încerca să-mi ofere portretul unei persoane care nu se potrivea cu ea, iar eu nu eram dispusă să îi dau crezare. Când a început să insiste asupra faptului că era posedată, am oprit-o şi i-am trimis înapoi aceeaşi negativitate pe care mi-o trimisese.

„Prostii", am spus. „Dacă realmente ai fi posedată, n-ai fi fost în stare să mă îmbrăţişezi, când ai venit aici! Ţi-ai găsit doar o scuză ca să-ţi justifici comportamentul şi n-am de gând să te cred, nici măcar o secundă." Imediat, a făcut ochii mari şi în ei s-a citit din nou răutatea. Era destul de impresionant să fii ţinta privirii ei pline de ură. Heather s-a străduit în continuare să mă convingă că exista o

entitate care o forța să facă lucruri rele. Transmițându-i energia complet opusă, a iubirii pure, i-am spus că știam cine era ea cu adevărat și că Heather pe care o cunoșteam n-ar fi putut accepta acest tip de neputință. Și tot așa, înainte și înapoi, până am ajuns ca, în cele din urmă, ea să accepte să lucreze asupra energiei, împreună cu mine.

La începutul ședinței, observasem că existau într-adevăr entități întunecate ce se învârteau prin preajmă, dar ele fuseseră atrase de faptul că Heather se droga și făcea lucruri care îi confirmau disprețul de sine. Nu entitățile îi creaseră alegerile greșite, ci erau doar rezultatul lor. Cum e tipic pentru Copiii de Tranziție, câmpul de energie al lui Heather era cu totul strâmb și haotic, cu trasee deviante prin tot sistemul energetic . Energiile ei erau de asemenea foarte diverse - nu Indigo, nu Copil de Cristal, nimic în special și totul deodată.

Lucrând cu ea, i-am vorbit despre iubire și despre acceptare necondiționată. I-am spus că ea nu era niciunul dintre lucrurile negative în care ajunsese să creadă. I-am spus că o văd minunată. Și chiar așa era. Am văzut și am simțit durerea lui Heather și i-am oglindit-o prin compasiune, cu iubire. I-am vorbit despre darurile ei, și am arătat o înțelegere blândă, știind ce înseamnă să fii diferit. De asemenea, i-am vorbit despre iubire și despre schimbarea pe care o poate face forța iubirii, în supunerea furiei și a disprețului de sine. I-am spus că nu eram dispusă să accept din partea ei altceva decât o afirmare a perfecțiunii sale. I-am spus că știam că e o ființă minunată. Am discutat despre multe dintre experiențele ei din alte lumi și am reușit să i le explic pe fiecare, oferindu-i lămuriri despre ce se întâmpla. A fost o mare ușurare pentru ea. Heather începea să înțeleagă că a fi conștientă, nu înseamnă, în mod necesar, a se considera responsabilă pentru orice.

Una dintre problemele cele mai dificile cu care se confruntă acești copii este că, adesea, ei se simt responsabili pentru intuițiile, experiențele, viziunile și precognițiile lor. Devin victime ale propri-

ilor daruri - cel puțin așa cred ei. Ei nu sunt responsabili pentru informația care vine la ei. De regulă, imediat ce găsesc pe cineva care să-i susțină și să înțeleagă realitatea experiențelor lor, acești copii vor face o întoarcere cu 180 de grade, deoarece fricile și grijile le-au fost domolite.

În timpul unor lucrări mai intense pe care le-am făcut împreună, Heather părea uneori să hoinărească în mintea ei, ca și cum ar fi digerat conversația noastră. Asculta, dar abilitatea ei de a accepta adevărul era împiedicată în fața propriei negativități. Totuși, în cele din urmă, a acceptat schimbarea. Câmpul ei de energie era echilibrat, iar blocajele îndepărtate. Din acea zi, și-a schimbat viața complet - nu s-a mai drogat și a învățat să se vadă dintr-o perspectivă pozitivă. Viața ei a început să reflecte acele schimbări pozitive. E iubită de toți cei ce ajung s-o cunoască, își folosește inteligența superioară pentru a-și proiecta viitorul și își alege medii extraordinare în care să lucreze și să se distreze. Heather a devenit bonă pentru numeroase familii și e mulțumită că e iubită de copiii cu care lucrează, ca și de familiile lor. Iar familia o sprijină în continuare. Are douăzeci și unu de ani acum și e hotărâtă să trăiască o viață confortabilă, fără acel comportament negativ. S-a ținut de planul ei foarte bine - și, personal, sunt foarte mândră de ea!

Copiii de Tranziție au tendința să devină atât de furioși, pentru că au dificultăți în a gândi rațional. Am descoperit că metoda care funcționează cel mai bine cu ei implică un pic de „schimbare" în ton și atitudine. Uneori, singurul mod de a le atrage atenția este de a le oferi exact ceea ce oferă ei - altfel spus, vorbiți-le cu propriii lor termeni și fiți o oglindă pentru ei. Șiretlicul este nu să fii ca ei, ci doar să oglindești comportamentul lor. Se poate face asta cu fermitate, fără a cădea în partea urâtă a acelui comportament. Odată ce le-ai câștigat atenția (de obicei datorită șocului de a vedea un profesionist acționând astfel!), adevărul iubitor poate fi comunicat. Percepția lor ridicată recunoaște adevărul și îi răspunde.

Copiii învață de la adulți și de la contemporanii lor, ca și din mass-media, despre amăgire și comportamente autodistructive și deseori folosesc ce-au învățat, pentru a valida sentimentul că darurile lor îi fac să fie nimeni sau ieșiți din comun. Acești copii trebuie recunoscuți și încurajați, arătându-le cum să-și folosească darurile pentru a evolua pozitiv. Cel mai mult din toate, trebuie scoase în evidență și utilizate abilitățile lor de comunicare. Când un copil începe să se închidă față de ceilalți, este adesea pentru că abilitățile lui de adaptare lipsesc și pare mai sigur să-și rețină sentimentele puternice, decât să riște să se expună și să devină vulnerabil. E posibil ca asta să însemne că nu este auzit. Un copil care nu se simte auzit de alții începe să creadă că nu merită să fie auzit. Acestor copii trebuie să le recunoaștem capacitățile, chiar și atunci când nu putem să le înțelegem experiențele. Lipsa noastră de înțelegere nu înseamnă că ei sunt mai puțin reali! Nu avem de ce să ne temem; conștiența înaltă nu e contagioasă.

O atitudine moderată le este și ea utilă Copiilor de Tranziție - nu un set restrictiv de sarcini, ci un set permisiv de activități și obiective la care să participe. Când un copil știe la ce să se aștepte, el se simte confortabil. Cei mai mulți dintre Copiii de Tranziție care au dificultăți, trăiesc în familii în care fiecare este prea ocupat ca să-i observe pe ceilalți, sau în cămine distruse sau disfuncționale, unde nu există comunicare și nu se duce o viață sănătoasă. Când există un cadru clar în care să trăiască, acesta le spune copiilor că realmente cuiva îi pasă. El le dă copiilor mijloace simple de a-și evalua siguranța într-un mediu previzibil, dar și validare de sine, atunci când realizează ceva în cadrul unui set de reguli și ghidări.

Copiii de Tranziție nu sunt doar adolescenți rebeli. În adâncul lor, ei sunt speriați de ceea ce văd, de ceea ce aud și de ceea ce știu - lucruri pe care nimeni altcineva nu pare să le înțeleagă. Ascultați-i. Nu-i judecați pentru că par să aibă idei și percepții ciudate. Încurajați conversația onestă, deschisă. Avem multe de învățat de la ei!

CAPITOLUL 11

ÎNGERI PE PĂMÂNT

De-a lungul istoriei, am citit sau am auzit despre îngeri care vin pe Pământ, ca să ne fie de ajutor. Acest fenomen surprinzător de obişnuit mi-a fost demonstrat pe viu, cu ceva timp în urmă, când abia am putut evita un accident de maşină. Conduceam cu viteză mare pe şosea când, dintr-o dată, mi-am dat seama că în faţa mea era o bucată mare de lemn. Înainte de a realiza ce se-ntâmplă, am trecut peste lemn şi ambele roţi ale maşinii de pe partea şoferului au zburat. Din acel punct, totul s-a derulat cu încetinitorul. O milionime de secundă am fost conştientă de fiecare parte complicată a desfăşurării evenimentelor.

„Îngerilor!", am strigat. „Ajutaţi-mă!" O parte a maşinii era pe jos şi eu alergam mai departe, pe două roţi, cu viteză excesivă. Eram încă pe banda rapidă şi trebuia să trec pe cealaltă, fără să-mi destram maşina, să lovesc pe altcineva, sau să pierd cu totul controlul. Echilibrul maşinii era periculos de precar. Mai repede decât am putut înţelege, am început să primesc instrucţiuni, pe un ton calm. „Uşor", a spus vocea. „Nu intra în panică. Întoarce volanul foarte uşor, aşa, nu prea mult, altfel maşina se va rupe." Îmi dădeam seama de asta! „Acum, foloseşte avântul maşinii pentru a o îndrepta. Încet, spre cealaltă bandă - acum! Gata. Acum atinge frânele uşor, astfel ca maşina să se oprească în linie dreaptă - bine, bine. Acum scoate-o de pe şosea şi opreşte-o."

În ciuda situației, în timp ce urmăream instrucțiunile, m-am simțit calmă și ghidată perfect. Când am ieșit din mașină și am văzut cât era de avariată, am început să tremur toată. Adrenalina ce izbucnea în sistemul meu era la nivel maxim. Automat, m-am dus la portbagaj pentru roata de rezervă și cric, doar ca să realizez o secundă sau două mai târziu că aveam doar o roată. Eram oricum prea ametită de la șocul accidentului, pentru a încerca să folosesc cricul.

„Am nevoie de un înger, Doamne", am spus, în vreme ce mă sprijineam de mașină. Când mi-am terminat rugăciunea, am văzut o furgonetă care încerca să ajungă la mine. Furgoneta s-a oprit și un domn amabil, mai în vârstă, a coborât din ea. Chiar și în nenorocirea în care mă aflam, tot am observat o strălucire în jurul salvatorului meu. Era foarte liniștit, iar puținele cuvinte pe care le-a spus au fost liniștitoare. A vorbit doar ce era necesar, nimic mai mult. M-a ajutat cu tot ce era nevoie și, înainte de a pleca, l-am întrebat cum îl cheamă. Mi-a spus, precizând că trăia într-o anumită zonă, pe care o cunoșteam. Mai târziu, când am încercat să-l găsesc, ca să-i mulțumesc pentru ajutor, am descoperit că nu exista. Adresa nu exista. Nimeni nu auzise de eroul meu blând. Nu era de pe acest Pământ - rugăciunile mele fuseseră auzite și un înger a venit.

Există nenumărate istorisiri ca aceasta, în care îngeri vin pentru a salva - și apoi dispar la fel de repede, fără să se mai audă vreodată de ei. Acest gen de interacțiune angelică e tipică pentru îngerii păzitori.

Totuși, îngerii pe care îi voi descrie aici sunt foarte diferiți. Ei sunt ființe născute în formă umană cu aripi și tot restul. Aripile lor nu sunt vizibile tuturor, dar există persoane care le por vedea. Există ceva eteric în acești copii, iar cuvintele sunt insuficiente pentru a descriere despre ce e vorba. Puținii pe care i-am întâlnit au o viață foarte grea. Sunt triști pentru omenire, într-un mod cosmic. Ei nu se simt ca aparținând cu adevărat lumii noastre și, în același timp, știu despre

Dumnezeu, Spirit şi Lumină şi trăiesc profunzimea sentimentului care vine din această cunoaştere aflată în adâncul fiinţei lor.

MICHAEL

Acum şapte sau opt ani, am primit un telefon de la o foarte bună prietenă, care îmi cerea să vorbesc cu un tânăr pe care îl cunoştea. Acesta avea douăzeci şi ceva de ani. Prietenei mele i se părea că tânărul e în dificultate şi că voi înţelege, după ce voi vorbi cu el. Pe atunci încă lucram la clarificarea propriei mele treziri şi am fost foarte interesată să aud povestea acelui tânăr. Îl voi numi Michael.

Înainte de a-l suna, m-a apelat el. La început, Michael a fost puţin reţinut faţă de mine. Era în cealaltă parte a ţării şi singur. Simţeam cum tristeţea se strecura prin telefon. Pe măsură ce vorbeam, Michael a început să-şi deschidă sufletul din ce în ce mai mult şi să-mi spună povestea lui - şi, în timp ce-o făcea, am vrut să-l ajung prin telefon şi să-l mângâi.

„Am aripi. Mă simt de parcă ar trebui să ies în lume şi să împart mesaje de iubire. În ultimul an am tot hoinărit prin lume. Am mers în Europa şi m-am plimbat descult peste tot. Nu suport să port pantofi, pentru că e ca şi cum aş avea picioarele într-o cutie. Am nevoie ca picioarele mele să simtă pământul, deoarece asta mă ajută să rămân ancorat în realitatea pământească. De obicei mă simt ca şi cum nu aş fi tot timpul aici. Realmente am nevoie de ajutor. Am avut unele experienţe minunate în călătoriile mele, mai ales atunci când am fost la Padre Pio. (Padre Pio a fost un preot devotat, care ajunsese*

* **St. Pio din Pietrelcina** 25 May 1887 - 23 Septembrie 1968, cunoscut ca Sfântul Padre Pio, a fost un preot capucin din Italia, sanctificat de către Biserica Romano-Catolică. El a devenit faimos, printre altele, pentru stigmatele de pe mâini şi picioare. N. tr.

cunoscut pentru vindecările miraculoase pe care le făcea. Pe corp avea stigmate - urmele crucificării lui Christos.) Când am fost acolo, am putut să simt lumina, iubirea, miracolele lui - şi mă simţeam în largul meu. Am făcut în aşa fel încât să intru în posesia uneia dintre mănuşile sale. Energia acestei mănuşi e o comoară şi un lucru care îţi reaminteşte mereu că o persoană îi poate influenţa pe mulţi. Nu ştiu ce să fac sau unde să merg în continuare. Ştiu că trebuie să împărtăşesc ceea ce cunosc. Ştiu că voi atinge oameni - voi vindeca corpul, inima şi sufletul oamenilor - dar în acest moment mă simt pierdut şi singur. Puteţi să-mi daţi vreo informaţie care să mă ajute?"

Am închis ochii şi am privit energetic spre acea fiinţă. Avea cu adevărat aripi! Erau albe, cu o strălucire aurie, care se ondula pe margini. Câmpul lui energetic era atât de aproape de perfecţiune, încât era foarte dificil să priveşti spre el, chiar şi în plan eteric, din cauza strălucirii neobişnuite. Dumnezeule, o altă schimbare a realităţii! Avusesem ceva experienţă până atunci, legate de aripi şi îngeri, dar nu mă aşteptasem să vorbesc la telefon cu unul. Am vorbit mai multe ore şi, pe măsură ce trecea timpul, tristeţea lui profundă îi impregna cuvintele. Era atât de rupt de realitate, încât îi era greu până şi să participe la o conversaţie logică. Spiritul său era extrem de pur. Pentru Michael, rana pe care omenirea şi-o făcuse ei înşăşi era atât de mare, încât el se simţea prea mic şi prea neputincios pentru a face o schimbare pozitivă, aici pe Pământ.

Cu intuiţia mea umană, l-am ajutat să înţeleagă mai bine compasiunea, iubirea şi alegerile pe care le facem. I-am vorbit despre siguranţa personală, despre felul în care vulnerabilitatea lui era în acelaşi timp o comoară, dar şi o povară. Era atât de inocent, atât de pur, încât nu pricepea de ce nu puteau toţi să-L înţeleagă pe Dumnezeu, Lumina şi Iubirea. O vreme, am vorbit cu el numai despre

lucruri lumeşti, cum ar fi nevoia de hrană şi somn a corpului său. Avea mari dificultăţi în a-şi susţine corpul fizic, deoarece era concentrat în primul rând pe misiunea sa. Uita deseori să mănânce şi dormea foarte puţin. Era epuizat şi pierduse mult în greutate.

Michael era doar iubire - şi acesta era mesajul pe care voia să-l împărtăşească tuturor. „Tu eşti iubire", i-am spus. „Da, sunt", mi-a răspuns. „Acesta e mesajul meu, de fapt."

„Michael", i-am spus, „trebuie să-ţi aminteşti cum să-ţi foloseşti aripile. E vital pentru călătoria ta. Poţi face cu ele lucruri care să-i impresioneze profund pe alţii. Poţi linişti şi vindeca oamenii."

„Sunt atât de obosit", a spus, „dar trebuie să merg mai departe."

„Da, aşa este, dar dacă nu-ţi acorzi timp să te refaci, să te regenerezi, n-ai să reuşeşti."

„Ştiu, doar că n-am idee ce să fac cu acest corp. Îmi este străin în toate privinţele."

Ca urmare, i-am făcut lui Michael câteva sugestii despre cum să se echilibreze în situaţia lui şi cum să se împământeze, astfel încât să funcţioneze în siguranţă şi mai eficient. Asta era el: un înger al perfecţiunii, născut într-un corp imperfect, într-o lume imperfectă - iar amploarea emoţiilor sale îl copleşea.

Spre sfârşitul conversaţiei noastre, l-am întrebat ce avea de gând să facă în continuare. A sugerat că s-ar putea să hoinărească şi prin alte locuri, printre care a menţionat Tibetul. L-am încurajat să mă sune regulat, dar n-am mai auzit niciodată de el. Încă mă întreb ce s-o fi întâmplat. Sper că a reuşit.

KARA

Acum doi ani am vizitat Canada, unde predam la un workshop. În timpul acestor întâlniri, una dintre participante m-a abordat în legătură cu fiica ei de şaisprezece ani, pe care o vom numi

Kara. Fata era foarte bolnavă de luni întregi, astfel încât mama m-a întrebat dacă pot să programez o şedinţă de vindecare pentru ea.

A venit ziua întâlnirii noastre. Era programată la sfârşitul zilei, astfel încât nu aveam nici limită de timp şi nici întreruperi. Când am ajuns la locul de întâlnire, ochii mei s-au fixat imediat pe Kara. Emana tristeţe: era slabă, cu cearcăne mari, negre - dar era frumoasă. Tristeţea pe care o simţeam era împletită cu cea mai unică energie pe care-am simţit-o vreodată, deşi greutatea acestei tristeţi îmi dădea senzaţia că se îneca în ea. Forţa ei vitală era foarte slabă. Mama era formidabilă, şi ne-a lăsat să vorbim.

La început, Kara n-a fost foarte deschisă, întrucât nu mă cunoştea. Foarte repede însă, am stabilit o „zonă sigură" pentru comunicare şi, încetul cu încetul, lucrurile au devenit mai degajate între noi.

Kara mi-a spus că avea aripi şi că fusese întotdeauna conştientă de ele. Era frustrată pentru că nimeni nu le putea vedea, ca să confirme acest lucru. Trăia simultan în realităţi multiple şi nu era nimeni lângă ea, pentru ca latura sa umană să se manifeste într-o relaţie de camaraderie sau să fie validată. În consecinţă, latura umană a Karei s-a transformat într-o depresie cosmică. Ea nu-şi găsea locul aici, pe Pământ. Nimeni n-o putea înţelege.

„Am aripi", a spus.

„Da", am spus. „Pot să le văd."

„Ele sunt atât de reale pentru mine, încât mi-am tatuat aripi pe spate, ca să le pot vedea în oglindă. Aripile mele sunt foarte albastre." *Ce creativă*, am gândit. De fapt, aripile ei reale erau ca o pudră gri-albăstrie şi erau luminate pe dinăuntru, creând o strălucire subtilă, transparentă, albăstrie pe margini. Păreau să fie foarte fragile - dar ştiam că nu erau.

„Mi-e frică", a început ea.

Am primit remarca ei cu tăcere atentă şi cu o privire directă, care îi spunea că eram deschisă la orice avea să-mi spună, că nimic

din ceea ce mi-ar fi putut spune nu ar fi fost prea ciudat. Am ajutat-o pe Kara, vorbindu-i despre darurile mele ciudate şi ea a continuat.

„Mi-e frică pentru că văd totul – şi, mai rău decât atât, simt totul. Nu înţeleg cum să-mi găsesc echilibrul în această situaţie. Oriunde merg, îi văd pe alţii ca mine, care nu-şi dau seama cine sunt. Văd îngeri, ghizi spirituali şi spiritele oamenilor morţi. Entităţi întunecate mă urmăresc tot timpul. Nu sunt întotdeauna aceleaşi, dar simt că într-un fel sunt după mine. Oriunde merg, ele mă urmează. Văd alte realităţi amestecate peste aceasta. E foarte derutant să ştiu ce e „real" şi ce nu e. În plus, nu-mi amintesc cum să mă protejez. Nu mai am deloc energie. Când încerc să mă mişc, îmi simt corpul atât de greu, încât îmi e aproape imposibil să o fac, dar continui să încerc. Tocmai pentru că am fost bolnavă luni de zile, mă simt acum la capătul puterilor."

Kara chiar asta simţea.

Respiră adânc, mi-am spus în sinea mea. *Avem multă treabă de făcut aici.* Încet şi cu grijă, m-am întors la câteva lucruri pe care mi le spusese. Am vorbit despre realităţile multidimensionale, despre diferite tipuri de energie şi despre faptul că toate fiinţele pe care le vedea erau prezente cu un scop anume, în realitatea în întregul ei.

Pe măsură ce vorbeam, am început să compar darurile şi experienţele ei, cu unele pe care le avusesem şi eu, la fel de ciudate. Punctam câte-o experienţă de-a ei şi-i spuneam: „Dacă ştii asta, atunci trebuie să fi văzut de asemenea şi aceea. Dacă ţi s-a întâmplat acest lucru, atunci cu siguranţă ai trecut şi prin celălalt." Ochii i s-au mărit de uimire. Iată că mai era şi altcineva care putea vorbi despre lucruri prin care trecuse ea, ceea ce era emoţionant. Am vor-

bit mai mult de trei ore, împărtăşindu-ne experienţele noastre eterice. În cele din urmă, am intrat într-una dintre camerele de vindecare şi am lucrat împreună. Câmpul ei energetic era liniştit şi moale, dar devenise haotic şi ticsit cu energie statică, din cauza tentativelor sale zadarnice de a procesa emoţional experienţele ei din alte lumi. Pe măsură ce lucram, Kara a devenit din ce în ce mai puternică. I-am reamintit cum să se protejeze şi i-am explicat că multe dintre fiinţele care o însoţeau erau doar curioase. La urma urmei, e ceva deosebit să vezi un înger în a treia dimensiune!

În cele din urmă, am putut vedea şi simţi cum i s-au echilibrat câmpurile. Pentru că existenţa în dimensiunea a treia era atât de traumatizantă pentru Kara, câmpul ei energetic era foarte fragmentat, iar traseele de energiei erau amestecate şi neclare, urmând direcţii deviate de la cursul lor normal. În ciuda tuturor acestor lucruri, cel mai important era că dorea cu adevărat să se facă bine. Lucrul de care avea cel mai mult nevoie era să ştie că nu e singură. Era necesar să ştie că experienţele ei erau reale şi că erau cât se poate de în regulă.

Încet dar sigur, câmpurile energetice ale Karei au început să răspundă lucrării pe care o făceam împreună. Se putea observa normalizarea, nivel cu nivel, a întregului ei sistem energetic. Scurgerea de energie s-a oprit, iar corpul a început să se revitalizeze. Ştiam că era doar o chestiune de timp, până când viaţa Karei se va normaliza într-atât, încât să se simtă din nou plină de viaţă şi sănătoasă. Îmi amintesc ce recunoscătoare m-am simţit atunci, pentru că am fost în stare să iau parte la vindecarea Karei. Să ştiu că aveam, literalmente, un înger în mâinile mele îmi dădea un sentiment de smerenie. Înainte ca ea să plece, mi-am găsit curajul să-i cer să-mi arate aripile tatuate şi Kara mi-a fost recunoscătoare. Acolo, acoperindu-i întregul spate, erau două dintre cele mai frumos desenate aripi pe care le văzusem vreodată – şi aveau chiar şi culoarea corectă! Înarmată acum cu credinţa că nu era nebună, Kara a plecat de acolo cu

o nouă perspectivă asupra vieții – doar pentru că cineva avusese timp să-i valideze experiențele. Acasă, i-a spus mamei că îi vorbisem despre lucruri pe care ea nu le împărtășise nimănui și că eu *știam*. Era foarte emoționată. În lunile următoare, Kara s-a vindecat și și-a recăpătat puterea. Am auzit de la mama ei că, în general, era foarte fericită și își găsise chiar și un iubit!

Așa cum demonstrează aceste relatări, sunt timpuri în care îngerii intră în realitatea noastră pentru un scop măreț – dar se pierd pe parcurs. Astăzi, în lumea noastră există copii care au o nevoie disperată de recunoaștere, la fel ca și Kara. Dar, în afara îngerilor tineri descriși în acest capitol, mai există și îngeri „adulți" pe Pământ. Mulți dintre ei vin ca profesori, mentori, vindecători, sau în multe alte materializări sub formă umană, ale perfecțiunii subtile.

Când Divinul întâlnește imperfecțiunea inerentă formei umane (cum se întâmplă cu acești îngeri pe Pământ) chiar a trăi pur și simplu devine o problemă. Povestirile de mai sus ar putea suna asemenea unor relatări despre anomalii psihice, dar îl asigur pe cititor că acești copii sunt sănătoși din punct de vedere mental; ei au doar nevoie de acceptare și susținere.

CAPITOLUL 12
CUM PUTEM AJUTA?

SOLUȚII SOCIALE

Conceptul de oameni înzestrați nu este un fenomen nou în lumea noastră. Diferența constă în răspândirea acestor daruri, pe măsură ce din ce în ce mai mulți adulți se trezesc la realitățile extinse și tot mai mulți copii se nasc înzestrați cu calități ce depășesc ceea ce cultura și societatea consideră ca fiind normal. Suntem oameni ai măreției. Cu toții venim din aceeași sursă, din aceeași perfecțiune, dar uităm asta. Dacă vrem să ne onorăm copiii, trebuie să-i creștem așa cum e necesar, astfel încât viitoarele generații înzestrate să se dezvolte și să aibă tăria, curajul, înțelepciunea și puterea personală de a lucra pentru un bine mai înalt al omenirii. Trebuie să-i recunoaștem ca ceea ce sunt, acum.

Pentru a crea schimbări minunate și pozitive în lumea noastră, primul pas e să acceptăm adevărul acestor copii. Să nu lăsăm ego-ul sau ignoranța să ne stea în drum. Copiii de Acum sunt cei care ne învață despre o realitate mai extinsă. Putem accepta asta? Trebuie! În al doilea rând, trebuie să răspândim această informație, astfel încât ea să ajungă la cei mai mulți oameni de pe planetă, deoarece acest fenomen nu e limitat geografic. Până acum, există câteva cărți și filme despre Copiii de Acum*, dar ele ating fenomenul doar la suprafață. Acești copii nu sunt anomalii care să fie

* a se vedea cărțile publicate de Editura FOR YOU. www.editura-foryou.ro

expuse sau mediatizate ca evenimente senzaționale. Ei sunt oameni reali, cu sentimente reale, cărora li s-a întâmplat să aibă doar o conștiență superioară și percepții uimitoare despre lumea noastră și despre ce e dincolo de ea.

În loc să ne uităm la copiii noștri înzestrați, ca la niște ființe diferite sau cu defecte și în loc să-i lăsăm să se piardă, doar pentru că nu se potrivesc cu percepțiile noastre, noi trebuie să-i îmbrățișăm, să-i îngrijim și să-i încurajăm să-și împărtășească darurile cu noi. Faptul că au însușiri diferite, nu înseamnă că e ceva în neregulă cu ei. Dimpotrivă. Mereu și mereu întâlnesc copii care au fost târâți la cutare doctor sau cutare psihiatru și la o mie de alți profesioniști, în încercarea părinților de a-i înțelege și „repara". Doctorii nu pot găsi nimic în neregulă cu acești copii, dar problemele persistă în comportament, în notele școlare, în relații și în viață în general. *Nu e nimic în neregulă cu acești copii.* Ei doar știu mai mult și își amintesc mai mult, dar nimeni nu-i ascultă. Un copil conștient multidimensional, care gândește compartimentat și holografic, nu poate sta nemișcat pe scaun, nici măcar un minut. Este imposibil! Așa că, hai să căutăm mai bine niște soluții pentru a-i înconjura cu iubire și susținere, pe acești copii minunați, astfel încât să poată deveni tot ceea ce sunt meniți să fie.

Înainte de toate, trebuie să ACȚIONĂM.

Asta înseamnă să îmbrățișăm:

- Conștiența
- Comunicarea
- Adevărul

Trebuie să creăm în plan social, acasă și în școli, conștiența că într-adevăr unii copii sunt diferiți - iar acest lucru este absolut în regulă. Gândiți-vă la mama lui John Everret, care le-a dus tuturor profesorilor o carte despre Copiii Indigo. Prin asta a vrut să se asigure că ei îi vor înțelege fiul. De asemenea, nu trebuie să ne fie frică să vorbim despre ceea ce nu înțelegem. Se întâmplă foarte multe

lucruri în lumea noastră, pe care nu le înțelegem, dar asta nu e o problemă în sine. Problema este lipsa de acțiune, convingerea că altcineva trebuie să rezolve lucrurile. Între timp, nenumărați copii sunt ignorați – și tocmai ei ne-ar putea aduce răspunsurile de care avem atâta nevoie. Vorbiți despre asta! Mai întâi de toate, trebuie să le spunem adevărul acestor copii, familiilor noastre, prietenilor și oricui poate influența viața copiilor noștri.

Ideal ar fi ca, indiferent ce ne dictează sistemul nostru de credințe, atunci când copilul spune că există un înger în apropiere, să fiți siguri că e așa. Dacă copilul ne vorbește cu seriozitate, sau pare să aibă o viziune diferită de a noastră, considerați că așa este. Dacă copilul ne spune că sunt și alți oameni de față – și chiar îi numește – e o mare posibilitate să fie adevărat. Dacă devine tăcut sau se îmbolnăvește și nu ne putem da seama din ce cauză, poate că privim în direcția greșită. Poate că el nu primește ceea ce îi trebuie, sau e prea stresat de lucruri ce se întâmplă acasă sau la școală.

Dacă copiii ne povestesc despre cum erau ei înainte să fie copiii noștri, să nu-i contrazicem; să le cerem mai multe detalii și să le permitem să ne împărtășească sentimente și amintiri nerezolvate. Copiii nu știu să inventeze genul acesta de istorisiri, mai ales cu atât de multe amănunte. Dacă le spunem că percepțiile, experiențele și amintirile lor nu sunt reale, îi învățăm să ascundă adevărul. Când ei ne cer să explicăm lucruri pe care nici măcar noi, ca adulți, nu le înțelegem, hai să fim cinstiți și să le răspundem sincer și cu atenție, cât putem noi mai bine. Haideți să avem grijă cu ce le hrănim inimile, sufletele, mințile și corpurile. Haideți să le arătăm că iubirea pe care o exprimă și o simt nu se irosește în zadar.

Nu putem permite ca lipsa noastră de înțelegere să stea în calea unei asemenea înzestrări adevărate. Trebuie să ne onorăm copiii. Vă amintiți de Sky, cea care a renunțat să le mai spună oamenilor ceea ce știa, deoarece râdeau de ea? Publicul larg a fost cel care a făcut un spectacol dintr-un copil ceresc și sincer. Ce rușine,

ce pierdere! Haideți să admitem că ceva cu adevărat important se întâmplă în lumea noastră - și anume, copiii noștri, schimbările pe care ei le aduc și posibilitățile pe care ni le oferă în dar.

VINDECAREA GENERAȚIILOR

Deși sunt uneori înzestrați dincolo de capacitatea noastră de înțelegere, Copiii de Acum nu sunt spectacole. Nu sunt personaje de circ. Ei sunt ființe umane foarte evoluate și au un mesaj sacru - să ne amintească cine suntem și încotro ne îndreptăm. A-i plasa pe un piedestal, n-ar realiza prea multe, în afara faptului că le-ar antrena ego-ul să tânjească după atenție. Nu putem trăi pe seama niciunuia dintre copii. Când ei învață să atragă atenția, utilizându-și darurile, aspectul de medium devine mai important decât mesajul, iar adevărul se diluează. Am întâlnit frecvent familii ale unor copii înzestrați, în care această situație a degenerat într-atât, încât copiii conduc întregul cămin. În aceste situații, ei devin deseori pretențioși, fac comentarii peiorative despre sau în fața părinților. Fac pe stăpânii și își pierd orice control. Deoarece ei par să știe atât de multe și pentru că par mult mai înțelepți pentru vârsta lor, părinții și cei din jur îi pun uneori pe un piedestal. Îi lasă să domnească fără limite și fără reguli. Astfel că, un copil care a început ca un dar pentru lume, devine brusc centrat pe sine și lacom de atenție. Permițându-le acestor copii „să conducă spectacolul" îi vom împinge să devină adulți brutali și egoiști. Nici pe departe nu asta era menirea lor!

Vă amintiți ce a scris Nicholas, în cuvântul său înainte? *Deși în peregrinările mele cosmice am mers alături de Isus, dar și până în Atlantida - iată-mă acum „atotcunoscător", dar și inocent, în același timp. Noi, Copiii de Cristal și cei Stelari, putem apărea ca fiind foarte dotați, însă avem nevoie ca lumea să ne asculte profund, pentru a reuși în scopul nostru și pentru ca schimbarea să aibă cel mai bun efect.*

Ce cuvinte înțelepte din partea unuia dintre copiii noștri deosebit de înzestrați! Pentru acești copii, capacitățile lor sunt realitate și normă. Doar societatea este cea care îi stigmatizează și îi etichetează diferit. Nicholas recunoaște că, deși copiii pot fi atotștiutori, ei tot copii sunt, și au nevoie de îndrumare și organizare pentru a realiza lucrul pentru care au venit. Trebuie să-i învățăm despre organizare și limite, astfel încât să știe la ce să se aștepte și să poată învăța să funcționeze în lumea asta. Trebuie, de asemenea, să încurajăm în mod constructiv darurile pe care le au. De exemplu, în loc să facem un spectacol din copilul nostru - povestind oricui e dispus să asculte, ce experiențe fantastice are - de ce să nu întrebăm copilul, cu sinceritate și blândețe, dacă dorește să spună ceva despre acest subiect. Stimulați-vă copilul să-și povestească experiențele, fără dramatizare și senzațional. De asemenea, recomand insistent să țineți un jurnal, întrucât unele dintre spusele lor sunt foarte profunde și pot fi uitate, cu trecerea timpului. Puneți-le copiilor întrebări cu răspuns deschis, mai degrabă decât întrebări „da sau nu"- dar cel mai mult dintre toate, *ascultați-i* când răspund. Adesea suntem atât de ocupați, încât îi ascultăm doar pe jumătate, grăbindu-ne spre lucrul următor. Puneți-le întrebări din inimă și răspundeți întrebărilor lor cu aceeași atitudine de seriozitate și respect.

Dramatismul este distructiv, întrucât menține un anumit nivel de haos în casă. Numesc asta „dramă și traumă", deoarece nu o putem avea pe una, fără cealaltă. Când dramatismul este intens, nimeni nu ascultă și toată lumea reacționează; nimic nu se clarifică sau stabilește, totul este exacerbat. Haosul domnește. De ce să nu privim atunci situația în care se află copilul nostru, dintr-un punct de vedere matur? De ce să nu spargem vechile modele familiale și să ne permitem să vindecăm disfuncția pe care, probabil, noi am adus-o? De ce să nu-i oferim noii noastre generații un set mai sănătos de instrumente pe care ea să le poată lua în lume, ca să facă schimbare?

Dacă vrem să le dăm copiilor noştri toate oportunităţile de a împlini ceea ce ei sunt cu adevărat, ca părinţi, personal de îngrijire, profesori şi prieteni, şi noi trebuie să începem să ne vindecăm corpul, mintea şi spiritul, iar pentru asta e nevoie de onestitate şi integritate. Dacă nu putem fi cinstiţi cu noi înşine, cum am putea fi cinstiţi cu altcineva – şi mai ales cu copiii noştri? Vindecarea de sine implică să privim adânc în noi înşine, pentru a descoperi de ce *re*creăm, continuu, aceleaşi tipuri de situaţii şi de ce rămânem în acele modele care ne ţin în haos. Ce încercăm noi să învăţăm? De ce-i permitem fricii să ne controleze? De exemplu, tot timpul ne trezim într-o situaţie în care dăm şi tot dăm, până când cineva profită de generozitatea noastră – până în punctul în care dorinţele noastre sunt ignorate, iar sentimentele noastre, rănite. Când dăm fără să fi învăţat să primim, este în general un semn că ne e frică de a nu fi respinşi, sau de a nu fi plăcuţi sau iubiţi. Gestul de a da ne asigură că vom fi apreciaţi – dar, de fapt, ceea ce facem este să ne acoperim frica de a nu fi destul de buni.

Recunoaşterea acestor modele de comportament înseamnă primul pas către vindecarea lor. Odată ce am recunoscut că suntem blocaţi în ele – şi odată ce am realizat că a trăi în aceste modele reprezintă o alegere – putem alege diferit! Nu cred că, pentru a ne vindeca pe noi înşine, trebuie să retrăim fiecare moment din experienţele noastre trecute dureroase. În schimb, dacă putem ajunge la esenţa a ceea ce ne conduce spre asemenea circumstanţe, ne putem vindeca aproape instantaneu – când vrem să o facem. Pe măsură ce devenim oameni mai puternici şi mai sănătoşi, acea forţă, acea sănătate deplină reprezintă lucrurile pe care le transmitem copiilor noştri. Poate că cel mai mult trebuie să învăţăm să ne recunoaştem perfecţiunea. Trebuie să ne amintim că tot ce ne este necesar se află deja înăuntrul nostru. Suntem fiinţe măreţe şi puternice! Şi exact asta trebuie să le demonstrăm copiilor noştri.

COMUNICARE

Comunicarea e vitală, dar ea trebuie să fie echilibrată. Deşi copiii sunt mult mai înţelepţi decât credem noi, ei nu sunt încă adulţi în lumea aceasta. Datorită cunoştinţelor şi acţiunilor lor profunde e uşor să uităm că încă sunt copii. Dar nici nu le putem vorbi Copiilor de Acum, ca unor bebeluşi. În opinia mea, a le vorbi bebeluşilor ca şi cum n-ar fi inteligenţi, nu-i prea ajută să se dezvolte, ci, mai degrabă, le întârzie progresul.

În schimb, există părinţi care fac greşeala de a-şi împinge copiii spre performanţă, doar pentru că sunt excepţionali. Din nefericire, aceşti părinţi acţionează din perspectiva unor paradigme vechi, ce nu mai servesc lumii noastre. Sunt paradigme care au creat sentimente de gol şi sărăcie în mulţi oameni. Nu putem trăi prin copiii noştri; e momentul să ieşim în lume, pornind dintr-un loc de plenitudine şi forţă. Trebuie să lăsăm calităţile excepţionale ale acestor copii să le ghideze drumul. Ei chiar ştiu ce au de făcut. Trebuie să onorăm realizările lor - indiferent că sunt mari sau mici - şi să le respectăm sentimentele şi percepţiile, ştiind că ei le resimt foarte profund.

Copiii de Acum necesită conversaţie onestă, deschisă, în care să comunicăm nu numai cu cuvintele, dar şi cu acţiunile şi energiile noastre. Ei le iau pe toate în considerare, atunci când interpretează mesajele noastre către ei. Ei ştiu în mod clar unde se află adevărul, chiar şi atunci când noi nu ştim. Se potrivesc cuvintele cu acţiunile noastre, sau spunem un lucru şi facem altul? Ce le spune limbajul corpului nostru? Când vorbim cu ei, îi privim în ochi şi cu inima deschisă, în mod cinstit? Sau le aruncăm nişte răspunsuri şi întrebări, în timp ce facem treabă prin casă? Când comunicăm cu ei suntem atenţi, sau spunem doar ce trebuie, pentru că suntem ocupaţi cu treburile vieţii? Îi ascultăm cu adevărat, sau îi privim de sus şi ne continuăm treburile? Observăm privirea din ochii lor şi nuanţele din cuvintele şi gesturile lor? Ce anume ne spun ei, de fapt?

Trebuie să-i ascultăm pe Copiii de Acum. deoarece mesajele lor sunt vitale pentru omenire. Aşa cum subliniază Nicholas, atunci când copiii sunt ascultaţi cu adevărat, ei pot fi cu adevărat relaxaţi. Această relaxare nu e doar a corpului - ea înseamnă şi o calmare a spiritului. Dar chiar dacă îi ascultăm atent, este important să le spunem adevărul - indiferent care ar fi acesta - să-i încurajăm să-şi dezvolte capacităţile, să le cerem părerea şi să-i încurajăm să comunice mai mult. Trebuie să fim prezenţi cu toată fiinţa în preajma acestor suflete înţelepte, încetinind celelalte activităţi, suficient de mult ca să ne putem bucura pe deplin de experienţa de a-i avea lângă noi.

Copiii de Acum au nevoie să fie îngrijiţi. E o mare diferenţă între a îngriji şi a răsfăţa un copil. A îngriji un copil înseamnă să-l sprijini, să-l iubeşti, să comunici cu el, să-ţi deschizi inima pentru ceea ce are să-ţi spună. Înseamnă să-i oferi mult mai mult decât a le da ce au nevoie. Înseamnă să-i oferi instrumentele emoţionale, spirituale, mentale şi fizice pentru a-şi menţine echilibrul interior. Iar asta înseamnă renunţarea la modelele vechi de educaţie, care nu mai funcţionează. Înseamnă că onestitatea trebuie să fie maximă. Înseamnă să devenim în mod conştient creativi în vieţile noastre şi ale copiilor noştri. Dar *nu* înseamnă că ar trebui să-i tratăm ca pe nişte mici adulţi; ci doar să le acordăm atenţie şi să-i tratăm aşa cum am vrea noi să fim trataţi. A îngriji copii nu înseamnă să le cumpărăm jucăriile la modă, sau să le umplem viaţa cu lucruri. Înseamnă să luăm parte la vieţile lor, din toată inima.

Mai mult ca niciodată, copiii noştri au nevoie de îndrumare. Când sunt supradotaţi, ei lasă impresia că se pot descurca în toate. Deşi sunt suficient de înţelepţi pentru a-şi lua în calcul opţiunile şi pentru a face alegeri mature în anumite situaţii, ei rămân tot copii şi nu sunt destul de maturi pentru a lua decizii vitale, fără îndrumare. Îi putem ajuta, oferindu-le explicaţii, opţiuni şi informaţii, precum şi orientare şi organizare. Unele dintre cele mai mari disfuncţii pe care le-am văzut la copiii mai mari vin de la părinţi care

le-au dat mână liberă în luarea deciziilor, fără să le ofere suficientă îndrumare adultă, împreună cu această libertatea. Acei copii ajung deseori să fie copleşiţi, nesiguri şi înceţi în luarea deciziilor. Uneori, ei decid chiar să nu ia nicio decizie. Ajung să fie paralizaţi de teamă. Trebuie să ne orientăm copiii în mod responsabil, învăţându-i cum să facă alegeri bune. De exemplu, când un copil trebuie să facă o alegere în viaţă, îl putem ajuta să analizeze posibilele consecinţe ale unor decizii diferite. Discutând cu el fiecare scenariu, copilul va putea să privească situaţiile de viaţă din toate unghiurile. El va învăţa să abordeze deciziile viitoare, mai curând dintr-o perspectivă circumspectă, decât din dorinţa de a primi răsplata imediat. Acest proces scoate în evidenţă şi în ce mod deciziile pot afecta alţi oameni sau situaţii viitoare. Astfel, copiii vor învăţa să ia decizii bine informate - şi, să sperăm, să facă alegeri potrivite.

Trebuie să spunem adevărul şi să acţionăm conform adevărului, deoarece copiii ştiu când nu o facem. Reacţiile exagerate şi dramatizarea trebuie evitate, deoarece aceşti copii simt totul. Dacă abordăm o atitudine mai calmă şi dacă li se dă o şansă, cei mai mulţi dintre ei sunt dispuşi să analizeze toate aspectele unei situaţii. Cei mai mulţi dintre părinţii şi îngrijitorii care aplică acest tip de comunicare descoperă că, în cele din urmă, copiii sunt cei care îi învaţă pe ei!

MEDIILE FAMILIALE

Aşa cum am discutat mai devreme, Copiii de Acum sunt extrem de sensibili la mediu. Mediu înseamnă nu doar calitatea aerului pe care-l respirăm, terenul pe care locuim şi apa pe care o bem, ci tot ce ne înconjoară. Este oriunde mergem. Mediu înseamnă de asemenea estetica locului: măsura în care ne simţim confortabil într-un loc este legată de felul în care arată şi ce sentiment ne creează el. Deoarece câmpurile energetice ale Copiilor de Acum

sunt compuse din frecvențe de Lumină care au vibrații mai înalte decât cele ale generațiilor anterioare, trebuie să fim și mai atenți când le creăm mediul înconjurător. Câmpurile de energie ale acestor copii sunt mai sensibile decât pielea noastră. Ele realmente *simt* culoarea, lumina, sunetul și chiar formele, așa cum noi simțim orice, prin cele cinci simțuri. Dar, pentru acești copii, este ca și cum cineva ar fi pus la maxim volumul sensibilității lor. Acest simț sporit se extinde, ca o antenă, la o distanță de câțiva metri în jurul corpului. Când câmpul energetic al unui copil sensibil e atins de o vibrație de culoare, sunet, formă sau orice altceva, copilul va fi de regulă suprastimulat și va reacționa. Deși, e posibil ca această hipersensibilitate să nu se înregistreze la un nivel conștient, incapacitatea copilului de a exprima în cuvinte disconfortul resimțit pe subconștient, creează o suferință „simțită" care se manifestă apoi în stările și comportamentele lui.

Stările copilului și nivelele de confort sunt afectate cu ușurință de culorile din jur. Culorile blânde, vesele - cum ar fi pastelurile în albastru, roz, verde, bej și mov - sunt optime pentru un mediu calm. Trebuie evite galbenul aprins și roșul, deoarece într-un mediu foarte galben sau roșu, copilul este predispus să devină agitat, nervos sau hiperactiv. Aceasta, deoarece culoarea înseamnă frecvență - iar frecvența (ca energie) înseamnă sunet și mișcare. Energia culorii interacționează cu sistemele noastre personale de energie și le poate schimba. Culorile închise, cum ar fi brun închise, albastru, verde, mov, au frecvențe mai lente și sunt poate prea apăsătoare pentru copilul sensibil. Pentru un copil sensibil (și chiar pentru un adult) aceste culori întunecate pot fi simțite ca o greutate ce îi trage în jos. Dacă un copil sensibil petrece perioade mari de timp în încăperi zugrăvite în aceste culori întunecate, va manifesta curând semne de tristețe sau chiar o depresie moderată. Dacă, din rațiuni estetice, se ia decizia de a combina anumite culori într-o cameră sau locuință, trebuie să avem grijă să

alegem culori cu frecvențe similare. De exemplu, n-ar trebui să combinăm albastru marin cu albastru verzui, verde lămâie și roșu, sau orice alte culori care nu se armonizează una cu alta.

Semnalele auditive și vizuale sunt și ele extrem de importante. Prea mult sunet și/sau prea mult stimul pentru câmpul vizual îi poate face pe acești copii să se simtă stânjeniți și supraîncărcați. Zgomotul unui televizor, al aparatului de radio, al jocurilor video sau chiar vorbitul constant pot duce la comportamente negative, așa că o idee bună este să se limiteze volumul tuturor aparatelor electronice, precum și timpul lor de utilizare. Camerele dezordonate și nefuncționale, cu pereți plini de postere și imagini și cu puțin spațiu liber, pot fi perturbatoare sau hiperstimulante. Ordinea și curățenia îi calmează pe copii. Organizarea bibliotecii într-un anume fel, imaginile de pe pereți, doar ca puncte de culoare și nu ca tapet, mobila potrivită cu restul încăperii și amenajarea generală cu locuri special organizate pentru diferite activități și jucării sunt exemple bune despre cum pot fi schimbate spațiile necorespunzătoare. Deoarece Copiii de Acum sunt foarte legați de natură, plante vii, imagini cu grădini și chiar ape curgătoare, sub forma unor fântâni de interior sau acvarii - reprezintă modalități excelente de a le crea un mediu confortabil și liniștitor.

Formele geometrice de bază adaugă o dimensiune uimitoare energiei încăperii, în ansamblu. Sferele, piramidele, cuburile, octoedrele și așa mai departe sunt forme de energie de bază, ce se regăsesc în întreaga creație. Ele sunt amintiri intrinsece în noi toți, cei ce le recunoaștem și rezonăm armonic cu ele. Formele geometrice sunt, de asemenea, ușor de păstrat curate!

Un alt lucru de reținut este că undele FEM (frecvențele electromagnetice) pot interfera cu câmpurile de energie ale copiilor, determinând rearanjarea lor în modele dizarmonice. Interferența FEM poate veni dintr-o varietate de surse, inclusiv televizoarele, computerele, cablurile de tensiune, cuptoarele cu microunde, jocu-

rile video si aşa mai departe. Oricare dintre ele poate cauza probleme comportamentale, sau micşora energia fizică a copilului.

ACTIVITĂŢI

Deoarece Copiii de Acum gândesc compartimentat, activităţile în format liniar nu servesc bine nimănui, pentru mult timp. Cei ce gândesc compartimentat realizează, în mod firesc, sarcini multiple - aşa că e natural pentru Copiii de Acum să-şi orienteze atenţia în mai multe direcţii deodată. Ce pare a fi un registru limitat al atenţiei, este de fapt abilitatea de a urmări mai multe lucruri, în acelaşi timp. Aceşti copii sunt ca bureţii - absorb tot ce e în jurul lor. Ei pot schimba rapid subiectul, aparent fără nicio legătură. De exemplu, într-un moment pot vorbi despre proiectul lor artistic şi despre realitatea multidimensională în celălalt - aparent din senin. Sau, pot trece de la joaca cu un câine, la o discuţie despre mecanica cuantică - şi înapoi. Acest lucru poate fi uneori enervant pentru părinţi sau pentru cei din jur, care nu sunt familiarizaţi cu fenomenul! Cel mai bun mod de a aborda acest tip de comportament este de a le oferi, simultan, posibilitatea de a alegeri activităţi diverse, în acelaşi timp. Optim este să le oferiţi până la cinci activităţi. De exemplu, pentru un copil mic, o carte de colorat şi creioane; hârtie şi culori; cartoane cu litere, numere sau cuvinte; un joc şi poate ceva de modelat, reprezintă variante potrivite. Activităţile sunt interesante pentru copil ca atare, nesocotind faptul că se intercalează jocul, cu învăţarea. Amintiţi-vă să schimbaţi regulat activităţile, pentru a-i menţine interesul.

Copiii de Acum au tendinţa să lase urme peste tot unde se joacă, aşa că trebuie învăţaţi cu o anumită ordine de bază. Fiecare activitate va avea propria locaţie, care e acceptabilă pentru părinte - cum ar fi o masă pe care vopselele împrăştiate nu pot fi o problemă. Activitatea trebuie să rămână în aria desemnată. Copilul se

poate deplasa de la o activitate la alta, după bunul plac, dar este responsabil pentru curățarea și îndreptarea dezordinii făcute. Copilul trebuie obișnuit să termine proiectele începute, înaintea momentului de curățenie, ceea ce va mai diminua urmele activităților și va ușura părinții obosiți să curețe continuu după copii. Acest lucru funcționează mai ales atunci când există mai mulți copii. Angrenarea copiilor în sarcini multiple, care sunt amuzante și constructive, le hrănește curiozitatea și creativitatea și le dă supape pentru a-și folosi energia. Rezultatul va fi: copii mai calmi și o ambianță casnică mai odihnitoare.

Pentru părinții care au Copii Stelari, excursiile la planetarii sau centre de știință sunt o cale fantastică de a le potoli setea de informații științifice. Pentru ei sunt potrivite seturile de construit (case, mașini, nave), seturi de chimie (cu supraveghere, desigur), kituri cu cristale (Crystal-growing Kit), kituri cu piese pentru a putea asambla un aparat de radio - practic, tot ce are valoare tehnică. Desigur, cărțile sunt mereu binevenite! Excursiile în parcuri, în natură sau la grădini zoologice (unde copiii pot interacționa cu animalele) sunt, de asemenea, minunate.

Mai presus de toate, este vital să organizați, constant și cu blândețe, timpul acestor copii. Ei au nevoie să știe ce vor primi și ce se așteaptă de la ei. Dacă nu au idee despre cum arată succesul, ei nu-l vor realiza. Dacă nu au o înțelegere clară a regulilor, nu le vor putea accepta. Este absolut obligatoriu să li se comunice clar ce anume se așteaptă de la ei și să fie urmărit în mod constant felul în care se realizează activitățile. Copiii de Acum se simt în largul lor, atunci când își cunosc parametrii. În acest scop, aprecierea succesului e esențială pentru reușită. De asemenea, în loc să-i pedepsească cu lovituri, părinții trebuie să discute despre actul de indisciplină, astfel încât ei să știe de ce și cum să se conformeze unor reguli. De exemplu, dacă un copil nu respectă o regulă a casei, trebuie să începeți convorbirea, cerându-i să explice cum a încălcat regula, iar

acest lucru îl face conştient de ceea ce a făcut. Sau, întrebaţi-l cum şi-ar putea schimba comportamentul data viitoare, astfel încât să facă o alegere diferită. Asiguraţi-vă că-i acordaţi copilului timpul de a răspunde serios. Asta îl ajută să înveţe cum să facă alegeri pozitive şi eficiente. La sfârşit, întrebaţi-l dacă a învăţat ceva din acea situaţie şi fiţi pregătiţi să discutaţi - dar pornind de la punctul de vedere al copilului. În multe cazuri, am descoperit că el, pur şi simplu, avea o perspectivă diferită cu privire la ce era bine în momentul respectiv, fără intenţia de a face rău, aşa că flexibilitatea şi răbdarea sunt importante. Disponibilitatea de a asculta copilul, la fel ca şi comunicarea regulilor, sunt parte a remediului. O simplă înşiruire seacă a regulilor în faţa Copiilor de Acum - sau a oricărui copil - nu duce la succes şi armonie în cadrul familiei. Copiii ştiu ce e bine şi ce e rău şi, în general, au un simţ mai accentuat al integrării acestor noţiuni, decât majoritatea adulţilor. În esenţă, părinţii trebuie să fie dispuşi să ia în considerare punctul de vedere al copilului. Uneori, percepţiile lor diferite pot uimi şi încânta, sau pot provoca o discuţie mai profundă şi o înţelegere mai conştientă.

CONEXIUNI

Mulţi dintre părinţii cu care am vorbit se simt foarte izolaţi din cauza situaţiei în care se află. Au copii care dau dovadă de haruri uimitoare - şi care pot, sau nu, să arate sau să acţioneze asemenea celor „normali" - dar ei nu au suficiente ocazii de a întâlni alţi părinţi şi copii în situaţii similare. Unele familii sunt tot mai singure, din cauza faptului că au copii foarte diferiţi mental şi fizic. Resursele materiale sunt deseori la limită, din cauza cheltuielilor medicale sau a timpului sporit pe care trebuie să-l petreacă cu copiii. Acest lucru îi face să călătorească rar, sau chiar deloc. Familiile pe care-am ajuns să le cunosc locuiesc în toată ţara - de fapt, în

toată lumea. Ele se simt separate de societate, chiar dacă odraslele lor sunt dintre cele mai măreţe exemple de calitate umană.

Mi-ar plăcea să văd o reţea dezvoltată, care să includă un forum pentru părinţi şi copii. Ea ar putea implica Internetul, liniile telefonice gratuite pentru părinţi, ca şi întruniri sociale - toate acestea le-ar permite părinţilor şi personalului de îngrijire să-i cunoască pe alţii aflaţi în situaţii similare. (Website-ul www.childrenofthenewearth.com plănuieşte extinderea spre exact aceste scopuri. De asemenea, el găzduieşte forum-uri ce le permit părinţilor şi copiilor să vorbească unul cu altul, online.*) Poate am putea dezvolta chiar un sistem de şcolarizare care să adune fonduri, astfel încât familiile să aibă bani să călătorească spre aceste activităţi. Acolo, părinţi, profesori, copii şi alţii ar putea să-i împărtăşească lumii povestirile şi mesajele. Acest lucru s-ar putea desfăşura în cadrul unei conferinţe anuale sau bianuale, un simpozion al fiinţelor dăruite şi al celor ce le sprijină. Bineînţeles că acest lucru ar trebui făcut într-o formă corectă. Prea adesea, conferinţele sau întâlnirile încep cu bune intenţii, ca să sfârşească în dezechilibru, cu profesionişti zgomotoşi care îşi prezintă comunicările şi cu familii ce apucă doar şansa de a vorbi pe holuri, între conferinţe. Situaţii cât mai interactive ar fi mai benefice pentru toţi. Poate că unii dintre experţii domeniului ar vrea să-şi ofere serviciile gratuit. Eu, cu siguranţă, aş vrea! O altă posibilitate este o tabără, unde părinţii şi copiii ar putea merge să facă schimb de experienţă şi să înveţe unii de la alţii, iar copiii înzestraţi şi-ar putea găsi adevăraţii egali. Acolo s-ar desfăşura activităţi centrate pe exersarea darurilor copiilor şi extinderea lor pentru o utilizare mai largă.

Forumurile de discuţii pe Internet sunt alte soluţii facile pentru a le permite părinţilor, profesorilor, şi personalului de îngrijire

* Vizitaţi siteul www.copiii-indigo.ro, unde exista un forum puternic, susţinut de copii Indigo şi de părinţi. N ed.

să-şi compare observaţiile. Am auzit recent despre un grup de discuţii în Wisconsin unde Copii de Acum s-au adunat să vorbească despre darurile şi cunoaşterea lor. (Desigur, ori de câte ori sunt online, ei ar trebui supravegheaţi, întrucât există persoane răuvoitoare, cât se poate de reale, care monitorizează şi chiar participă la discuţiile copiilor.) Concluzia este că trebuie oprită percepţia conform căreia copiii înzestraţi sunt anomalii. Copiii de Acum sunt peste tot şi sunt vitali evoluţiei umane, aşa că trebuie să-i înţelegem şi să-i sprijinim, în orice fel putem.

SUGESTII PENTRU SCHIMBĂRI DE DIETĂ

Eu nu sunt expertă în dietă. Informaţia din această secţiune a fost obţinută din interviurile cu părinţii şi cu persoanele specializate, care au considerat că sugestiile de faţă sunt folositoare, precum şi dintr-un bun, şi de modă veche, simţ al realităţii.

Întrucât relaţiile noastre bazate pe ADN evoluează continuu – şi se vor schimba complet, în cele din urmă – tipul de informaţie primit de corpul nostru se schimbă şi el. În mod cert, calea cea mai bună de a asigura satisfacerea nevoilor alimentare ale Copiilor de Acum este de a crea o dietă în acord cu ADN-ul individual. Dacă dietele copiilor noştri ar fi planificate în funcţie de ADN-ul lor, ei s-ar schimba constant, pe măsură ce câmpurile lor de energie evoluează. Ei ar primi suport optim tot timpul. Imaginaţi-vă că o nutriţie ar evolua continuu, ca o artă! Desigur, această tehnologie nu este cu totul aplicabilă în practică şi nici general accesibilă încă, publicului. Într-o zi, va fi!

În lumea noastră haotică, parcă niciodată nu e destul timp pentru a face ceea ce trebuie să facem. Am devenit oameni comozi – şi aşa a apărut dieta săracă. Mulţi dintre noi tindem să mâncăm în fugă şi ne hrănim copiii în acelaşi mod. Alimentele preparate industrial, care pot fi încălzite la microunde, conţin de obicei tot felul

de conservanți și sunt departe de produsul natural. Dar se pare că oamenii au înțeles aceste neajunsuri și sunt interesați, din ce în ce mai mult, de alimentele naturale, preparate cât mai natural, chiar dacă achiziționarea lor costă mai mult, deoarece beneficiul oferit organismului nostru e de neprețuit. Pregătirea unor legume proaspete durează puțin mai mult decât deschiderea unei conserve și golirea ei într-o oală. Legumele împachetate comercial sunt deja gătite, iar în timpul procesului și-au pierdut o mulțime de substanțe nutritive. Doar pentru că ceva ne este oferit într-un magazin alimentar, nu înseamnă că produsul este sănătos sau bun pentru noi.

Pe mulți dintre noi, publicitatea ne face să mâncăm lucruri care de fapt nu sunt bune, dar noi credem că sunt, datorită etichetelor ce țipă „alimente sănătoase." La fel ca și în celelalte domenii, părinții ar trebui să fie prevăzători cu privire la nevoile alimentare ale copiilor lor. Copiii de Acum știu, în general, să-și asculte corpurile și știu de ce au nevoie. De regulă, dacă pot, ei vor face alegeri surprinzător de sănătoase. Copiii mici, în special, par să fie foarte conștienți de nevoile lor și e o idee bună să-i ascultăm, în loc să facem ce ne este mai comod.

Copiii de Acum au sisteme metabolice care necesită o hrănire diferită - mai ales Copiii de Cristal. Ei au nevoie să mănânce foarte des, în cantități mici - mai curând decât mese grele, de trei ori pe zi. Copiii de Cristal și unii Copii Stelari - în special cei mici - ar prefera mai mult să ciugulească, exact ca niște păsărele. Asta nu înseamnă să-i lăsăm să se joace, în timp ce mănâncă. În schimb, o pregătire atentă a meselor și gustărilor are rezultate pe termen lung. (Dacă cineva care citește acum acest text cunoaște sau a cunoscut un copil dotat, probabil că a fost martor la provocarea pe care o reprezintă el în timpul cinei, atunci când nu este interesat să mănânce. Copilul va ciuguli din mâncare, fără să vrea să mănânce, de fapt. Câți dintre noi nu am auzit de la un copil vorbe precum: „Câte înghițituri mai sunt?". E adevărat că sunt și copii care, pur și

simplu, nu vor să-şi întrerupă joaca, dar nu despre asta vorbim aici. Întrucât Copiii de Acum sunt foarte sensibili, poate că acest comportament din timpul meselor ar trebui să ne dea de gândit că, de fapt, ideea de a mânca ceva ce nu rezonează cu ei, îi face nefericiţi.

Atunci când nu mănâncă ceva care să le fie benefic, copiii nu funcţionează la un nivel optim. Copiii cei Noi sunt în mod special sensibili la alimente, deoarece, ca orice alt lucru, mâncarea este energie şi fiecare fel de mâncare are o vibraţie proprie. Recent am primit un e-mail de la o femeie care era uimită de abilitatea nepoatei ei, Copil de Cristal, de a determina de ce tipuri de mâncare sau băutură are nevoie. De exemplu, mama fetei i-a oferit un suc din mai multe fructe. Fata s-a uitat cu prudenţă la alegerea mamei şi apoi a ales un suc care nu conţinea un anumit fruct. Asta nu era o chestiune de gust, ci o chestiune de a-şi cunoaşte propriile nevoi. Un alt exemplu este o bunică ce şi-a dus cei doi nepoţi la un magazin de legume. De obicei, ei merg cu mama la cumpărături şi aceasta le dă voie să-şi aleagă a mare varietate de mâncare preparată industrial şi o grămadă de snackuri – bomboane, prăjituri şi altele. În timp ce se plimbau printre rafturi, bunica a observat uimită că, fără nicio sugestie din partea ei, copiii au luat mâncare proaspătă – legume, fructe, sucuri, nuci. Toate erau în coşul lor. Copiii nu aveau nicio educaţie în ce priveşte dieta, însă atunci când au fost lăsaţi să aleagă, au ales înţelept. Nu-i interesa marca produsului, ci făceau cumpărături cu ajutorul unei călăuziri interioare.

În cazul în care copilul vostru, sau un copil pe care îl cunoaşteţi, are cearcăne, probleme digestive sau e lipsit de energie, ar fi o idee bună să-l duceţi la un control, pentru a afla dacă are sensibilităţi alimentare. Sensibilităţile alimentare pot crea toxicitate în corp, ceea ce poate cauza o mulţime de probleme, de la cele mai mici până la unele severe. Cu timpul, corpul poate deveni stresat sau suprasolicitat, pe măsură ce încearcă să lupte cu toxinele. Din aceste motive, ar trebui luate măsuri pentru evitarea mâncărurilor

ce pot conține hormoni sau antibiotice reziduale (precum carnea, ouăle și laptele), cu excepția cazurilor în care alimentele sunt produse organic, sau de micii producători. Ar trebui evitate, de asemenea, produsele modificate genetic.

Comunitatea științifică nu ia în considerare faptul că, de câte ori modifică genetic mâncarea, schimbă și felul în care sunt asimilate aceste produse de corpul nostru. În cele din urmă, dacă modificarea genetică va continua, modul în care celule noastre se raportează la diferite molecule din corp se va schimba. Se vor crea relații diferite între proteine, lucru ce va afecta felul în care asimilăm nutrienții și hrana – și astfel, felul în care funcționăm ca organisme biologice. Aceste schimbări vor deveni o parte din evoluția noastră. Dacă acest lucru va fi lăsat să continue, fără a fi controlat, el va afecta până la urmă întregul lanț trofic – iar aceasta ar putea produce mutații în plante și animale și chiar și în noi înșine.

Corpurile noastre conțin circa 80 la sută apă. Pe măsură ce ardem caloriile, iar energia se deplasează prin corp, mare parte din apă se evaporă. Este important pentru noi să ne menținem hidratați. Copiii de Cristal, în special, au nevoie de cantități mari de lichide. Mulți dintre ei par să fie însetați continuu. Datorită metabolismului ridicat, și pentru că sunt conductori de energie, ei consumă lichidele rapid. Copiii Stelari au și ei nevoie de multe lichide, dar sunt ceva mai rezistenți. În afară de apă, o alegere bună pentru a-i ajuta să rămână hidratați ar fi: sucurile de fructe sau legume, laptele (organic, atunci când este disponibil), băuturile folosite de sportivi, care înlocuiesc electroliții (cu moderație) și alte băuturi naturale.

Zahărul ar trebui evitat, deoarece Noii Copii intră repede în „hiperviteză", chiar și când mănâncă mici cantități. Zahărul inversează temporar polaritățile, sau încărcăturile electrice din sistemul nervos, până în profunzime, iar aceasta provoacă excitarea particulelor subatomice minuscule din corp. Datorită acestui efect, ne simțim temporar „în mare formă" și mai târziu, obosiți, deoarece

corpul nostru ar trebui să facă eforturi mari pentru a echilibra aportul de zahăr. Întrucât sistemul nervos este sistemul de comunicație al corpului, trebuie să-l tratăm cu respect și să nu-l obligăm să facă eforturi prea mari. Dacă ne trebuie neapărat zahăr, zahărul brun este foarte bun.

Un alt înlocuitor bun este stevia rebaudiana, un aditiv alimentar derivat dintr-o plantă subtropicală din familia florii soarelui, care îndulcește cam de 300 de ori mai mult decât zahărul obișnuit. Poate fi găsit în general în magazinele cu hrană sănătoasă, ca pudră sau în formă lichidă.

În loc de mâncare toxică, gustările pot fi alcătuite din fructe proaspete, cum ar fi merele sau portocalele, rulouri din fructe naturale și alte produse similare. Untul de arahide și țelina, crema de brânză pe biscuiți sau legumele cu sos făcut în casă sunt și ele bune. Nu e nevoie de multă imaginație pentru a face gustări sănătoase pentru copii, ci doar ceva timp în plus. Felul în care sunt combinate alimentele este și el important. N-o să vă vină să credeți, dar corpul are nevoie de enzime diferite, pentru sarcini digestive diferite. Un anume tip de enzime este necesar pentru digerarea cărnii, alt tip pentru fructe, altul pentru lactate și așa mai departe.

Când sunt servite în același timp, alimente incompatibile din punct de vedere digestiv, rezultatul este o digestie inadecvată, ce poate duce la o mulțime de probleme - una dintre cele mai obișnuite fiind creșterea în greutate.

O idee la fel de bună în alimentația copiilor este limitarea carbohidraților. Cel mai bine e să se evite pâinea cu conservanți chimici; atâta timp cât copilul nu are sensibilitate la făină sau gluten, e bine să se mențină pâinea integrală în locul celei albe. De asemenea, se recomandă evitarea grăsimilor parțial hidrogenate. Acestea rămân în sistem de circa patru ori mai mult timp decât grăsimile naturale, care sunt benefice organismului uman. Alimentele cu conținut scăzut de grăsimi nu sunt neapărat sănătoase!

Suplimentele nutritive pot fi şi ele de ajutor copiilor. Sfatul cel mai frecvent pe care l-am primit de la părinţi, profesori şi personalul de îngrijire, cu privire la hrănirea Copiilor de Acum este acela de a le ajuta sistemul imunitar.

Uleiul de peşte bogat în acizi graşi omega 3, vitamina C din citrice, care contribuie la curăţarea sistemului limfatic şi perfectează conductivitatea electromagnetică din corp, vitaminele E, A şi D, usturoiul, multivitaminele cu minerale sunt toate alegeri bune. Legumele închise la culoare, cu frunze verzi (cum ar fi spanacul şi napii) au proprietăţi ce sporesc sănătatea şi pot ajuta chiar la prevenirea cancerului. Desigur că e bine să se consulte un medic, înainte de a începe o dietă sau un regim de vitaminizare a copilului.

De fapt, important este să ne folosim bunul simţ, să observăm efectele pe care le are hrana şi fim foarte flexibili în ceea ce priveşte nevoile şi dorinţele de hrană ale copiilor.

CAPITOLUL 13

SOLUȚII LA ȘCOALĂ

INTENSIFICAREA EXPERIENȚEI ȘCOLARE

Dincolo de mediul de acasă, sistemul școlar este un alt factor important prin care societatea poate avea impact asupra vieții Copiilor de Acum. A avea grijă de întreaga ființă a copiilor - corp, minte și spirit - are o importanță vitală în creșterea lor și în reușita proceselor de învățare. În momentul de față, noi hrănim mintea copiilor și nu sufletul lor. Zi de zi, le furnizăm un mediu școlar care îi uzează, până când, dintr-un efort de a funcționa cât de cât bine, copiii se pierd sau devin apatici și indiferenți. Mulți se îmbolnăvesc de boli ce nu par să aibă vreo cauză organică. (Aceste observații, ca și cele ce urmează, sunt valabile și pentru mulți copii „normali".)

Copiii de Acum sunt atât de sensibili, încât ambianța instituțională rigidă și adesea haotică din școlile noastre publice și private pot să-i facă să se simtă foarte incomod. Pentru acești copii, haosul este literalmente dureros. Sălile de cursuri pline cu copii din medii diferite și cu atitudini diferite le fac dificilă adaptarea și dezvoltarea. De fapt, zarva și dezordinea din școli e doar începutul problemei. Colțurile dure, suprafețele aspre și prea mulți stimuli vizuali și auditivi, le creează un mare disconfort. Iluminatul cu neon este nepotrivit și le cauzează probleme de vedere și migrene. Toate acestea, plus emisiile de frecvențe electromagnetice din

lămpile din tavan, din computere şi din alte echipamente din şcoli îi pot seca de energie. Înconjuraţi de comportamentul agresiv al altor copii, sau al unui profesor aflat în pasă proastă, Copii de Acum nu pot face faţă, la fel ca alţi copii. Fiecare subgrupă tinde să înfrunte situaţiile de acest tip, în mod diferit: Copiii de Cristal le simt direct în esenţa lor şi vor dori să „repare" totul, astfel încât toată lumea să fie mulţumită - o treabă uriaşă pentru copii atât de micuţi! Copiii Stelari, pe de altă parte, se vor retrage într-o carte sau într-o activitate care îi interesează din punct de vedere intelectual, ignorându-i pe ceilalţi. (Mulţi dintre Copiii Stelari îşi interiorizează sentimentele, ceea ce le poate dăuna, pe termen lung.) Copiii de Tranziţie fie că vor propune modalităţi fantastice pentru a schimba lucrurile, fie vor atrage atenţia asupra situaţiei, într-un mod nu tocmai acceptabil. Alţii din acest grup vor adopta pe deantregul un comportament negativ.

Sistemul şcolar a devenit atât de supraîncărcat, de prost înzestrat material şi bugetar, încât până şi profesorilor le este greu să funcţioneze la parametri optimi. La toate acestea se adaugă o combinaţie de copii proveniţi din case, culturi şi mediii socio-economice diferite, extinderea printre copii a unui sistem de grupări, indiferenţa celei mai mari părţi a personalului didactic şi un sistem şcolar care nu reuşeşte să ajungă la toţi copiii. Pe măsură ce copiii încearcă să supravieţuiască în faţa unei astfel de provocări insurmontabile, perspectivele devin confuze şi deseori violenţa devine predominantă. Rezultatul final al acestor lucruri este un public ignorant şi needucat, ce trece cu vederea nu numai materiile şcolare, dar şi problemele lumii şi evenimentele ei, în general. Am devenit o naţiune de oi, care sunt conduse şi hrănite de politicieni şi de mass-media. Am fost condiţionaţi să acceptăm ideile şi idealurile altora, de fiecare dată când ne sunt servite pe tavă, iar aceasta îndreaptă lumea noastră spre o mare neînţelegere, ce ia forma violenţei, războaielor şi a declinului culturii în rândul maselor.

Mare parte din toate astea începe în şcolile noastre. *E timpul să se facă o schimbare importantă.* E timpul să ne îngrijim copiii şi să ne schimbăm atitudinile, dacă vrem să trăim într-o societate benefică pentru toţi. Pe măsură ce-i îngrijim copiii de azi, implementând medii sociale noi (şi mult mai benefice) şi îmbrăţişând metode diverse de predare, vom începe să vedem cum conştiinţa noastră socială se reflectă în ochii lor. Copiii vor deveni indivizi puternici şi vor folosi acea putere şi darurile lor, în tot ceea ce vor face.

De atâtea ori am auzit despre copii speciali şi despre copii cu nevoi speciale că li se cere să părăsească şcoală după şcoală. Se pare că există o lipsă generală de capacitate pentru „direcţionarea" copiilor care sunt diferiţi. Aceasta se aplică atunci când e vorba de disabilităţi fizice, dar şi de alte diferenţe mai subtile, dintre care unele au fost prezentate în această carte. Când nu se iau în considerare aceste diferenţe, se face un deserviciu nu numai copiilor, dar şi familiilor lor, comunităţii şi generaţiei viitoare. În concluzie, mediile şcolare publice sau private actuale nu contribuie la crearea stării de bine a acestor copii încântător de sensibili şi de dotaţi.

Recent, am auzit despre o fetiţă dintr-o şcoală publică din Georgia, înzestrată cu puteri psihice paranormale. Mi s-a spus că are şase ani. Este un Copil de Cristal. Această micuţă le citea în palmă celor de pe terenul joacă, folosindu-şi cu inocenţă darurile intuitive. Pentru acest lucru a fost exmatriculată din şcoală - ca vrăjitoare! Da, în secolul al 21-lea şi în Statele Unite, oamenilor le-a fost frică de ceea ce ea avea diferit! E al doilea copil despre care am auzit în ultima vreme că a fost ostracizat pentru că avea calităţi speciale. Primul a fost suspendat pentru trei zile, pentru o situaţie similară.

Cum să ne descurcăm în această situaţie, într-o lume în care şcolile sunt subfinanţate, au lipsă de personal şi supraaglomerate? Pentru a descrie cel mai bine schimbările care sunt necesare în şcoli, m-am gândit că cel mai potrivit lucru ar fi să auzim ce spune unul dintre copiii noştri speciali, despre propria sa experienţă:

Propria mea experienţă, când am urmat cursurile unei şcoli speciale, a fost că eram tratat ca şi cum aş fi fost invizibil. Asta nu avea legătură atât cu trăsăturile mele fizice, cât cu trăsăturile mele de Copil de Cristal. În fiecare zi când mama mă ducea la şcoală, ascultam cele mai frumoase cântece cu afirmaţii pline de suflet – şi totuşi, atunci când ajungeam la şcoală, acele idei minunate dispăreau rapid.

Am devenit invizibil în ochii lor. Cred că ei puteau să simtă conştienţa mea profundă şi, pur şi simplu, nu erau pregătiţi. Aşa că, în loc să mă asculte pe mine şi sentimentele mele rănite, m-au trimis afară din clasă, în aşa numitul „Hall Hang-Out", unde am început să urlu de durere. Ce bine ar fi fost dacă ei m-ar fi putut auzi, m-am gândit atunci, dacă s-ar fi putut opri un minut pentru a-mi vedea întregirea şi să nu (îmi) ceară să mă separ în părţi distincte. Anihilarea părţilor, o sfârâmare a întregului, este drumul pe care tindem să o luăm noi, Copiii de Cristal, atunci când nu avem experienţă să trăim ca un întreg.

Cred că problema şcolii poate fi rezolvată dacă se acordă un timp pentru a se lua, cu mare atenţie, decizii – şi totuşi, atunci când Spiritul este pe scaunul şoferului şi familiile Copiilor de Cristal sunt pe locurile pasagerului, poate avea loc o relaxare, prin observare atentă şi ascultare profundă. Aceasta este trezirea Spiritului în noi toţi. Acesta este universul, care ştie că e ascultat. Acesta este fiecare Copil de Cristal, care răspunde cu bucurie şi sărbătoreşte co-creaţia, împreună cu Spiritul. Trebuie să subliniez că ascultarea profundă reprezintă cheia către o relaxare a acestei întregi situaţii.

Aducător al Luminii şi Speranţei

Nicholas M. Tschense, 9 ani

Felul în care Nicholas a descris anihilarea părților lui, m-a izbit puternic. El dezvăluie punctul de vedere tipic pentru un Copil de Cristal, că totul și toți sunt parte dintr-un întreg mai mare. Când acest lucru nu este luat în considerare, unimea pe care ei o întrupează este sfărâmată și asta îi doare profund. Câți dintre aceşti copii, care nu au abilitatea lui Nicholas de a-și împărtăși sentimentele, mai există pe Pământ, zi după zi, și care se simt la fel? Mulți dintre ei devin tăcuți, își lasă capul să atârne și se lasă duși de curgerea zilelor, până când găsesc altceva de făcut.

ŞCOALA LA DOMICILIU

Ca remediu pentru această situație, numeroși părinți conștienți au luat problema în propriile mâini și au început școlarizarea acasă pentru copiii lor. Școlarizarea acasă permite flexibilitate pentru program, iar elevilor le permite să învețe într-un ritm cu care ei se simt confortabil. Unii dintre ei excelează, au nevoie de mult mai puțin timp pentru a învăța și au realizări mai bune acasă, decât la școală. Alții, care au nevoie de mai multă atenție și ajutor pot beneficia de aceste lucruri cu ușurință, fără să fie denigrați pentru faptul că învață mai încet.

Există o schimbare profundă în cadrul familiilor acestor copii, care au devenit foarte creative în legătură cu școlarizarea acasă. Din câte am observat, reușitele cele mai mari le au familiile care organizează educația în funcție de pasiunile copilului. Copiii îngrijiți astfel nu numai că se adaptează mai bine, dar chiar excelează. Desigur că părinții nu limitează materiile doar la această pasiune (care poate fi muzica, arta sau știința), dar creează modalități ingenioase și pentru restul, astfel încât copiii să-și mențină interesul -lecții de cântat la un instrument sau mai multe; excursii la galerii de artă, centre de știință, sau alte puncte de interes ce im-

plică lucruri de care copilul este preocupat. De exemplu, părinții unei fetițe care au o fermă în Kansas i-au permis acesteia, ca parte a educației, să cultive un câmp de floarea soarelui. Câmpul era o splendoare și a devenit curând un punct de atracție locală. Minunata creatură blondă, cu ochi albaștri, fusese fascinată de floarea soarelui, așa că, pe măsură ce și-a dus proiectul până la capăt, a învățat întregul proces al cultivării plantelor - de la plantare la recoltare, dar și toate operațiunile intermediare. Fata și-a crescut propriii viței, hrănindu-i cu biberonul și îngrijindu-i și, de asemenea, cântă la cinci instrumente muzicale diferite. Vorbește ca o cunoscătoare despre aproape orice, deoarece a fost încurajată să-și exprime sentimentele și ideile. Și alte familii se îndreaptă spre această cale, făcând un efort concertat de a oferi o programă de învățare bogată, astfel încât copiii să primească o educație completă.

Socializarea e un alt lucru ce trebuie avut în vedere, atunci când discutăm despre școlarizarea la domiciliu. În unele cazuri, aceasta poate izola copilul și chiar întreaga familie. Interacțiunea cu alți copii și adulți reprezintă o parte vitală a învățării abilităților sociale, la fel ca și a procesării sentimentelor și experiențelor. Ca o soluție, familiile din multe zone se asociază, pentru a favoriza întâlnirea copiilor școlarizați la domiciliu, în excursii sau la evenimente sociale. Unii formează propriile grupe de cercetași. În alte grupuri, excursiile sau alte programe comune sunt făcute în colective mai mici, mai apropiate și dându-se o mai mare atenție calității și experienței. În general, acest tip de acțiuni pare să funcționeze foarte bine.

SITUAȚIA GENERALĂ ȘI MEDIUL DIN ȘCOLILE PRIVATE

În învățământul de stat, la fel ca și în școlile private, schimbarea mediului și a structurii fiecărei zile pot avea efecte uriașe, atât în rezultatele la învățătură ale copiilor, cât și în comportamentul lor. Așa cum știm deja, Copiii de Acum sunt extrem de sensibili

la mediile în care se află şi la acţiunile si sentimentele altora. Imaginaţi-vă cum se simt copiii noştri, dotaţi sau nu, când sunt obligaţi să se aşeze în bănci sau scaune care nu sunt confortabile. În general, ele sunt aranjate în rânduri, cu locuri desemnate sau sunt fixate aşa de elevi, prin forţa obişnuinţei. Fiecare e obligat să găsească un spaţiu cu care să se identifice, iar copiii sunt antrenaţi să sară din acel spaţiu imediat ce sună clopoţelul, fie că au terminat, fie că nu.

LUMINĂ, SUNET ŞI CULOARE

Să începem cu mediul înconjurător. Mai întâi, personalul şi copiii vor fi mult mai bine serviţi de o iluminare indirectă, naturală, care nu emite câmpuri de frecvenţe electromagnetice (FEM) atât de puternice sau atât de largi, ca cele ale lămpilor fluorescente. Emisiile de FEM afectează pe toată lumea într-un anumit grad, dar Copiii de Acum le simt ca pe câmpuri de energie palpabile, ce intră în corpul lor şi-i fac să le fie rău. FEM rearanjează alinierile armonice ale particulelor din cadrul câmpurilor noastre de energie şi, când se întâmplă acest lucru, relaţiile energetice din corp şi din jurul lui se schimbă, adesea cu efecte nocive asupra copiilor. Copiii de Cristal, în special, sunt extrem de afectaţi de emisiile de FEM şi mulţi dintre ei suferă de oboseală şi migrene, din cauza acestui tip de iluminare. Alte aparate electronice, cum ar fi computerele şi monitoarele, sunt de asemenea dăunătoare câmpurilor de energie umană şi, în consecinţă, sănătăţii acestor copii. Emisiile de FEM din clase pot fi reduse, prin schimbarea monitoarelor vechi de la computere, cu cele mai noi, plate. Monitoarele plate emit mai puţină poluare cu FEM. (Aceste emisii pot fi uşor măsurate cu un aparat ieftin.)

Un alt factor care afectează atât atenţia, cât şi confortul general al acestor copii, este ceva ce aş numi supraîncărcare vizuală şi auditivă. Acest tip de „atac senzorial" apare atunci când se află atât de multe lucruri în câmpul vizual, încât se creează o senzaţie inte-

rioară de haos, sau când este atât de mult zgomot, încât devine copleşitor. Gândiţi-vă numai: când cineva are televizorul cu sonorul prea tare, nu-l putem suporta foarte mult şi îi cerem să-l dea mai încet. În şcoală există un bruiaj constant, începând cu zgomotul de fundal din clasă şi de pe coridoare şi terminând cu cel ce vine de afară, de dincolo de ferestre. Toate acestea afectează abilitatea de concentrare a celor mai mulţi dintre copii. Iar într-o instituţie în care există multă activitate, nu-i poţi cere nimănui să dea sonorul mai încet.

Rezolvarea problemei legate de mediul înconjurător, la nivel vizual şi auditiv, va contribui mult la confortul tuturor copiilor. Aceasta se poate realiza uşor, prin reamenajarea claselor şi a coridoarelor. Materialul didactic trebuie aranjat ordonat, astfel încât să fie plăcut ochiului. Pentru picturi şi alte proiecte create de copii, e bine să se amenajeze locuri speciale, cu denumiri semnificative: „Holul Reuşitei", sau un „Perete al Viselor"? Să-i ducem regulat pe copii să viziteze aceste locuri. Astfel, îşi vor împărtăşi creaţiile cu ceilalţi. De ce să nu facem ceva special din realizările lor? Ele sunt cu adevărat ceva special! Ca o alternativă la supraîncărcarea auditivă, un fundal muzical liniştitor poate ajuta la crearea unei atmosfere calme şi echilibrate şi poate acoperi zgomotele mici

Culoarea este, de asemenea, extrem de importantă, atunci când e vorba de crearea unui mediu paşnic, mai puţin haotic, care să favorizeze învăţarea. Din nefericire, cele mai multe şcoli folosesc griul sau verdele de o anumită nuanţă. Aşa cum am mai spus, culoarea înseamnă energie - fiecare culoare are o anumită frecvenţă, iar aceste frecvenţe pot afecta stările noastre şi chiar performanţa pe care o avem. Pentru a crea un mediu pozitiv, culorile vii, luminoase sunt absolut obligatorii. Combinaţii ale acestor culori pot schimba modul în care arată încăperea şi cu te simţi în ea. Pastelurile cum ar fi nuanţele deschise de galben, mov, violet, albastru, trandafiriu, roz şi verde (deschis ca iarba) sunt alegeri bune. Tonurile de

pământ tind să creeze sentimente prea apăsătoare pentru o sală de clasă, aşa că, feriţi-vă de ele - dacă nu cumva doriţi să-i adormiţi pe copii! De asemenea, evitaţi culorile întunecate, intense, cum ar fi albastru închis şi roşul.

ARANJAREA ÎNCĂPERII

Odată ce este creată atmosfera cromatică potrivită, mai sunt şi alte lucruri ce pot schimba situaţia în bine. Mai întâi, atenuaţi colţurile ascuţite şi unghiurile, oriunde e posibil, în mobilier şi în aranjarea lui. Clasa optimă ar trebui să fie rotundă, fără colţuri. Aceasta ar crea un mediu mai blând, mai apropiat de geometria sacră - formele care sunt elementele de construcţie ale creaţiei. Aranjaţi lucrurile în încăpere astfel încât să fie claritate şi ordine. În noi toţi există o recunoaştere înnăscută a formei geometrice, iar toate aceste forme pot avea efecte interesante şi pozitive asupra fiecăruia. Formele care sunt în mod special benefice sunt câteva dintre cele găsite în ceea ce se cheamă „solidele platonice". Aceste constau din formele de bază ale creaţiei: sfera, piramida, cubul şi pătratul. Ele atrag ochiul şi favorizează învăţarea.

Cum am spus mai devreme, clasele sunt în general aranjate cu rânduri de scaune sau mese, ca la armată. Dar puteţi rupe sentimentul de înregimentare, făcând aranjarea mai personală. Separaţi pupitrele sau băncile în grupuri mai mici, cu copii care sunt înzestraţi similar. Dacă nu e o clasă prea mare, faceţi un singur cerc. Scoateţi din ecuaţie orice noţiune de superioritate sau sugestie de comparaţie. Profesorii ar trebui să fie parte a grupului, aşezaţii în cadrul cercului, sau în centru lui. Mesajul creat de acest aranjament e că fiecare este la fel de important. În consecinţă, se pot vedea unii pe alţii şi pot interacţiona mai uşor şi nimeni nu este distras de faptul că are pe cineva în faţă sau în spate. Aşezarea devine instantaneu mai intimă şi mai personală. Aranjamentul circular facilitează, de

asemenea, plasarea copiilor în grupuri cu realizări asemănătoare, sau amestecarea lor, astfel încât însuşirile lor să se completeze. În acest tip de situaţie, copiii învaţă să lucreze împreună, să se provoace reciproc şi să se dezvolte ca o echipă. Astfel devin mândri de interacţiunile lor şi pot dezvolta însuşiri de viaţă cum ar fi loialitatea, prietenia, responsabilitatea şi comunicarea.

Pentru cel care gândeşte compartimentat, un format circular aduce şi alte beneficii. O sarcină sau o întrebare problemă poate fi introdusă în mijlocul unui grup de pupitre. Copiilor li se poate spune că cercul lor e ca şi cadranul unui ceas. Întrebarea din mijloc este poziţionată acolo unde sunt prinse braţele ceasului. Fiecare copil, aşezat pe o poziţie diferită în jurul cercului, contribuie cu perspectiva lui asupra întrebării. De exemplu, va începe copilul aflat la poziţia orei 12, exprimându-şi opinia şi intuiţiile despre problema în chestiune. Următorul copil, de la ora 2, să zicem, va trebui să găsească o altă perspectivă din care să privească chestiunea. Şi aşa, se va face turul întregii clase. Apoi, discuţia între copii va aduce o soluţie foarte chibzuită.

CONTACTUL CU NATURA

Copiii de Acum sunt foarte conştienţi de mediul lor, de natură şi de planetă în general. Plantele vii contribuie imens la un aranjament cât mai aproape de natură. Alte lucruri vii sunt adaosuri foarte puternice pentru clase - un acvariu mare cu peşti, animale mici ce pot fi hrănite şi studiate de copii şi chiar animalele de casă, aduse în vizită la ocazii speciale vor crea o atmosferă paşnică şi plină de viaţă, atât pentru profesor, cât şi pentru elevi. Apa curgătoare sub forma unei mici fântâni va curăţa energia din încăpere şi va adăuga un sunet de fundal natural, ce va îndulci asprimea împrejurimilor.

O altă modalitate de a încuraja o atitudine calmă şi pozitivă este de a scoate clasa în aer liber, atunci când vremea o permite.

Îngăduiți-le copiilor să-şi aducă un covoraş sau o pătură, care să reprezinte locul lor de afară. Lăsați-i să-şi scoată pantofii (dacă sunt destul de mari ca să se încalțe singuri) şi să simtă iarba sub tălpi. Încurajați-i să închidă ochii şi să simtă adierea vântului şi, după ce s-au relaxat câteva minute, lăsați-i să se aşeze în spațiul lor personal şi să participe la lecție. Mişcări de tipul tai chi, întinderi ale corpului sau dans cu gesturi libere ar înviora atenția copiilor şi nivelul energetic. Asta se poate face fie ca primul lucru, de dimineață, fie după prânz, pentru a îndepărta inevitabila somnolență de după masă. Cu puțin efort, şcoala poate fi amuzantă!

MAI PUȚINĂ RIGIDITATE, MAI MULT CONFORT

Deseori, programa şcolară este prinsă într-o structură rigidă, ce include anumite materii, la anumite ore şi termene pentru realizarea şi finalizarea sarcinilor - toate creând o presiune neobişnuită spre performanță, asupra multor copii.

Deoarece Copiii cei Noi gândesc compartimentat, ei sunt capabili să realizeze sarcini multiple, pe tot parcursul zilei. În loc să lucreze într-un format liniar, ar fi mai benefic să se creeze un sistem-roată, în care există cam cinci activități sau grupuri de activități ce sunt progresive. Într-o zi stabilită, sunt date sarcini pentru diferite materii, iar materialul pentru fiecare materie este plasat într-un chioşc, într-o anumită zonă. Fiecare materie este grupată într-un loc stabilit, cu teme de făcut, cărți de citit, povestiri de interpretat şi aşa mai departe. Regulile de bază trebuie stabilite, dar ordinea îndeplinirii sarcinilor e lăsată la latitudinea copilului. El poate lucra la mai multe teme deodată, dar nu poate progresa spre următorul pas al roții, decât atunci când fiecare sarcină de la nivelul desemnat este realizată.

Ideea este ca ei să nu lucreze într-o zi temele la matematică, pentru o săptămână şi nimic altceva. Ei trebuie să parcurgă anu-

mite nivele ale realizării, totuşi li se dă posibilitatea de a alege, astfel încât să poată lucra într-un ritm confortabil.

Sistemele şcolare ce aplică schema roţii descoperă că mulţi dintre copiii catalogaţi odată cu SAD sau SADH încep să exceleze. Copiii au oportunitatea de a lucra în continuare, dacă îşi termină nivelul zilei sau săptămânii, iar cei ce sunt un pic mai înceţi, nu mai sunt atât de presaţi să se compare cu alţii. Competiţia poate fi un instrument de învăţare excelent, atâta timp cât e făcută cu responsabilitate şi integritate. Compararea făţişă a copiilor nu e bună niciodată. Fiecare copil e diferit şi fiecare are o perspectivă şi o opinie particulară despre orice situaţie dată. Compararea copiilor între ei îi poate determina să pună la îndoială propria forţă - ceea ce poate duce la probleme de stimă de sine.

PRIMIŢI CU BUCURIE COMUNICAREA DESCHISĂ

Comunicarea este unul dintre bunurile cele mai de preţ pe care îl putem oferi copiilor noştri speciali. Cea mai mare parte a timpului când sunt în şcoală li se spune ce să facă şi când să facă, dar rareori cum, sau de ce. Nu li se spune ce se va întâmpla mai târziu, aşa că ei n-au idee la ce să se aştepte. Un copil care ştie ce urmează, se simte mai în siguranţă în ceea ce trăieşte ca experienţă, decât unul care nu ştie. Deseori necunoscutul produce stres, dar acesta se poate evita cu uşurinţă, prin comunicare clară şi consistentă.

În fiecare clasă sunt momente în care anumiţi copii devin turbulenţi. Problemele apar în clasă sau pe terenul de joacă şi, în general, cineva e pedepsit, iar viaţa merge mai departe. Totuşi, pentru copiii care sunt martori la eveniment sau chiar iau parte la el, acele probleme rămân deseori nerezolvate. Am fost încântată să aud recent despre o şcoală privată, care rezervă în fiecare zi timp pentru discuţia deschisă între copii. Acel timp petrecut în cercul lor este considerat o „zonă sigură", în care copiii îşi pot afirma deschis

sentimentele față de profesor și față de ceilalți, fără teama că vor fi judecați sau pedepsiți. Copiilor li se permite să spună ce au pe inimă și în minte, să-și exprime preocupările și chiar să le spună colegilor despre ceea ce simt în legătură cu experiențele avute împreună în clasă. Desigur că acest forum este supervizat și încurajat de conducere, și are și anumite reguli menite să păstreze conversațiile într-o lumină pozitivă și constructivă. Ceea ce descoperă administratorii unei școli, pe măsură ce îngăduie acest proces minunat, este că, de fapt, copiii se simt mult mai în largul lor și sunt mult mai comunicativi, în general.

Mulți copii sunt obraznici, deoarece vor atenție, sunt plictisiți, sau au alte probleme care nu au fost discutate sau rezolvate nici la școală, nici acasă. Într-o organizare mai pozitivă, copiii turbulenți pot învăța că acțiunile lor nu sunt acceptabile pentru ceilalți copii. Dar ei aud și lucruri bune despre ei înșiși (face parte din reguli), astfel încât, în loc să primească o întărire negativă a acțiunilor lor, ei învață din acceptarea unor oameni cărora le pasă de ei, că își pot schimba ușor comportamentul și pot obține un rezultat pozitiv, fără ceartă sau luptă.

În general, sprijinirea Copiilor de Acum cere mult bun simț, dorința de a face efort și o coerență permanentă. Dacă putem avea priceperea de a le oferi copiilor ceea ce au nevoie, acasă, în școală și în situațiile sociale, vom crește o generație uimitoare de oameni sensibili, înzestrați, care pot să ducă - și vor duce - lumea noastră spre înălțimi incredibile de împlinire, pentru cea mai înaltă și mai bună experiență colectivă.

CAPITOLUL 14

CE URMEAZĂ?

Cu toate aceste schimbări şi cu evoluţia accelerată, unde ne îndreptăm de aici? Ce se va întâmpla mai departe? Mai întâi, dacă nu opunem rezistenţă la transformarea inevitabilă a rasei umane şi dacă învăţăm să îmbrăţişăm toate schimbările şi să le permitem să înflorească din posibilităţile infinite pe care întreaga creaţie le are de oferit, vom descoperi, treptat, că lumea noastră devine un loc ce ne oferă promisiuni deosebite. Vom trăi experienţa unei treziri spontane a darurilor noastre, la nivele infinite. Unii dintre noi răspund cu uşurinţă la aceste schimbări. Conştiinţa tuturor oamenilor poate să se ridice şi se va ridica la o experienţă mai puternică, mai pozitivă, dacă avem curajul să participăm conştient la evoluţia noastră şi să ne dăm nouă copiilor noştri forţa de a face o schimbare pozitivă.

Câmpurile de energie Cristalină ale Copiilor de Acum au început deja să se lumineze. Ele se vor transforma într-un curcubeu de culori pastelate şi, în cele din urmă, în într-o lumină albă, pură. Pe măsură ce apar aceste schimbări, procesul evolutiv va lua avânt. Curând vom fi martori la apariţia unui tip diferit de omenire - una care-şi aminteşte rădăcinile şi Sursa. Ea se va naşte din istorie nesfârşită şi din viitor infinit. Vom trăi experienţa unor noi şi emoţionante moduri de a percepe realitatea şi vom recunoaşte unimea în noi înşine, în alţii şi în toate lucrurile.

Pe măsură ce timpul merge înainte, tot mai mulți dintre Copiii de Acum vor avea poziții în care este nevoie de responsabilitate, ca lideri care vor schimba lumea din punct de vedere social, politic și tehnologic. Lecțiile lor despre măreție vor fi despre atingerea perfecțiunii și acceptarea necondiționată a tot ce înseamnă viață, spre binele cel mai înalt al tuturor.

Curând, peste circa 12 ani, va fi un alt val de copii născuți din planeta Pământ și din ceea ce e dincolo de ea. Mulți dintre ei vor veni în lumea noastră deplin realizați, purtând amintirile unui timp infinit, de dinainte de istoria noastră cunoscută, până departe în viitor. Ei vor aduce toate acele amintiri și vasta lor cunoaștere în viața tuturor celor pe care-i vor atinge și fiecărui loc de pe Pământ, ce se va bucura de grația prezenței lor.

Noii Copii îi vor aduce lumii noastre daruri pe care nici măcar nu ni le putem închipui deocamdată. Ei vor fi Copii ai Luminii Albe, iar fiecare frecvență va rezona într-o perfecțiune armonică, într-un spectru de Lumină deplin echilibrat, care vine de la Sursa tuturor lucrurilor. Câmpurile de energie ale acestor copii se vor mișca în spirală, reinventându-se constant, în fiecare moment. Ei vor fi telepați înzestrați, vindecători, profesori și lideri spirituali - chiar înainte de a începe să vorbească. Simpla lor prezență va schimba, pentru totdeauna, viața celor din jurul lor.

Copiii Luminii Albe își vor accepta complet harurile, folosindu-le instinctiv și fără ezitare. Vor fi creaturi magice - înțelepți ce ies din vasta realitate și intră în lumea noastră, ca Maeștri ai tuturor timpurilor. Ne vor ajuta să vedem exemple dintr-o existență mai vastă și vor arăta ceea ce a fost întotdeauna și ceea ce poate fi în lumea noastră din nou - cu condiția să ne deschidem inimile și să ne amintim că: *Suntem cu toții Una și nu există altceva decât iubire.*

Mai presus de toate, trebuie să continuăm să le acordăm atenție Copiilor de Acum. Având în vedere că evoluția noastră continuă prin copiii noștri, trebuie să acționăm ca să schimbăm medi-

ul, şcolile, casele şi relaţiile. Trebuie să ne amintim să rămânem flexibili; cu aceşti copii, orice e posibil!

Copiii de Acum sunt cei care au nevoie de noi, acum. Pe măsură ce învăţăm să-i sprijinim, ne sprijinim pe noi înşine în timpul procesului şi ne pregătim pentru următorul val magic al generaţiilor viitoare.

Aşa cum spune prietenul meu, Nicholas, trebuie să-i ascultăm serios pe copii. Nu e prea târziu.

Chiar acum este momentul perfect pentru a începe.

ANEXĂ

MAI MULTĂ INFORMAȚIE DESPRE COPIII DE ACUM

În continuare, sunt liste de Website care oferă multe informații despre Copiii de Acum. Ele nu sunt recomandări, întrucât nu le știu pe toate. Cele mai multe mi-au fost recomandate de către părinți, profesori și cadre de specialitate care lucrează cu acești copiii. Toate sunt oferite ca instrumente opționale pentru a învăța despre ei. Folosiți-le, vă rog, cu înțelepciune - sfat valabil pentru toată informația disponibilă oriunde.

www.copiii-indigo.ro
www.indigochild.com
www.artakiane.com
www.greatdreams.com/indigo.htm
www.indigochild.net/a_homeframe.htm
www.childrenofthenewearth.com
www.indigochildren.meetup.com
www.starchild.za/articles.html

SITEURI DESPRE COPIII DE CRISTAL

www.spiritlite.com (siteul autoarei)
www.childrenofthenewearth.com
www.nicholas.citymax.com/indigo_nicholas. (siteul lui Nicholas)

www.thecrystalchildren.com
www.lightworker.com/beacons/101502 Awakening Crystal Children
www.megagifted.org/topics/megagifted/crystalchildren (cuprinde linkuri spre multe alte siteuri)
www.experiencefestival.com/Crystal_Children
www.learnnc.org/index.nsf
www.ket.org/cgi-plex/watchseries.pl?&id=AJONO
www.learner.org/jnorth
www.childrenofthenewearth.com/infoforteachers/index
www.theindigoevolution.com
www.cosmikids.org
www.childrenlights.com
www.planetlightworker.com

ALTE LINKURI FOLOSITOARE

www.healingarts.org/children/holmes.htm#exam (oferă opțiuni pentru tratarea autismului)

www.academy.d20.co.edu/kadets/lundberg/dna (arată imagini ale ADN-ului uman)

www.drboylan.com (siteul lui Richard Boylan. Vezi și cele 42 de semne că un copil este Copil Stelar, pe www.drboylan.com/strkidsigns.)

Descoperă-i pe aceşti copii uluitori, cu darurile lor minun

Cartea COPIII DE ACUM este puternică şi profundă, dar şi deosebit d
Ar trebui să fie citită de toţi cei care au copii sau lucrează cu copiii.
– Lynn Andrews, autoarea cărţilor de succes *Femeia Vraci* şi *Femeia*

Cartea COPIII DE ACUM aruncă lumină asupra fenomenului însuşi. S
grijă şi sensibilitate, ea este menită dorinţei puternice de a schimba modul în c
au grijă de ei îi privesc pe aceşti copii care au venit să schimbe lumea.
– Dannion Brinkley, autor al cărţilor de mare succes *Salvată de Lumină*
din Lumină şi *Secretele Luminii.*

În sfârşit, o abordare proaspătă şi incitantă, fără elemente de senzaţional
înţeles! Dr. Meg nu numai că oferă o imagine completă a Copiilor de Acum, da
idei realiste şi pline de inspiraţie, în privinţa modului în care îi putem ajuta. Rec
căldură această carte, oricui care are legătură cu noua generaţie de copii plini de
dar şi cu cei care vor veni.
– Devra Ann Jacobs, editor al revistei *Mystic Pop*

În paginile cărţii, Dr. Meg Blackburn Losey oferă sfaturi profunde, bine
şi care merg la suflet, pe teme atât de provocatoare precum şcoala, nutriţia
înconjurător, care îi vor hrăni şi susţine pe Copiii de Acum. Ele vă vor ţine ca
lectură, pe măsură ce veţi învăţa cum să sprijiniţi aceste fiinţe cu suflet mare, e
şi, totuşi, atât de firave. În timp ce veţi învăţa despre calea cea mai potrivită
sprijini pe aceşti copii, veţi descoperi că vă urmaţi şi voi propria voastră călătorie

Meg Blackburne Losey, Ph.D., este autoarea cărţilor *Copiii de acum, Con*
cu Copiii de Acum, Piramide de lumină: trezirea la realitatea multidimensională
Mesajele Online. Showul ei radiofonic, *Continuum*, este prezentat pe
ShirleyMacLaine.com în prima şi a treia miercuri a fiecărei luni. A lucrat de cur
drept consultant la *Bună dimineaţa, America* şi e gazda emisiunii *Dr. Meg Show:*
Discuţie conştientă pentru o realitate mai vastă. A dezvoltat „Mişcarea pentru sp
tehnica de vindecare prin acordarea celui de-al şaptelea simţ". Dr. Meg are nenum
diplome în ştiinţe spirituale. Dr. Meg poate fi contactată prin site-ul ei www.spirit

20 Lei

ISBN 978-973-1701-17-2
Editura For You